

KRISZTUS ÍTÉLŐSZÉKE ELŐTT

Rick Joyner

Előszó a magyar kiadáshoz

1995 tavaszán jelent meg a Morning Star Journal-ban (USA) "The Hordes of Heil Are Marching" (A pokol hordái menetelnek) címmel az a prófétikus panoráma, amelyből e könyv 1. fejezete formálódott. Már első olvasásra is megrázó élményt jelentett, s ahogy a gyülekezetünkben beszélgettünk róla, ez a hatás csak erősödött.

Azután sorra jelentek meg a további részek, végül 1996 tavaszán e könyv eredetije, amely a korábban publikált részekén kívül két új fejezetet is tartalmazott.

Akik mélyebben foglalkoztunk vele, mind átértékeltük azt a "szellemi vérátömlesztést", ami minden valódi isteni eredetű kijelentéssel együtt jár. Megrázó, felemelő és megtisztító ereje van ezeknek az üzeneteknek.

Szerettük volna mindazokhoz eljuttatni, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot. Ezért fordítottuk le és adjuk közre. Természetesen mindenkinek saját felelőssége, hogy e próféciákat megítélje, a Szentírással összevetse, s ami jó, azt megtartsa, ami pedig rossznak látszik, attól óvakodjon.

Mi csak arról tanúskodhatunk, hogy ránk és egész gyülekezetünkre e két év alatt pozitív hatással volt és van mindaz, amit tartalmaz. Mi hitelesnek, jónak, hasznosnak és építőnek találtuk

Tudnotok kell azt is, hogy e fordítás sok imádság közepette született. Egyrészt nagyon nehezen készült, másrészt semmi pénzünk nem volt a kiadás költségeire. 1997 tavaszán egész gyülekezetünk együtt kérte az Urat, hogy adja meg az ehhez szükséges körülbelül egymillió forintot. Pár nap múlva egy - számunkra mindeddig ismeretlen - külföldi adományozó jelezte, hogy vállalja a kiadás teljes költségét.

Így jutott el ez a könyv a Te kezébe, Kedves Olvasó! Kérünk, hogy vedd szívedre mindazt, ami benne van, és kisebb adagokban, imádkozva olvasd!

Az eredeti szövegben sok helyütt előforduló "Church" szót, amikor általánosságban a megváltottak egyetemes közösségét jelezte vele a szerző, az "Eklézsia" szóval fordítottuk. Örömmel fogadjuk, ha a könyvvel kapcsolatos véleményed megírod az alábbi címre:

"Reménység Ajtaja" Alapítvány, Könyvkiadás 1425 Budapest, Pf. 736

Megértésedet kérjük, nem ígérhetjük hogy minden levélre válaszolunk, de észrevételeidet komolyan figyelembe vesszük. Köszönettel vesszük, ha e könyvben talált hibákat is megírod, hogy a következő kiadásban kijavíthassuk.

1997. július
a fordító és a lektorok
Imádság Háza Gyülekezet Budapest

BEVEZETES

1995 elején kaptam egy álmot az Úrtól, elsőként a későbbi prófétai átéléseim közül, melyek mind kapcsolódtak egymáshoz. Ennek az első álomnak tömörített változatát "A Pokol Hordái Menetelnek" címmel közzéttem a Morning Star Prophetic Bulletin-ban és a Morning Star Journalban. Miközben továbbra is kerestem az Urat a hatalmas szellemi csatával kapcsolatban, további látomások sorozatán és prófétai átéléseken vitt keresztül az Úr, melyek mind ehhez az első álomhoz kapcsolódtak. Ezeket tömörített változatban közzéttem a Morning Star Journal-ban, „A Pokol Hordái Menetelnek II-III” címmel.

Ez a sorozat valószínűleg a legnépszerűbb írás lett, amelyet valaha is publikáltunk. Valósággal elárasztottak a kérések, hogy adjuk ki könyv formájában is a három részt együtt. Ezt el is határoztam, és hozzáfogtam, hogy beilleszsem a szövegbe mindazokat a részeket, amelyek a rövidített változatokból kimaradtak. Azonban, amikor már éppen elkészültem és oda akartam adni az anyagot szerkesztőségemnek, kaptam egy újabb prófétai átélést, amely nyilvánvalóan kapcsolódott ehhez a látáshoz, és amely - úgy éreztem - az eddigi legfontosabb részt tartalmazza. Ez utóbbi a könyv IV. és V. fejezetében található (a IV. fejezet egy része a Journal által kiadott verzió III. részében is szerepel). A könyv első három részében szintén tekintélyes mennyiségű, eddig nem publikált anyagot teszek közzé.

Hogyan kaptam e látomásokat?

Az egyik leggyakrabban feltett kérdés ezzel a látomással kapcsolatban arra irányul, hogy milyen módon kaptam. Azt hiszem, ez valóban fontos kérdés, ezért megpróbálok röviden válaszolni rá. Először is el kell magyaráznom, mit nevezek „látás” -nak és „prófétai átélés” -nek.

A „prófétai átélés” igen sokféle lehet. Mindazokat a főbb módokat jelenti, ahogyan az Úr szólt népéhez a Szentírásban. Mivel Ő ma is ugyanaz, mint Aki tegnap volt, sohasem szűnt meg ilyen módokon szólni népéhez, ezért az ilyen megtapasztalások folyamatosan megtalálhatók a Gyülekezet történelmében. Mint ahogyan Péter apostol is magyarázta az ApCsel. 2-ben lejegyzett beszédében, az álmok, látomások és próféciák az utolsó idők és a Szent Szellem kiadásának legfőbb jelei. Ahogyan nyilvánvalóan egyre jobban közeledünk ennek a kornak a végéhez, hiszem, hogy ezek a dolgok egyre gyakoribbá válnak.

Ennek egyik oka, hogy ezekre a kijelentésekre szükségünk van ahhoz, hogy elérjük céljainkat ezekben az utolsó időkben. Ugyanakkor az is igaz, hogy a Sátán, aki sajnos sok kereszténynél jobban ismeri az Írásokat, szintén tudja, hogy Istennek a saját népével való kapcsolatában milyen fontosak a prófétai kijelentések. Ezért a Sátán is kitölti a saját „hamisítvány ajándékait” azokra, akik őt szolgálják. Mindamellet nem volna hamisítvány, ha nem létezne az igazi, mint ahogy nem készítenek hamis háromdollárosokat, mert valódi háromdolláros bankjegy nem létezik.

1972-ben, megtérésem után nem sokkal elolvastam ezt a részt az ApCsel. 2-ben, és megértettem, hogy ha valóban az utolsó időkben élünk, akkor fontos megismernünk ezeket a módokat, ahogyan az Úr szólni fog hozzánk. Már nem emlékszem, hogy akkor imádkoztam volna azért, hogy én magam is kapjak ilyen átéléseket, mégis hamarosan kezdtem megtapasztalni ezeket, s ettől még nagyobb lendületet kaptam, hogy igyekezzem megérteni őket.

Ettől kezdve voltak olyan időszakok, amikor sűrűn kaptam kijelentéseket. Keresztülmentem hosszú időszakokon is, amikor semmi ilyen élményem nem volt. De minden ilyen időszak után, amikor semmit sem kaptam, újra visszatértek a kijelentések, és sokkal erősebbek vagy sokkal gyakoribbak voltak. Később mindkettő. Ezek által sokat tanultam a prófétai ajándékokról, átélésekről és a prófétai ajándékokkal rendelkező emberekről. Minderről részletesen írok majd hamarosan megjelenő könyvemben.

A prófétai kijelentéseknek sok szintje van. Az első szinten a prófétai "benyomások" vannak. Ezek valódi kijelentések. Lehetnek rendkívül személyre szólóak és pontosak, amikor tapasztalt és erre fogékony emberek értelmezik. Azonban, ezen a szinten kijelentéseinket befolyásolhatják a saját érzelmeink, előítéleteink és bizonyos bibliai igazságokról vallott nézeteink. Ezért elhatároztam, hogy az ezen a szinten kapott kijelentéseknél soha nem használom azt a kifejezést, hogy "ezt mondja az Úr".

Ezen a szinten is kaphatunk látomásokat. Ezek finom, érzékeny dolgok, melyeket a "szívünk szemévé}" kell meglátnunk. Szintén lehetnek nagyon pontos és konkrét személyre vagy helyzetre vonatkozó látomások, különösen, ha már tapasztalt emberek kapják és/vagy magyarázzák őket. Minél inkább megnyílt a szívünk szeme - amiért Pál imádkozott az Efézus 1: 18- ban -, annál erőteljesebbek és hasznosabbak lehetnek ezek a kijelentések.

A kijelentések következő szintjein tudatosan érzékeljük az Úr jelenlétét vagy a Szent Szellem kenetét, s ez különleges módon megvilágosítja elménket. Gyakran átélem ezt, amikor írok vagy tanítok, és ez sokkal nagyobb biztonságérzetet ad mondanivalóm fontosságát és aktualitását illetően. Azt hiszem, valószínűleg ezt tapasztalhatták az apostolok, amikor az újszövetségi leveleket írták. Ez ugyan nagy biztonságérzetet ad, de itt még mindig befolyásolhatnak bennünket a saját előítéleteink, tanításaink stb. Úgy gondolom, hogy bizonyos esetekben ezért írta Pál, hogy most a saját véleményét tolmácsolja, azonban hiszi, hogy az Úr Szellemével egyetértésben. Általában véve sokkal nagyobb szükségünk van az alázatosságra, mint dogmatikus gondolkodásra, amikor prófétikus dolgokkal foglalkozunk.

A "nyílt látomás" magasabb szinten történik, mint a benyomások. Sokszor még annál is nagyobb tisztánlátást jelent, mint amikor az Úr határozott jelenlétét vagy az O kenetét érezzük. A nyílt látásokat "kívülről" nézzük, és olyan élesen látjuk őket, mintha egy filmet néznénk. Mivel ezt saját akaratunkból nem tudjuk befolyásolni, ezért hiszem, hogy az ilyen módon kapott kijelentéseknek sokkal kisebb a veszély, hogy más dolgokkal keveredjenek.

A prófétai átéléseknek egy további, magasabb szintje az elragadtatás, mint amilyenben Péternek volt része, amikor először kapott utasítást, hogy menjen el Kornélius házába, és először hirdesse az evangéliumot a pogányoknak. Ugyanez történt Pállal, amikor a templomban imádkozott (ApCsel. 22). A bibliai próféták gyakran tapasztalták ezt. Az elragadtatás olyan, mintha álmodnál, miközben ébren vagy. A nyílt látással szemben, amikor csak kívülről szemléled a „képernyőt”, az elragadtatásban különös módon úgy érzed, magad is „benne vagy a filmben”. Az elragadtatás intenzitása lehet egészen enyhe is, amikor még tudatában vagy fizikai környezetnek, s akár még érintkezel is vele. De lehet olyan erős is, hogy úgy érzed, ténylegesen a látomásod színhelyén vagy. Úgy tűnik, Ezékielnek gyakran voltak ilyen átélései. Valószínűleg János apostol is hasonló tapasztalt, amikor a Jelenések Könyvében leírt látomásokat kapta.

A könyvben leírt látomások mind álommal kezdődtek. Néhányat az Úr nagyon erős jelenlétében, de túlnyomó többségét az elragadtatás valamilyen szintjén kaptam. Legtöbbjük olyan módon jött, hogy tudatában voltam környezetemnek, sőt még érintkezni is tudtam vele, például képes voltam telefonhívásra válaszolni. Amikor valami félbeszakította őket, vagy annyira felerősödtek, hogy föl kellett állnom, hogy sétáljak egyet, amint visszaültem, azonnal újra ott folytatódott, ahol előzőleg félbeszakadt. Egyszer olyan intenzív volt az elragadtatás, hogy fölálltam, otthagytam a kis hegyi házat, ahol az Urat szoktam keresni, és hazamentem. Több mint egy héttel később visszatértem, és szinte azonnal folytatódott, pontosan ott, ahol előzőleg félbeszakadt.

Soha nem tudtam, hogy hogyan "kapcsoljam be" ezeket az átéléseket, de majdnem mindig meg volt rá a szabadságom, hogy saját akaratommal kikapcsoljam. Kétszer is előfordult, hogy a látomások számomra alkalmatlan időben jöttek, amikor azért mentem föl kis hegyi házamba, hogy néhány fontos, határidős munkát elvégezzek. Emiatt két *Journal* számunk kissé megkésve jelent meg, és a legutóbbi könyvem is „csúszott” néhány hónapot. Úgy tűnik, az Urat nem érdekli különösebben a mi határidőnk!

Ezekben az álmokban és elragadtatásokban kaptam valamit, amiről úgy gondolom, hogy a megkülönböztetés ajándékának és az ismeret beszédének különösen erőteljes működése. Néha, amikor ránézek valakire, vagy egy gyülekezetért vagy szolgálatért imádkozom, egyszerűen csak tudok dolgokat velük kapcsolatban, amelyekről természetes úton nem szerezhettem tudomást. A prófétaik átélések alatt ezek az ajándékok olyan erőteljesen működtek, amilyet az "igazi életben" magam még sohasem tapasztaltam. Például amikor a látomásban ránéztem a gonosz horda egyik hadosztályára, azonnal tudtam annak minden stratégiáját és erősségét. Nem tudom, honnan érkezett az információ, egyszerűen csak tudtam, és ráadásul mindent igen részletesen. Néhány esetben ránéztem valamire vagy valakire, és azonnal ismertem a múltját, jelenét és jövőjét egyszerre. Hogy időt és helyet takarítsak meg, egyszerűen csak tényként írtam le ezeket az ismereteket, anélkül, hogy megmagyaráztam volna, hogyan tettem rájuk szert.

Hogyan kezeljük a prófétaik kijelentéseket?

Szeretném hangsúlyozni: nem hiszek abban, hogy bármiféle prófétaik kijelentésnek a tanítások megalapozása lenne a célja. Erre a célra a Szentírást kaptuk. A prófétaik kijelentéseknek két fő célja és haszna van. Az egyik, hogy bizonyos dolgokban megjelentsék az Úr stratégiai akaratát a jelenre vagy a jövőre vonatkozóan. Erre látunk példát, amikor azt olvassuk, hogy Pál álmot látott, amelyben Macedóniába hívták, vagy amikor elragadtatásba esett, amelyben meghagyták neki, hogy azonnal menjen el Jeruzsálemből. Agabus szolgálatában is látunk erre példákat. Az egyik prófétaik kijelentése egy éhínségről szólt, amely az egész világra eljövendő volt, a másik pedig Pál jeruzsálemi látogatásával kapcsolatos.

Arra is találunk példát, hogy a Szentírás egyes olyan tanításainak megvilágítására kapunk kijelentéseket, amelyeket addig nem láttunk tisztán. Péter elragadtatása mindkét esetre példa, hiszen megvilágította az Úr akaratát, és egyúttal rámutatott egy már korábban elhangzott, de a Jeruzsálemi Gyülekezet által meg nem értett bibliai igazságra, miszerint a pogányok is képesek befogadni az evangéliumot.

Az ebben a könyvben leírt látomások között némelyik stratégiai kijelentés, némelyik

viszont olyan bibliai igazságokra vet fényt, amelyeket addig őszintén szólva nem értettem, azóta viszont már elég világosan látok. Bár a legtöbb tanítást, amelyeket az átélések során ilyen módon megértettem, már azelőtt is ismertem, sőt magam is évek óta tanítottam, mégsem mondhatom, hogy teljesen ezek szerint éltem volna. Sokszor eszembe jutott Pálnak Timóteushoz intézett figyelmeztetése, hogy figyeljen oda a saját tanításaira. Prófétai átéléseim során sokszor ugyanazokat a szavakat mondták nekem, amelyeket én magam is sokszor tanítottam. Tudom, hogy a saját tanításaim közül néhányat mindmáig nem sikerült úgy megvalósítanom, ahogyan kellett volna, ezért sokszor személyes feddésként fogadtam ezeket a szavakat. Mégis úgy éreztem, hogy ezek egyúttal általános érvényű üzenetek is, ezért szerepelnek a könyvben.

Néhány barátom arra biztatott, hogy a "*A zarándok útja*" c. könyvhöz hasonlóan példázat formájában egyes szám harmadik személyben írjam meg e könyvet, de ezt több ok miatt is elvettem. Először is úgy érzem, hogy néhányan az én saját képzeletem szüleményének gondolnák, és ez nem volna helyénvaló. Szeretnék ilyen kreatív lenni, de nem vagyok.

Másrészt úgy éreztem, sokkal pontosabb, ha egyszerűen úgy mondom el mindent, ahogy kaptam. Ezért mindent megtettem, hogy pontosan úgy adjam át ezt az üzenetet, ahogyan én is kaptam. Mindamellet tudom, hogy a részletek iránti emlékezőtehetségem az egyik leggyengébb oldalam. Néha én magam is kétségbe vontam saját memóriám pontosságát a látomás bizonyos részleteit illetően, ezért neked is jogod van ehhez. Azt gondolom, ez a figyelmeztetés minden ilyen üzenettel kapcsolatban helyénvaló. Egyedül a Szentírás csalhatatlan. Imádkozom, hogy amint ezt az üzenetet olvasod, a Szent Szellem vezessen el az igazságra, és válasszon el minden polyvát, amely esetleg a búza közé keveredett.

Rick Joyner

A pokol hordái menetelnek

Adémoni hadsereg oly hatalmas volt, hogy betöltötte a látóhatárt. Különböző csapatokból állt, amelyek mind saját zászlóik alatt meneteltek. Az előtt haladó csapatok zászlóin az alábbi nevek álltak: Büszkeség, Öngazság, Tisztelet Megkövetelése, Önző Ambíciók, Igazságtalan ítélet és Féltékenység. Sok más gonosz csapat is közeledett, amelyek kívül estek látóteremen, de azok tűntek a legerősebbnek, akik ennek a szörnyű, egyenesen a pokolból jövő hordának az arcvonalában meneteltek. Maga a Testvérek Vádlója vezette a borzalmas hadsereget.

A horda fegyverei szintén neveket viseltek. A kardokat Megfélemlítésnek hívták, a lándzsákat Árulásnak, a nyilakat pedig Vádlásnak, Pletykának, Rágalmazásnak és Kritizálásnak. A hadsereg elé felderítőket és kisebb démoncsapatokat küldtek, hogy előkészítsék a fő támadást. Ezeknek Elutasítás, Keserűség, Türelmetlenség, Meg-nembocsátás és Testi Kívánság volt a nevük.

Ezek a kis csapatok és felderítő őrök sokkal kevesebb démonból álltak, de ugyanolyan erősek voltak, mint az őket követő nagyobb csapatok. Csupán stratégiai okokból voltak

kisebbségek. Éppúgy, mint ahogyan Keresztelő János - bár egyedül volt, mégis rendkívüli kenetet kapott, hogy tömegeket merítsen be, és előkészítse őket az Úrnak -, ezek a kisebb démoni csapatok is rendkívüli nagyságú erővel rendelkeztek, hogy "be merítsék a sokaságot". Egyetlen Keserűség démon képes volt hatalmas tömegeket megfertőzni mérgével, sőt egész fajokat vagy kultúrákat is. Egy Testi Kívánság démon rá tudott akaszkodni egy színészre, filmre vagy akár egy reklámra, és hatalmas tömegeket talált el villámlasszerűen undorító mocskával, ezzel érzéketlenné téve őket. Mindezzel az őket követő hatalmas, gonosz hordának készítették elő a terepet.

Ezt a hadsereget kifejezetten az Eklézia ellen küldték ki, de mindenki mást is megtámadott, akit csak tudott. Az volt a célja, hogy előre meghiúsítsa és megelőzze Isten közelgő meglátogatását, amely tömegeket söpör majd be az Ekléziába.

A hadsereg elsődleges stratégiája az volt, hogy megosztást, viszályt és szakadást okozzon a kapcsolatokban, ahol csak lehet: gyülekezetek között, gyülekezetek és pásztoraik között, férj és feleség között, gyermekek és szüleik között, sőt még gyermekek között is. A felderítő egységeket azért küldték előre, hogy felfedezzék a gyülekezetekben, családokban vagy egyes emberekben található réseket, ahová azután az Elutasítottság, Keserűség, Testi kívánság vagy más démonok beférkőzhetnek, hogy kihasználják és kitágítsák azokat. Az így előkészített törésekbe azután már minden akadály nélkül bezúdulhatnak a démonok seregei, hogy végül teljesen legyőzzék áldozatukat.

Az elem táruló látomásban az volt a legmegdöbbentőbb, hogy ez a horda nem lovakon, hanem elsősorban keresztényeken lovagolt! Legtöbbjük jól öltözött, tiszteletreméltó, finom megjelenésű, tanult ember benyomását keltette, de szinte mindenfajta ember volt közöttük. Ezek az emberek keresztény igazságokat vallottak meg, hogy lelkiismeretüket megnyugtassák, de a sötétség erőivel összhangban és hozzájuk igazodva éltek. Amilyen mértékben egyetértettek ezekkel a sötét hatalmakkal, úgy nőtt a rajtuk ülő démon, és annál könnyebben tudta irányítani cselekedeteiket.

Sokan közülük egyszerre több démonnak is helyet adtak, de az egyik kétségkívül uralta a többi. A vezérdémon személye határozta meg, hogy melyik hadosztályhoz tartoztak. Bár a hadosztályok mind együtt meneteltek, mégis úgy tűnt, hogy az egész hadsereg állapota közel van a teljes káoszhoz. Például, a gyűlölet démonai legalább annyira gyűlöltek az összes többi demont, mint a keresztényeket. A féltékenység démonai mind féltékenyek voltak egymásra. A horda vezetői csak úgy tudták őket visszatartani attól, hogy egymásnak essenek, hogy gyűlöletüket, féltékenységüket, stb. azokra az emberekre irányították, akiken lovagoltak. Az emberek között még így is gyakran robbantak ki veszekedések és harcok. Így pusztították el saját magukat egyes Izrael ellen támadó hadseregek, ahogy ez a Bibliában olvasható. Amikor Izrael elleni szándékuk meghiúsult, dühük fékezhetetlenné vált, és egymás ellen fordultak.

Említettem, hogy a démonok keresztényeken lovagoltak, azonban mégsem bennük voltak, mint ahogyan a nem keresztények esetében. Nyilvánvaló volt, hogy ezeknek a hívőknek egyszerűen csak nemet kellett volna mondaniuk a démonjuknak ahhoz, hogy megszabaduljanak tőlük. Például, ha egy keresztény, akin a féltékenység démona lovagolt, kételkedni kezdett a féltékenységben, akkor a nyakában ülő démon nagyon gyorsan legyengült. Ilyenkor a gyengülő démon kétségbeesetten felkiáltott, mire a hadosztály vezetője az összes demont az illető keresztény köré vezényelte, hogy addig támadják, amíg a keserűség vagy valamelyik másik újra megerősödött rajta. Ha ez nem

vált be, akkor a démonok elkezdtek olyan Igéket idézni, amelyeket kiforgattak, hogy igazolják a keserűséget, a vádlást és a többi hazugságot.

A démonok ereje szinte teljesen a megtévesztésből fakadt. Olyan mértékben becsapták ezeket a hívőket, hogy miközben a démonok használták őket, azok azt hitték, hogy Istent szolgálják. E~ azért volt lehetséges, mert szinte mindegyikük hordozta az Önigazság zászlaját, és ezért nem látták azokat a zászlókat, amelyek a hadosztályok igazi természetét jelezték.

Messze a sereg végén láttam magának a Vádlónak a kíséretét. Most kezdtem megérteni a stratégiáját, és elcsodálkoztam rajta, mennyire egyszerű. Tudta, hogy a ház, amely önmagával meghasonlik, nem állhat meg. Ezt a hadsereget azért küldte, hogy megpróbálja olyan szakadást, vizályt, megosztottságot előidézni az Eklézsiában, hogy az teljesen kiessen a kegyelemből. Ezt csak úgy érthette el, ha keresztényeket használ fel saját testvéreik ellen. Ezért küldött az első hadosztályokba szinte kizárólag keresztényeket, vagy legalábbis olyanokat, akik annak vallották magukat. Minden lépéssel, amelyet ezek a félrevezetett keresztények a Vádló iránti engedelmességben tettek, erősödött a hatalma fölöttük. Ahogy a sereg tovább masírozott előre, egyre nőtt a Vádló és parancsnokainak önbizalma. A hadsereg ereje ezeknek a keresztényeknek a Gonosz útjaival való egyetértésétől függött.

A foglyok

Ezt az első hadosztályt keresztény foglyok sokasága követte. Mindnyájan sebesültek voltak, és a Félelem kisebb démonai őrizték őket. Azonban úgy tűnt, sokkal több a fogoly, mint ahány démon van az egész hadseregben. Meglepő módon, ezeknek a foglyoknak még mindig volt kardjuk és pajzsuk, de nem használták őket. Egészen megdöbbenő volt látni, hogy néhány kis Félelem démon oly nagy tömegeket képes fogva tartani. Ha a keresztények egyszerűen csak használták volna fegyvereiket, könnyűszerrel kiszabadíthatták volna magukat, és valószínűleg nagy pusztítást végeztek volna az egész gonosz hordában. Ehelyett azonban engedelmesen meneteltek tovább.

A foglyok fölött az ég szinte feketéllett a keselyűktől, amelyeket Depresszióknak hívtak. Alkalomadtán némelyik leszállt egyik másik fogoly vállára és ráokádott. A hányadék a Kárhoztatás volt. Amint a hányás eltalált egy keresztényt, az felállt, és némileg megerősödve továbbment egy darabon, majd hirtelen megint összeesett, még gyengébb állapotban, mint azelőtt. Megint azon csodálkoztam, hogy a foglyok miért nem ölték meg a kardjukkal a keselyűket, holott könnyen megtehették volna. Időnként egy-egy gyengébb fogoly megbotlott és elesett. A többi fogoly azonnal köré gyűlt, és kardjukkal szurkálni és gúnyolni kezdték. Majd jöttek a keselyűk, és tépni, szaggatni kezdték az elesettet, még mielőtt az meghalt volna. A többi fogoly ezalatt ott állt, és helyeslően nézte mindezeket, sőt időnként maguk is oda-oda szúrtak a kardjukkal.

Amint figyeltem őket, felismertem, hogy a foglyok azt hitték, a kárhoztatás hányadékában az Istentől jövő igazság. Azután rádöbentem, hogy valójában azt hitték, hogy Isten seregében masíroznak! Ezért nem ölték meg a félelem kis démonait és a keselyűket: azt gondolták róluk, hogy Isten hírnökei! A keselyűk sötét felhője annyira elhomályosította látásukat, hogy mindent, ami velük történt naivan elfogadtak, mint Istentől származó dolgot. Úgy gondolták, hogy akik elestek, Isten ítélete alatt vannak, ezért támadták őket - azt gondolták, hogy ezzel Istennek segítenek.

Az egyetlen táplálék, amely a foglyok rendelkezésére állt, a keselyűk hányadékában volt.

Azok, akik visszautasították, egyszerűen legyengültek, végül összeestek. Azok viszont, akik elfogadták, egy időre megerősödtek, de a gonosz erejével. Később azonban ők is legyengültek, hacsak nem itták a keserűség vizét, amellyel folyamatosan kínálták őket. Ha ebből ittak, elkezdtek másokra hányni. Ekkor egy démon, aki "lóra" várt, azonnal felült rá, és előrelovagolt vele valamelyik elől haladó csapatba.

Még a keselyűk hányadékánál is visszataszítóbb volt az undorító váladék, amelyet a démonok ürítettek azokra a keresztényekre, akiken lovagoltak. Ez a mocsok a büszkeség, önző ambíció stb. volt, amely hadosztályukat jellemezte. Ennek ellenére a keresztények sokkal jobban érezték magukat ettől a mocsoktól, mint a kárhóztatás hányadékától, ezért könnyen elhitték, hogy a démonok Isten követői, az őket borító mocsok pedig a Szent Szellem kenete.

Annyira visszataszító volt a gonosz sereg látványa, hogy szerettem volna meghalni. Ekkor az Úr hangja szólt hozzám:

- Ez a kezdete annak a hadseregnek, amelyet az ellenség az utolsó napokban állít fel. Ez a Sátán végső hazugsága, s ennek romboló ereje akkor szabadul fel, amikor keresztényeket használ fel keresztények ellen. Századok óta használja már ezt a hadsereget, de eddig még sohasem tudott olyan sokakat felhasználni gonosz céljaira, mint most. De ne félj. Nekem is van hadseregem. Most ezért állj fel és harcolj, mert többé már nem lehet elbújni ez elől a háború elől. Küzdj az Én királyságomért, az igazságért és azokért, akiket az ellenség megtévesztett.

Az Úr szavai annyira felbátorítottak, hogy azonnal kiáltani kezdtem a foglyoknak, hogy ők meg vannak tévesztve - azt gondolva, hogy majd hallgatnak rám. Erre az egész hadsereg felém fordult és rám meredt. A félelem és depresszió démonai, akik fölöttük voltak, elindultak felém. Még mindig kiabáltam, azt gondolva, hogy a keresztények majd felébrednek és észreveszik, mi történik velük. Ehelyett sokan a nyílvevesszőik után nyúltak, hogy rám lőjenek. A többiek tétováztak, mint akik nem tudják, mit kezdjenek velem. Akkor már tudtam, hogy elhamarkodottan cselekedtem, s ezzel nagyon ostoba hibát követtem el.

Kezdetét veszi a csata

Azután megfordultam, és láttam az Úr seregét mögöttem. Sok ezren lehetnek, de az ellenség még mindig többszörös túlerőben volt. Megdöbbenett és elcsüggesztett, hogy sokkal több keresztényt használ a gonosz, mint ahányan az Úr seregében vannak. Az is világos volt, hogy a csata, amely nemsokára kezdetét veszi, sokak számára Nagy Keresztény Polgárháborúnak fog tűnni, mivel csak kevesen értik, milyen erők állnak a közelgő ütközet mögött.

Amint közelebből megnéztem az Úr seregét, a helyzet még reménytelenebbnek tűnt. Csak kevesen voltak teljesen felvértezve. Sokan a teljes páncélzatnak csak egy vagy két darabját viselték, néhányukat pedig egyáltalán nem védte semmi. Jó részük máris sebesült volt. Még a teljes fegyverzetűek többsége is csak kicsiny pajzsot tartott, amely nem védhette meg őket a közelgő támadástól. További meglepetésemre, a sereg túlnyomó része nőkből és gyerekekből állt. Azok közül, akiknek teljes fegyverzetük volt, csak nagyon kevesen kaptak megfelelő kiképzést arra, hogyan használják fegyvereiket.

Hasonlóan a gonosz hordához, ezt a hadsereget is egy nagy tömeg kísérte, amely azonban egészen másmilyen volt, mint a fogolytábor. Ezek túláradóan boldogok, szinte túláradóan részegek voltak. Játszottak, énekeltek, ünnepeltek, és egyik kis csoporttól a másikig kószáltak. Ez az egész a woodstocki szabadtéri rockfesztivál hangulatára emlékeztetett.

Rohanni kezdtem az Úr hadserege felé, hogy megelőzzem a gonosz horda támadását. Mindenképpen úgy tűnt, hogy egészen egyoldalú mészárlás következik. Különösen a seregünket követő tömegért aggódtam, így hát megpróbáltam felemelni a hangomat, és túlharsogni a nagy lármát, hogy figyelmeztessem őket az épp elkezdődő csatára. De csak egy néhányukhoz jutott el a hangom. Akik meghallották, „békejelet” mutattak, és azt mondták, nem hisznek a háborúban, és az Úr nem engedi, hogy bármi rossz történjen velük. Próbáltam megmagyarázni, hogy az Úr azért adott nekünk fegyvereket, mert szükségünk van rájuk az elkövetkező dolgok miatt, de azzal vágtak vissza, hogy ők a béke és az öröm helyére érkeztek, és semmi ilyesmi nem történhet velük. Komolyan elkezdtem imádkozni, hogy az Úr növelje meg a felfegyverzett harcosok pajzsát, és így segítsen megvédeni azokat, akik nem állnak készen a harcra.

Akkor egy hírnök lépett hozzám, és trombitát adott a kezembe. Azt mondta, gyorsan fújjam meg. Megfújtam, és mindazok, akiken legalább részben volt valami fegyverzet, azonnal felfigyeltek. Még több fegyvert hoztak nekik, s ezeket gyorsan magukra vették. Észrevettem, hogy a sebesültek nem védték sebeiket a páncéllal, de mielőtt még bármit mondhattam volna, az ellenség nyilai máris záporoztak ránk. Akiknek nem volt teljes páncélzatuk, mind megsebesültek. Akik a sebeiket nem védték páncéllal, újabb találatot kaptak a sebeikbe.

Akiket a rágalmazás nyilai találtak el, azonnal kezdtek rágalmazni a még sértetlen társaikat. Akiket a pletyka nyilai találtak el, maguk is kezdtek pletykálkodni, így hamarosan nagy vizsály és megosztottság keletkezett a táborunkban. Úgy éreztem, mindjárt kitör a zűrzavar, és saját magunkat fogjuk elpusztítani, mint azok a pogány hadseregek a Bibliában, akik egymást gyilkolták le. Borzasztóan tehetetlennek éreztem magam. Majd keselyűk csaptak le, hogy elvigyék a sebesülteket a fogolytáborba. A sebesülteknek még mindig megvolt a kardjuk, és könnyedén levághatták volna a keselyűket, de mégsem tették. Gyakorlatilag önként mentek, mert olyannyira dühösek voltak a többiekre, akik nem sebesültek meg, mint ők.

Hirtelen eszembe jutott a seregünket kísérő tömeg, és odarohantam, hogy lássam, mi történt velük. Hihetetlen, de még az előbbinél is borzalmasabb kép tárult elémm. Ezrek feküdtek a földön sebesülten, nyöszörögve. Fölöttük az ég feketéllett a keselyűktől, akik egymás után vitték el őket az ellenség fogoly táborába. Sokan, akik nem sebesültek meg, a hitetlenség kábulatában ültek a földön. Őket is könnyedén elvitték a keselyűk. Néhányan közülük megpróbálták elzavarni a keselyűket, de nem volt hozzá megfelelő fegyverük, így a keselyűk még csak figyelemre sem méltatták őket. A sebesültek olyan dühösek voltak, hogy elzavartak és megfenyegettek mindenkit, aki a segítségükre sietett, a keselyűknek viszont mindent engedelmesen elhittek.

Akik nem sebesültek meg, és próbálták elzavarni a keselyűket, egymás után megfutamodtak a csata színhelyéről. Az első ütközet olyan megsemmisítő vereséggel végződött, hogy engem is megkísértett, hogy csatlakozzam a menekülőkhöz. De akkor néhányan azok közül, akik az előbb elmenekültek, meglepően gyorsan újra feltűntek,

teljes fegyverzetben és nagy pajzsokkal. Ez volt az első apró biztató jel, amire emlékszem.

Ezeken a visszatérő harcosokon már nyoma sem látszott az előbbi vidám, ünneplő hangulatnak, ehelyett félelmetes eltökéltség volt az arcukon. Egyszer félrevezette ugyan őket az ellenség, de még egyszer nem csapja be őket. Elfoglalták elesett bajtársaik helyét, sőt még új csapatokat is formáltak, hogy megvédjék a hátvédet és a szárnyakat. Ezt látva, az egész seregünk új bátorságot merített, és mindenki újra elhatározta, hogy ismét harcolni fog. Azonnal három hatalmas angyal jelent meg mellettünk, Hit, Remény és Szeretet, és seregünk mögé álltak. Ahogyan rájuk néztünk, a pajzsaink elkezdtek nőni. Bámulatos volt, hogy a reménytelenség milyen gyorsan átcsapott hitbe. Tapasztalat szülte szilárd hit volt ez.

A fölfelé vezető út

Most már mindegyikünknek volt kardja, az Isten Igéje. Nyilaink is voltak, amelyek különféle bibliai igazságokról kapták nevüket. Szerettünk volna visszalőni, de nem tudtuk, hogyan kerüljük el azt, hogy a démonokkal együtt az őket, hordozó keresztényeket is eltaláljuk. Aztán eszünkbe jutott, hogy ha ezeket, a keresztényeket eltalálják az Igazság nyilai, akkor felébrednek, és ellene fordulnak elnyomóiknak. Kilöttem néhány nyilat, mint ahogyan néhányan mások is tették. Majdnem mindegyik nyíl egy-egy keresztényt talált el, mégsem jőzanodtak ki, amikor az Igazság nyila beléjük fúródott, nem is estek el sebesülten, hanem felbőszültek, és a rajtuk lovagló démon még sokkal nagyobbra nőtt.

Ez mindenkit megdöbbenített, és úgy éreztük, ezt a csatát lehetetlen megnyerni. Mégis Hittel, Reménnyel és Szeretettel az oldalunkon bizakodóak voltunk és örültünk, hogy legalább a saját területünket meg tudtuk tartani. Akkor egy másik hatalmas angyal, Bölcsesség termett mellettünk, és a mögöttünk lévő hegyre irányított bennünket, hogy onnan harcoljunk tovább.

A hegyen fölfelé teraszok peremei látszottak, ameddig a szem ellátott. Minden következő szint keskenyebb volt, mint az előző, és egyre nehezebb volt rajtuk megállni. A szinteket különböző bibliai igazságokról nevezték el. Az alacsonyabb szintek alapigazságok: „Üdvösség”, „Megszentelődés”, „Ima”, „Hit” stb., a magasabb szintek pedig mélyebb bibliai igazságok neveit hordozták. Minél magasabbra kapaszkodtunk, annál nagyobbra nőtt a kardunk és a pajzsunk, és annál kevesebb ellenséges nyíl ért el bennünket.

Tragikus hiba

Néhányan azok közül, akik az alacsonyabb szinteken maradtak, kezdték felszedegetni az ellenség nyilait, és visszalöttek velük. Ez súlyos hibának bizonyult. A démonok ugyanis könnyedén félrehajoltak a nyilak elől, és a keresztények felé irányították azokat. Amikor egy keresztényt eltalált a vádlás vagy rágalmazás nyila, azonnal a keserűség vagy harag démona szállt a nyílra, és mérgét áldozatára ürítette. Ha egy keresztényen már két vagy három ilyen démon volt a korábban meglévő büszkeség vagy öngazultság démonai mellett, akkor maga is átváltozott a démonok torz képére.

A felsőbb szintekről mindezt tisztán láthattuk, de akik az alsóbb szinteken az ellenség

nyilait használták, semmit sem láttak az egészből. Csapatunknak közel a fele úgy döntött, hogy feljebb kapaszkodunk, míg a többiek elhatározták, hogy visszamennek, és elmagyarázzák a lejjebb lévőeknek, hogy mi is történik. Ekkor azonban mindannyiunkat figyelmeztettek, hogy menjünk tovább felfelé, és senki ne álljon meg, kivéve azt a néhány harcost, akik azért maradtak ott minden egyes szinten, hogy bátorítsák a többieket a továbbkapaszkodásra.

Biztonság

Feljutottunk „A testvérek egysége” szintjére. Itt már egyetlen ellenséges nyíl sem tudott bennünket elérni. Táborunkból sokan úgy döntöttek, hogy ennél magasabbra már nem jönnek. Megértettem őket, mert minden, következő szinten egyre nehezebb volt megvetni a lábunkat. Én azonban annál erősebbnek és gyakorlottabbnak éreztem magam a harcban, minél feljebb jutottam, ezért tovább kapaszkodtam.

Hamarosan elég gyakorlatra tettem szert ahhoz, hogy úgy találjam el a démonokat, hogy a keresztényekben ne okozzak kárt. Úgy gondoltam, ha feljebb jutok, akkor majd elég messze tudok lőni, hogy eltaláljam a gonosz horda főbb vezetőit, akik a seregeik mögött maradtak. Sajnáltam, hogy oly sokan megálltak az alsóbb szinteken, ahol biztonságban voltak ugyan, de nem tudták eltalálni az ellenséget. Ugyanakkor a fölfelé haladó harcosok ereje növekedett, jellemük érettebb lett, s így félelmetes bajnokokká váltak. Mindegyikük sok százat tudott elpusztítani az ellenség soraiból.

Az egyes szinteken az Igazság elszórt nyilai heverték, melyeket azok a harcosok hagytak hátra, akik onnan estek le. (Sokan estek le minden szintről.) Minden nyíl az illető szint nevét viselte. Néhányan vonakodtak fölszedni ezeket a nyilakat, de tudtam, hogy minden nyílra szükségünk van, ha le akarjuk győzni az alattunk hömpölygő hatalmas hordát. Fölvettem egyet, és kilőttem. Oly könnyen eltalált egy, demont, hogy mások is kezdték föl szedni és kilőni a nyilakat. Így az ellenség jó néhány hadosztályát sikerült megtizedelni. Ezzel viszont az egész gonosz hadsereg figyelmét sikerült magunkra vonnunk. Egy darabig úgy tűnt, minél többet pusztítunk el közülük, annál jobban támadnak bennünket. Úgy látszott, soha nem lesz vége, mégis felvillanyozott ez a küzdelem.

Mivel ezeken a magasabb szinteken az ellenség nyilai már nem tudtak elérni bennünket, a keselyűk rajokban repültek fölénk, egymásra is lövöldöztek. Ez persze nagyon biztató lett volna, de tudtam, hogy a fogolytáborban lévő keresztények szenvednek a legtöbbet, akiket az ellenség megtévesztett. A világ szemében mindez úgy tűnt, mintha érthetetlen módon maga a kereszténység omlott volna össze.

Néhányan azok közül, akik a kardjukat nem használták horgonyként, sok keselyűt levágtak, ugyanakkor viszont könnyen leestek a sziklaperemről, ahol álltak. Páran közülük valamelyik alacsonyabb szinten értek földet, de voltak, akik egészen a hegy aljáig zuhantak, ahol a keselyűk szedték fel és szállították el őket. Minden szabad percemet azzal töltöttem, hogy próbáltam még mélyebbre szúrni kardomat a sziklaperembe, és még nagyobb biztonsággal odakötözni magam a kardomhoz. Minden alkalommal, amikor ezt tettem, Bölcsesség megállt mellettem, ezért tudtam, hogy nagyon fontos, amit teszek.

Az új fegyver

Bár az Igazság nyilai csak néha tudták telibe találni a keselyűket, ahhoz eléggé megsebeztek őket, hogy eltakarodjanak. Minden alkalommal, amikor elég távol tudtuk űzni őket, valamelyikünk feljebb tudott mászni a következő szintre. Amikor elértük azt a szintet, amelyet úgy hívtak, hogy "Galata 2:20", olyan magasan voltunk, hogy oda a keselyűk már nem tudtak felszállni. Az égbolt ragyogása és szépsége szinte elvakított. Olyan békességet éreztem, mint még soha azelőtt.

Mielőtt felértem volna erre a szintre, harci kedvemet legalább annyira motiválta a félelem és az ellenség iránt érzett gyűlölet vagy undor, mint amennyire a Királyság, az Igazság, vagy a foglyok iránt érzett szeretet. De ezen a szinten utolértem Hitet, Reményt és Szeretetet, akiket mindeddig csak messzi távolból láttam. Dicsőségük most teljesen elárasztott, mégis úgy éreztem, hogy közel mehetek hozzájuk. Amint melléjük értem, hozzám fordultak, és nekiláttak, hogy kijavítsák és kifényesítsék a páncélokat. Hamarosan teljesen átalakult, és ragyogva tükrözte a hármukból sugárzó dicsőséget. Amikor megérintették a kardomat, hatalmas villámok csaptak ki belőle. Szeretet ezt mondta:

- *Azokra, akik el érték ezt a szintet, az eljövendő kor erőit bízzák rá.* - Azután felém fordulva, nagyon komolyan és kijózanítóan így folytatta: - *De még meg kell tanítsalak, hogyan használd őket.*

A "Galata 2:20" szintje olyan széles volt, hogy úgy tűnt, egyáltalán nem fenyeget a leesés veszélye. Megszámlálhatatlan nyíl hevert mindenfelé, amelyekre ez a szó volt írva: "Remény". Néhányat kilőttünk lefelé, az alattunk lévő keselyűkre, és ezek a nyilak könnyedén megölték őket. A csapatnak - akik elérték ezt a szintet - körülbelül a fele tovább lőtte a keselyűket, míg a többiek levítették a nyilakat az alsóbb szinten harcoló társaiknak.

A keselyűk még mindig hullámokban támadták az alattunk lévő szinteket, de egyre kevesebb volt belőlük. A "Galata 2:20" szintjéről bármelyik ellenséget eltalálhattuk, kivéve magukat a vezetőket, akik lőtávolságon kívül maradtak. Elhatároztuk, hogy addig nem használjuk az igazság nyilait, amíg a keselyűket mind el nem pusztítjuk, mert az általuk okozott depresszió felhője csökkentette az igazság hatékonyságát. Ez nagyon hosszú időbe telt, de nem fáradtunk el. Végül úgy tűnt, hogy a hegy fölött az eget sikerült teljesen megtisztítanunk a keselyűktől.

Hit, Remény és Szeretet - akik ugyanúgy, mint a fegyvereink minden szinttel egyre nagyobbra nőttek, most már olyan hatalmasak voltak, hogy az emberek messze a csatatéren túlról is láthatták őket. Dicsőségük még a foglyotáborba is beragyogott, amelyet még mindig a keselyűk felhője árnyékolta be. Nagyon felbátorodtam azon, hogy ők is láthatják a három hatalmas angyalt. Reméltem, hogy most már talán azok a keresztények is, akiket az ellenség felhasznált, és a foglyok, akiket rabságban tartott, meg fogják érteni, hogy nem mi vagyunk az ellenségük, hanem valójában őket használta fel az ellenség.

De nem ez történt, legalábbis még nem. Azok, akik az ellenség táborában meglátták Hit, Remény és Szeretet fényét, a "világosság angyalainak" nevezték őket, akik azért jöttek, hogy megtévesszék az erőtlenséget és könnyen becsapható embereket. Láttam, hogy sokkal erősebben megkötözte és becsapta őket az ellenség, mint korábban gondoltam.

Mindazok a nem hívők, akik egyik hadsereghez sem tartoztak, most megpillantották a

három angyal dicsőségét, és közelebb jöttek a hegyhez, hogy jobban lássák őket. Kezdték megérteni, hogy valójában miért folyik a csata, s ez nagyon biztató volt.

Győzelmi örömünk egyre nőtt. Úgy éreztem, az, hogy ebben a hadseregben lehetek, és részt vehetek ebben a csatában, életem egyik legnagyobb élménye. Miután a hegyünket támadó keselyűk többségét elpusztítottuk, nekiláttunk, hogy egyenként leszedjük azokat, akik a foglyokon ültek. Ahogy a sötétség felhői kezdtek széteszlani, és a nap lesütött rájuk, ők is kezdtek feléledni, mintha csak mély álomból ébrednének. Amint meglátták, hogy milyen visszataszító állapotban vannak, kezdték letisztogatni magukról a hányadékot, amely még mindig testüket borította. Amint megpillantották Hitet, Reményt és Szeretetet, meglátták a hegyet is, és azonnal rohanni kezdtek felé.

A gonosz horda a vádlás és rágalmazás nyilait lőtte utánuk, de ők mégsem álltak meg. Mire elérték a hegyet, sokuknak már vagy tucatnyi nyíl állt ki a hátából, bár úgy tűnt, észre sem vették. Amint elindultak fölfelé a hegyen, a sebeik is kezdtek gyógyulni. Most, hogy a depresszió felhőit eloszlattuk, minden sokkal könnyebbnek tűnt.

A csapda

A volt foglyok nagyon örültek üdvösségüknek. Amint elindultak fölfelé a hegyen, úgy látszott, hogy minden szintet túlárado módon értékelnek, és ez bennünk is még nagyobb megbecsülést szült azok iránt az igazságok iránt, melyeket a szintek képviseltek. A megszabadult foglyoknak hamarosan heves vágya támadt a harcra. Felöltözték a rendelkezésre álló páncélzatot, és könyörögtek, hogy visszamehessenek és megtámadhassák az ellenséget, aki oly sokáig rabságban tartotta és kihasználta őket. Azonban rövid gondolkodás után úgy döntöttünk, hogy itt, ezen a hegyen kell folytatnunk a harcot. Újra az Úr hangja szólt hozzám:

- Másodszor is bölcsen döntöttél. Ha az ellenséggel a saját területén próbáltok harcolni, nem győzhetek. Csak akkor, ha Szent Hegyemen maradtok.

Megdöbbsentem, hogy csupán rövid gondolkodás és megbeszélés után megint ilyen fontos döntést hoztunk. Akkor elhatároztam, hogy ezután mindent megteszek annak érdekében, hogy soha ne hozzunk komolyabb következményekkel járó döntést anélkül, hogy előtte imádkoztunk volna. Bölcsesség hirtelen odalépett hozzám, két kezét határozottan a vállamra tette, és egyenesen a szemembe nézve ezt mondta:

- Ezentúl cselekedj így!

Miközben Bölcsesség beszélt, előrehúzott, mintha valamitől meg akart volna menteni. Visszanéztem és láttam, hogy bár a "Galata 2:20" széles fennsíkján álltam, mégis valahogy kisodródtam egészen a szakadék szélére anélkül, hogy észrevettem volna. Bölcsesség újra a szemembe nézett, és a lehető legnagyobb komolysággal mondta:

- Vigyázz, hogy amikor azt gondolod, hogy állsz, el ne essél. Ebben az életben bármelyik szintről leeshetsz.

Ezen sokáig tünődtem. Az első győzelmek feletti túlárado örömben, és a testvérekkel való egység miatt figyelmetlenné váltam. Sokkal nemesebb dolog az ellenséggel való harcban elesni, mint gondatlanságból.

A kígyók

Még hosszú ideig pusztítottuk a keselyűket és a keresztényeken lovagoló démonokat. Tapasztaltuk, hogy különféle igazságok nyilai a különböző démonokra másképpen hatnak. Tudtuk, hogy a csata hosszúra fog nyúlni, de most már nem szenvedtünk több veszteséget, és felfelé tartó utunkban már amúgy is túljutottunk a "Türelem" szintjén. Sajnos miután a keresztények nyakából lelőttük a démonokat, csak néhányan indultak el a hegy felé. Sokan közülük átvették a démonok természetét, és nélkülük is tovább folytatták tévelygésüket. Mikor a démonok okozta sötétség kezdett széteszlani, észrevettük, hogy a lábuk alatt mozog valami. Akkor láttam, hogy kígyók kötözték meg a lábukat. Ahogy tovább néztem a kígyókat, észrevettem, hogy mind egyformák, és ez a név van rájuk írva: Szégyen.

Megpróbáltuk az igazság nyilaival elpusztítani a kígyókat, de nem sok sikerrel. Megpróbálkoztunk a reménység nyilaival is, de eredmény nélkül. A "Galata 2:20" -tól felfelé már nagyon könnyű volt az út, mert mindannyian segítettünk egymásnak. Mivel úgy tűnt, most nem sokat tehetünk testvéreinkért, elhatároztuk, hogy megpróbálunk olyan magasra kapaszkodni, amennyire csak tudunk, mindaddig, amíg nem találunk valamilyen hatásos fegyvert a kígyók ellen.

Most már nagyon gyorsan, egymás után hagytuk hátunk mögött az igazság szintjeit. A legtöbb helyen még arra sem vettük a fáradságot, hogy körülnézzünk, ha úgy látszott, hogy nincs ott semmilyen fegyver, amit a kígyók ellen bevethetünk volna. Hit, Remény és Szeretet most is szorosan mell ettünk maradtak, de észre sem vettem, hogy Bölcsességet messze magunk mögött hagytuk. Még hosszú időnek kellett eltelnie, mire megértettem, mekkora hibát követtünk el ezzel. A hegytetőn utolért ugyan bennünket, de azzal, hogy messze elé rohantunk, elmulasztottuk a sokkal gyorsabb és könnyebb győzelem lehetőségét.

Az egyik szinten váratlanul egy kertre bukkantunk. Ez volt a legcsodálatosabb hely, amit valaha láttam. A kert bejárata fölött ez volt olvasható: "Az Atya feltétel nélküli szeretete". Annyira dicsőséges és hívogató volt, hogy egyszerűen nem tudtuk megállni, hogy l?e ne menjünk. Amint beléptem, megpillantottam egy fát: az Élet Fája volt. A kert közepén állt, és még mindig félelmetes hatalmú és erejű angyalok őrizték. Felnéztem rájuk, s tekintetünk találkozott. Barátságosnak tündek, mintha már vártak volna bennünket. Hátrafordultam: már egy nagy csapat harcos volt a kertben. Ebből mindannyian bátorságot merítettünk, és mivel az angyalok is barátságosnak tündek, elhatároztuk, hogy megpróbálunk elmenni mellettük, hogy a Fához jussunk. Egyikük így kiáltott:

- Akik eljutottak eddig a szintig, és megismerték az Atya szeretetét, azok ehetnek róla!

Eddig észre sem vettem, mennyire éhes vagyok. Beleharaptam a gyümölcsbe: sokkal finomabb volt, mint bármi, amit valaha kóstoltam, ugyanakkor mégis ismerős volt. Emlékek és különböző képek jöttek elém: napsütés, eső, gyönyörű mezők, napnyugta az óceán fölött, de még ennél is több: azok, akiket szeretek. Minden harapással mindenkit és mindent egyre jobban szerettem. Aztán ellenségeim kezdtek eszembe jutni, és most őket is tudtam szeretni. Ez az érzés hamarosan erősebb lett mindennél, amit valaha tapasztaltam. Még "Galata 2:20" szintjének békéjénél is nagyobb volt. Akkor az Úr hangját hallottam:

- Ez mostantól fogva a te mindennapi kenyered. Soha nem fogják visszatartani tőled. Akkor és annyit ehetsz, amikor és amennyit csak akarsz. Az Én szeretetemnek nincsen

határa!

Fölnéztem a fára, hogy lássam, honnan szól a hang, és láttam, hogy az egész fa tele van hófehér sasokkal. Gyönyörű, átható tekintetük volt, amelyet még sohasem láttam. Úgy néztek rám, mintha utasításra várnának. Az egyik angyal megszólalt:

- *Azt fogják tenni, amit mondasz nekik. Ezek a sasok kígyókat*

Azt mondtam:

- *Menjetek! Faljátok fel a szegényt, ami megkötözte testvéreinket.*

Kitárták szárnyaikat, és valahonnan hatalmas szél támadt, mely a levegőbe emelte őket. Vakító dicsőséggel töltötték be fölöttünk az eget. Még ilyen messziről is hallottam a félelem keltette morajlást az ellenség táborából, ahogy a sasokat észrevették.

Megjelenik a király

Akkor megjelent maga az Úr Jézus, és megállt középen. Mindenkit sorra személyesen üdvözölt, és gratulált, hogy sikerült felérnünk a hegy csúcsára. Azután azt mondta:

- *Most nektek is el kell mondanom, amit mennybemenetelem után elmondtam a testvéreiteknek: az Én Királyságom üzenetét. Az ellenség legerősebb hadseregét most megfutamítottuk ugyan, de még nem semmisítettük meg teljesen. Elérkezett az ideje, hogy előrenyomuljunk az Én Királyságom örömeivel. A sasok is velünk tartanak. Föl fogjuk szedni a nyilatkat minden szintről, de Én vagyok a Kardotok, és Én vagyok a Vezérek. Elérkezett az ideje, hogy az Úr kivonja kardját.*

Ahogy megfordultam, láttam, hogy az Úr egész serege ott áll a kertben. Férfiak, nők és gyermekek, minden fajból és nemzetből, amint zászlóikat tartották, melyek tökéletes egységben lobogtak a szélben. Soha nem látott még ilyet a világ. Az ellenségnek még sok más serege és erőssége van az egész világon, de egyik sem állhat meg ez előtt a hatalmas hadsereg előtt. Alig hallhatóan suttogtam: - *Ez nem lehet más, mint az Úrnak napja.* Mire az egész sereg félelmetes mennydörgéssel válaszolt: - *Igen. A Seregek Urának napja érkezett.*

Hónapokkal később ezen az álmon tünődtem. Riasztó módon úgy tűnt, hogy bizonyos események, és az Eklézsia állapota megfelelnek annak a képnek, amit a látomás elején a pokolból masírozó horda ábrázolt. Azután az Úr Ábrahám Lincolnra emlékeztetett. Csak úgy válhatott a nagy rabszolga-felszabadítóvá, és menthette meg országa egységét, hogy hajlandó volt polgárháborúba bocsátkozni. S ezért nem csupán harcolnia kellett, de mindezt azzal az elhatározással, hogy nem fog kompromisszumot kötni egészen addig, amíg teljes győzelmet nem arat. Ugyanakkor azzal a kegyelemmel kellett megvívnia történelmünk legvéresebb háborúját, hogy közben nem folytatott propagandát az ellenség ellen. Ha ezt tette volna, akkor valószínűleg sokkal könnyebben térdre kényszeríti a délieket, és hamarabb arat katonai győzelmet, de nagyon megnehezítette volna a háború utáni újraegyesülést. Mivel valóban az egységért harcolt, soha nem tekintette ellenségeinek a délieket, hanem olyanoknak, akiket az ellenség rabságban tart.

Ez a nagy szellemi polgárháború már ott tornyosul az Eklézsia előtt. Sokan mindent

megpróbálnak majd, hogy elkerüljék. Ez érthető, és nemes szándékra utal. Azonban a megalkuvás soha nem szerez maradandó békét, csak még jobban megnehezíti a végső összecsapást, ami mindenképpen bekövetkezik.

Az Úr most olyan vezetőket készít fel, akik hajlandók lesznek szellemi polgárháborút vívni az emberek szabadulásáért. Legfőbb tét a szabadság kivívása lesz. A másodlagos tét, amely azonban sokak számára a legfontosabb, a pénz. Az amerikai polgárháborúban időnként úgy látszott, hogy az egész nemzet el fog pusztulni. Hasonlóképpen, ami elkövetkezik az Eklézsiára, néha úgy tűnik majd, hogy végezni fog vele. De amint az amerikai nemzet nemcsak hogy túlélte ezt a krízist, hanem végül a leghatalmasabb nemzetté vált a Földön, ugyanúgy történik majd az Ekléziával is. Nem fog elpusztulni, csupán azok az intézmények és doktrínák, amelyek szellemileg rabszolgaságban tartják az embereket.

A tökéletes igazságosság azonban még mindezek után sem fog máról holnapra megvalósulni az Ekléziában. Még azután is folynak majd harcok, hogy ne nyomják el a nőket, és hogy az Eklézia megszabaduljon a faji előítéletek minden formájától, és minden visszaéléstől. Ezek olyan dolgok, amelyekkel szembe kell néznünk. Mindezek ellenére az eljövendő szellemi polgárháborúban a Hit, Remény, Szeretet és az Isten országa, amelyen állnak, kezd majd nyilvánvalóvá válni úgy, ahogy még azelőtt soha. Ez mindenembert vonzani fog Isten Országába, és Isten minden emberi uralomnál hatalmasabb módon be fogja mutatni uralmát a Földön.

Azonkívül azt se felejtjük el, hogy az Úrnál "ezer esztendő olyan, mint egyetlen nap". Ő egyetlen nap alatt képes elvégezni bennünk azt, amiről mi úgy gondolnánk, hogy egy évezredbe fog telni. Az Eklézia felszabadulása és felemelkedése sokkal gyorsabban végbemegy majd, mint azt emberileg lehetségesnek vélnénk, hiszen itt nem emberi lehetőségekről van szó.

A Szent Hegy

Isten kertjében álltunk, az Élet Fája alatt. úgy tűnt, az egész hadsereg ott volt, sokan letérdeltek az Úr Jézus előtt. Parancsot adott, hogy vissza kell térnünk a csatába testvéreinkért, akik még mindig az ellenség fogságában sínylődnek, és a hitetlenekért, akiket Ő még mindig szeret. Csodálatos, de ugyanakkor borzasztó volt ez a parancs. Csodálatos, mert Ő mondta, és borzasztó, mert azt jelentette, hogy el kell hagynunk az Ő szemmel látható jelenlétét, és a kertet, amelyhez foghatóan gyönyörűt még soha nem láttunk. Egyszerűen érthetetlennek tűnt, hogy mindezt itt kell hagynunk, és vissza kell térnünk a csatába.

Az Úr folytatta a buzdítást:

- Felruháztalak benneteket szellemi ajándékokkal, erővel, hatalommal, és megadtam nektek, hogy egyre jobban megérthessétek Igémet és az Én Királyságomat, de a legnagyobb fegyver, amit kaptatok, az Atya szeretete. Ameddig Atyám szeretetében jártok, soha nem estek el. Ennek a fának a gyümölcse az Atya szeretete, amely bennem nyilvánul meg. Ez a szeretet, amely Bennem van, mindennapi kenyeretekké kell váljon.

A túlaradó dicsőség és szépség ellenére úgy tűnt, az Úr nem az Ő dicsőségében mutatkozott meg. Megjelenését tulajdonképpen inkább egyszerűnek lehetett mondani. Mégis, az a kegyelem, amely minden mozdulatát és szavát kísérte, a legvonzóbb személyné tették, akit valaha is ismertem. Minden emberi meg- határozás felett való méltóság és nemesség övezte. Most már értettem, hogy miért volt Ő mindaz, amit az Atya szeretett és nagyra becsült. O valóban olyan mértékben telve van kegyelemmel és igazsággal, hogy úgy tűnt, többé már semmi más nem számít, csak ez a kettő: a kegyelem és az igazság.

Amikor beleharaptam az Élet Fájának gyümölcsébe, gondolatok és érzések töltötték el a lelkemet: minden jó, amit valaha átéltem. Amikor Jézus beszélt, ugyanazt éreztem, csak még erősebben. Nem akartam semmi mást, csak itt maradni, és hallgatni a szavát. Eszembe jutott, amit még egyszer régen gondoltam: hogy milyen unalmas lehet azoknak az angyaloknak, akik semmi mást nem tesznek, csak állandóan imádják Őt a trón előtt. Most már, tudom, hogy nincs csodálatosabb és felüdítőbb, mint imádni Őt. Ezért teremtettünk, és kétségkívül ez lesz a mennyben a legjobb. El sem tudtam képzelni, mennyire csodálatos lesz, ha a teljes mennyei kórus is csatlakozik majd hozzánk az imádatban. Nehéz volt elképzelni, hogy annak idején oly sokat küszködtem az unalommal a dicsőítő alkalmak alatt. Tudtam, hogy ez csak azért volt, mert nagyon messze jártam a valóságtól azokban az időkben.

Szerettem volna visszamenni, és jóvátenni azokat az alkalmakat, amikor a dicsőítéseken engedtem, hogy gondolataim elkalandozzanak, vagy más dolgokkal foglaltam el magam. De most úrrá lett rajtam a vágy hogy kifejezzem hódolatomat az Úr iránt. Dicsérnem kellett Őt! Kinyitottam a számat, de megdöbbenésemre ugyanakkor tört ki az egész hadseregből a spontán imádat. Teljesen elfelejtettem, hogy mások is vannak körülöttem, annyira tökéletes egységben voltunk. Az a dicsőséges imádat, ami ezután következett, emberi szavakkal leírhatatlan.

Ahogy imádtuk, valami különös aranyszínű izzás kezdett áradni az Úrból. Azután az arany körül ezüstösen fénylett. Majd olyan gazdag színek vettek körül bennünket, amelyeket természetes szememmel még sohasem láttam, és beburkoltak bennünket. Ebben a dicsőségben az érzelmek olyan birodalmába léptem, amit azelőtt sohasem tapasztaltam. Ez a dicsőség mindvégig Benne volt, de amikor az imádatban figyelmünk Jézusra irányult, akkor egyre többet láthattunk meg belőle. Minél jobban imádtuk Őt, annál többet láthattunk dicsőségéből. Ha ez a menny, akkor az sokkal-sokkal jobb, mint azt én valaha is álmodtam volna.

Az Ő lakóhelye

Fogalmam sincs, mennyi ideig tartott ez az imádat. Lehet, hogy csak percekig, de lehet, hogy hónapokig. Ebben a dicsőségben egyszerűen nem éreztem az idő múlását. Behunytam a szemem, mert az a dicsőség, amit a szívemmel láttam, ugyanolyan sugárzó volt, mint amit a szememmel láttam. Amikor újra kinyitottam, meglepődtem, hogy az Úr már nincs ott középen. A helyén egy csapat angyal állt. Egyikük közelebb jött, és ezt mondta:

- *Csukd be újra a szemed.*

Amikor megtettem, nem kis megkönnyebbülésemre újra láttam az Úr dicsőségét. Most, hogy megtapasztaltam ezt a dicsőséget, úgy éreztem, többé már nem élhetek nélküle.

Akkor az angyal megmagyarázta:

- *Amit a szíved szemével látsz, az sokkal valóságosabb, mint az, amit a testi szemeddel érzékelsz.*

Én magam is hányszor tanítottam ezeket, az igazságokat, mégis milyen kevésbé éltem szerintük! Az angyal folytatta:

- *Ezért mondta az Úr az első tanítványainak, hogy jobb nekik, ha Ő elmegy, mert akkor elküldi hozzájuk a Szent Szellemet. Az Úr benned lakik. Mindezeket magad is ,sokszor tanítottad, de ezentúl élj is ezek szerint, mert ettél az Élet Fájáról.*

Azután az angyal visszavezetett a kapuhoz. Tiltakoztam, hogy nem akarok elmenni erről a helyről. Meglepődve nézett rám, majd megragadott a vállamnál fogva, és egyenesen a szemembe nézett. Ekkor ismertem fel benne Bölcsességet.

- *Ezt a kertet soha nem kell elhagynod, a szívedben van, mert maga a Teremtő lakik benned. A legjobb részt kívántad: azt, hogy imádhassad át, és a jelenlétében lakozhass örökké. Ezt soha senki nem veheti el tőled. De el kell vinned azokra a helyekre, ahol a legnagyobb szükség van rá.*

Tudtam, hogy igaza van. Elnéztem mellette az Élet Fája irányába. Erős vágyam támadt, hogy mielőtt elmegyek, még gyorsan összegyűjtsek annyi gyümölcsöt, amennyit csak tudok. Ismerve gondolataimat, Bölcsesség szelíden megrázott.

- *Nem. Még ez a gyümölcs is megrohad, ha félelemből gyűjtöd. Ez a gyümölcs és ez a fa benned él, mert á lakik benned. El kell hinned végre!*

Behunytam a szemem, és próbáltam újra látni az Urat, de nem sikerült. Amikor felnéztem, Bölcsesség még mindig engem nézett. Nagy türelemmel folytatta:

- *Megízlelted a mennyei birodalom levegőjét, és senki sem akar visszamenni a csatába, miután ezt átélte. Soha senki nem akarja elhagyni az Úr szemmel látható jelenlétét. Minekutána Pál apostol itt járt, élete hátralévő részében azon vívódott, hogy maradjon-e, és munkálkodjon, az Eklézsiáért vagy visszatérjen ide, hogy beléphessen örökségébe. De öröksége annál jobban gyarapodott, minél tovább szolgált a földön. Most, hogy már igazi imádó szíved van, mindig ide fogsz vágyódní, és ez állandóan elérhető számodra, amint belépsz az igazi imádatba. Minél inkább órá nézel, annál többet meg fogsz látni az á dicsőségéből, tekintet nélkül arra, hogy éppen hol vagy.*

Bölcsesség szavaira végre lecsillapodtam. Újra behunytam a szemem, hogy megköszönjem az Úrnak ezt a csodálatos élményt, és az életet, amit tőle kaptam. Ekkor újra láttam az Úr dicsőségét, és minden előbbi érzélem újra elárasztott. Szavai olyan hangosan és tisztán szóltak hozzám, hogy bizonyos voltam benne, hogy mások is hallják:

- *Soha nem hagylak el, el sem távozom tőled.*

- Uram, bocsáss meg hitetlenségemért - válaszoltam. - Kérlek, segíts, hogy soha ne hagyjalak el, és ne pártoljak el tőled. Csodálatos, ugyanakkor megpróbáló élmény volt. Itt a "valóságos világ" nem volt többé valóságos. Ez a szellemi világ sokkal valóságosabb volt, mint a földi, olyannyira, hogy el, sem tudtam képzelni, hogy visszatérjek abba a másik világba. Ámulatba estem, ugyanakkor szörnyű félelem töltött el, hogy minden pillanatban fölébredhetek, és akkor kiderül, hogy mindez csupán álmom.

Bölcsesség tudta, mi zajlik bennem.

- *Igen, most álmodsz - mondta. - De ez az álmom sokkal valóságosabb, mint az, amit te valóságnak gondolsz. Az Atya azért adott álmokat az embereknek, hogy ezzel segítsen nekik meglátni az O lakóhelyéhez vezető ajtót. Mivel az emberek szívében lakozik, az álmok kinyithatják a szíved ajtaját, és így eljutsz Hozzá. Ezért jelennek meg olyan gyakran az Isten angyalai álomban az embereknek. Az álomban átugorhatják az emberek bűnbeesés miatt*

megromlott elméjét, és közvetlenül a szívükhöz szólhatnak.

Amikor kinyitottam a szemem, Bölcsesség még mindig a vállamat fogta.

- *Én vagyok a legfőbb ajándék, akit feladatod elvégzéséhez kaptál* - mondta. - *Megmutatom az utat, és rajta foglak tartani, de egyedül szeretet által maradhatsz hűséges. Az Úrnak félelme a bölcsesség kezdete, és a legnagyobb bölcsesség szeretni Őt.*

Akkor Bölcsesség elengedett, és a kapu felé indult. Vegyes érzésekkel követtem. Emlékeztem a csata örömére, a hegyre vezető utunkra, és mindez hívogató volt, de nem lehetett összehasonlítani az Úr jelenlétével, és azzal az imádattal, amit az előbb megtapasztaltam. Itt hagyni mindezt a legnagyobb áldozat volt, amit valaha meg kellett hoznom. Akkor eszembe jutott, hogy mindez bennem van, és csodálkoztam, hogy ilyen hamar elfelejtettem. Óriási csata tombolt a bensőmben a testi szememmel és a szívemmel érzékelhető valóság között.

Meggyorsítottam lépteimet, és Bölcsesség mellé érve megkérdeztem:

- Huszonöt éve imádkozom, hogy elragadtassam a harmadik égig, mint Pál apostol. Ez a harmadik menny?

- *Ez csak egy része* - válaszolt ő -, *a harmadik menny sokkal, nagyobb ennél.*

- Láthatok majd belőle többet is? - kérdeztem.

- *Igen, sokkal többet is láthatsz. Gyere velem, megmutatom* - válaszolt.

A Jelenések Könyvére gondoltam.

- János látomása a harmadik mennyből való volt? - kérdeztem.

- *Igen, egy része a harmadik mennyben játszódott, de a látomás legnagyobb része a második mennyből való. Az első menny az ember bukása előtt létezett. A második menny az a szellemi birodalom, amely a gonosz uralma alatt áll a földön. A harmadik menny, ahol az Atya szeretete és uralma fog újra győzedelmeskedni a földön a Király által.*

- Milyen volt az első menny? - érdeklődtem, de amint kimondtam, valami furcsa hidegséget éreztem a bensőmben.

- *Bölcs dolog, ha most nem ezzel foglalkozunk* -, válaszolt Bölcsesség fokozódó komolysággal a hangjában. Úgy tűnt mintha kérdésemmel kissé kizökkentettem volna. - *Bölcs dolog arra törekedni, hogy megismerd a harmadik mennyet, mint ahogy tetted is. Nagyon sok mindent nem ismerhetsz meg belőle ebben az életben. Mégis ezt a harmadik mennyet, a KIRÁLYSÁGOT kell hirdetned ebben az életben. Az eljövendő korszakban majd többet megtudhatsz az első mennyről, de most ez nem válna hasznodra.*

Elhatároztam, hogy nem fogom elfelejteni azt a hideg borzongást, amit az előbb éreztem, és Bölcsesség bólintott, amiből megértettem, hogy helyesli.

- Milyen nagyszerű társam vagy! - tört ki belőlem, ahogyan felismertem, milyen értékes ajándék ez az angyal. - Te valóban a helyes úton tartasz engem.

- *Igen, valóban* - válaszolta.

Szeretet sugárzott ebből az angyalból, ami különös volt, mert egyetlen más angyalnál sem éreztem még ezt. Ők általában inkább kötelességtudatból cselekedtek, mintsem szeretetből. Bölcsesség úgy válaszolt a gondolataimra, mintha kimondtam volna őket.

- *Bölcs dolog szeretni, és nem lennék Bölcsesség, ha nem szeretnék. Szintén bölcs dolog meglátni Isten kedvességét és keménységét. Bölcsesség szeretni és félni Őt. Ha másképpen*

cselekszel, akkor máris a megtévesztés csapdájába estél. Ez a következő lecke, amit meg kell tanulnod - mondta félreismerhetetlen komolysággal.

- Mindezeket tudom, és én magam is sokszor tanítottam mondtam. Most először éreztem úgy, hogy Bölcsesség talán mégsem ismer igazán.

- *Én már nagyon régóta veled járok, és jól ismerem a tanításaidat - válaszolta Bölcsesség. - Most meg fogod tanulni, hogy a saját tanításaid közül néhány mit jelent valójában. Ahogyan magad is sokszor mondtad: ha csak az értelmekkel hiszel, az nem vezet el az igazságossághoz. Csak úgy juthatsz oda, ha a szíveddel is hiszel.*

Kissé szégyenkezve kértem bocsánatot, amiért kételkedtem benne, s Ő kedvesen megbocsátott. Csak ekkor döbbsentem rá, hogy életem nagy részében mindvégig kételkedtem benne, sokszor saját káromra.

A szeretet másik oldala

- *Megvan az ideje az Úr imádásának - folytatta Bölcsesség -, és annak, hogy a legnagyobb félelemmel és tisztelettel imádjuk Őt. Ugyanúgy megvan az ideje az ültetésnek és az aratásnak is. Bölcs dolog tudni, mikor minek van itt az ideje. Az igazi bölcsesség ismeri Isten időzítését és időszakait. Azért hoztalak ide, mert itt volt az ideje, hogy szeretetének dicsőségében imádjad az Urat. A csata után erre volt a legnagyobb szükséged. Most elvezetlek egy másik helyre, mert elérkezett az ideje, hogy ítéletének félelmében imádjad Őt. Amíg mindkettőt meg nem ismered, addig fennáll a veszélye, hogy elszakadunk egymástól.*

- Úgy érted, hogyha ott maradtam volna abban a dicsőséges imádatban, akkor elveszítettelek volna? - kérdeztem hitetlenkedve.

- *Igen. Időnként találkoztunk volna, amikor lehetőség nyílt volna rá, de csak ritkán. Nehéz elszakadni ilyen nagy dicsőségtől és békességtől, de ez nem a Királyról szóló teljes kijelentés. Ő egyszersmind az Oroszlán és a Bárány. A szellemileg gyermekeknek Ő a Bárány. A kissé érettebbeknek Ő az Oroszlán. A teljesen felnőtteknek pedig egyszersmind az Oroszlán és a Bárány. Tudom, hogy mindezeket tudod, de csak az értelmekkel. Hamarosan a szívedben fogod tudni, mert nemsokára Krisztus Ítélszéke elé állsz.*

Visszatérés a csatába

Mielőtt a kert kapuján kiléptünk volna, megkérdeztem Bölcsességet, leülhetnék-e egy percre, hogy átgondoljam az elmúlt eseményeket.

- *Igen, ezt valóban meg kell tenned - felelte -, de tudok erre egy sokkal jobb helyet.*

Kiléptünk a kert kapuján, majd kezdtünk leereszkedni a hegyről. Meglepve láttam, hogy a csata még mindig folyik, de már nem olyan hevesen, mint amikor felfelé kapaszkodtunk. Az ellenséges horda maradéka még mindig lövöldözte vádló és rágalma-zó nyilait az alsóbb szintekre, és őrzöngve támadt a nagy fehér sasokra, akik azonban könnyedén győzedelmeskedtek.

Továbbereszkedtünk lefelé, s már majdnem a hegy lábánál jártunk. Közvetlenül az "Üdvösség" és a "Megszentelődés" fölött helyezkedett el a „Hálaadás és Dicséret” szint is. Jól emlékeztem erre a szintre, mert az egyik legnagyobb támadás akkor ért, amikor először próbáltam ide feljutni. Miután sikerült ide felkapaszkodnunk, az út hátra lévő része már sokkal könnyebb volt, és ha páncélunkon keresztül találat ért, a sebünk is sokkal gyorsabban begyógyult.

Amint az ellenég meglátott engem, azonnal heves nyílzáport zúdított rám. (Ők ugyanis Bölcsességet nem láthatták.) Azonban pajzsommal oly könnyedén elhárítottam a nyilakat, hogy hamar felhagytak velem. Már fogytán volt a muníciójuk, így hát nem pazarolhatták hiába nyilait.

A katonák, akik még mindig ezen a szinten harcoltak, olyan csodálattal, vegyes tisztelettel néztek rám, hogy kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Csak akkor vettem észre, hogy az Úr dicsősége fénylik a páncélomról és pajzsomról. Biztattam őket, hogy kapaszkodjanak tovább, fel a hegy csúcsára, és akkor ők is meglátják az Urat. Amint ebbe beleegyeztek, meglátták Bölcsességet. Térdre esve imádni kezdték, de ő nem fogadta el, hanem továbbküldte őket felfelé.

A hűségesek

Túláradó szeretetet éreztem e harcosok iránt, akik közül sokan nők és gyerekek voltak. Páncéljukat szenny és vér borította, de nem adták fel, sőt vidáman és lelkesen folytatták a harcot. Mondtam nekik, hogy ők nagyobb tiszteletet érdemelnek, mint én, mert a csata legnagyobb terhét hordozták, és mindaddig

A hegy minden szintjét el kellett foglalnunk, különben a megmaradt keselyűk elborították hányadékukkal és ürülékükkel, amíg annyira síkossá vált, hogy csak nehezen tudtuk rajta megvetni a lábunkat. A legtöbb szinten olyan katonák harcoltak, akiknek felekezeti vagy irányzatbeli hovatartozását az általuk védett szint igazságának hangsúlyozásáról felismertem. Elszégyelltem magam, amikor eszembe jutott, hogy némelyik csoporttal szemben hogyan viselkedtem. Legtöbbjüket leírtam, vagy legjobb esetben is visszaesőként könyveltem el. Most azonban láttam, hogy mennyire hűségesen állták az ellenség szörnyű támadásait. Azzal, hogy területüket megvédték, számomra lehetővé tették, hogy feljebb jussak.

Némelyik szint úgy helyezkedett el, hogy onnan a hegy és a csataterület jó részét lehetett látni, de akadtak olyan elszigetelt helyek is, ahonnan a katonák csak a saját állásaikra láthattak rá. Úgy tűnt, ezeknek, a harcosoknak fogalmuk sincs, hogy máshol is folyik a harc, és hogy a seregben mások is harcolnak rajtuk kívül. A rágalmazás és a vádlás nyilai oly sok sebet ejtettek már rajtuk, hogy mindenkit visszautasítottak, aki egy fölsőbb szintről lejött hozzájuk, és bátorította őket, hogy menjenek följebb. Ennek ellenére, amikor néhányan dicsőségtől sugárzó páncéllal lejöttek a hegycsúcsról, a legtöbben nagy örömmel felfigyeltek rájuk, és hamarosan maguk is nagy bátorsággal és elszántsággal elindultak fölfelé. Mialatt mindezt végignézttem, Bölcsesség nem sokat szólt, de úgy tűnt, nagyon figyel, hogyan reagálok a látottakra.

Feltáru a valóság

Láttam, amint sok harcos leereszkedett a hegycsúcsról, hogy felváltsák azokat, akik mindvégig tartották állásait a különböző igazságok szintjén. Ahogyan közeledtek, az Úr rajtuk tükröződő dicsősége beragyogta az egész hegyet. Hamarosan a hegy annyira fénylett, hogy teljesen elvakította a megmaradt keselyűket és démonokat. Kis idő múlva a dicsőség már annyira megnövekedett, hogy a légkör kezdett hasonlítani ahhoz, amilyen a kertben volt.

Kezdtém: hálát adni és dicsérni az Urat, és abban a pillanatban újra az Ő jelenlétében voltam. Nehéz volt befogadnom azokat az érzelmeket és a dicsőséget, ami előtött. Olyan erőssé vált az érzés, hogy abba kellett hagynom. Bölcsesség mellett állt. Vállamra tette a kezét, és ezt mondta:

- *Hálaadással lépsz be az Ő kapuin, és tornácain dicséretekkel.*

- De annyira valóságos volt! Úgy éreztem, mintha újra ott lennék - kiáltottam fel.

- *Ott is voltál – válaszolt Bölcsesség. - Nem az vált valóságosabbá, hanem te változtál meg. Pontosan úgy, mint amikor az Úr azt mondta a gonosztevőnek a kereszten: ma velem leszel a Paradicsomban". Bármikor beléphetsz a Paradicsomba. Az Úr, az Ő Paradicsoma és ez a hegy mind benned élnek, mert Ő él benned. Amiből azelőtt csak ízeltőt kaptál, most mind valósággá vált, mert feljutottál a hegy csúcsára. Az, hogy te látsz engem, mások pedig nem, nem azért van, mert beléptem a te világodba, hanem mert te léptél be az enyémbé. Ez az a valóság, amelyet a próféták ismertek, és amely hatalmas bátorságot adott nekik, még akkor is, amikor egyedül álltak egész hadseregekkel szemben. Ők nem csak az ellenük összegyűlt földi hadseregeket látták, hanem a mennyei seregeket is, amelyek mellettük álltak.*

A halálos csapda

Lenéztem az alattam folyó öldöklésre és a lassan hátráló démoni hordára. Mögöttem a dicsőséges harcosok egyre többen elfoglalták helyüket a hegyen. Tudtam, hogy most már elég erősek vagyunk ahhoz, hogy teljesen megsemmisítsük az ellenség maradékát.

- *Még ne -* mondta Bölcsesség. - *Oda nézz!* - Arrafelé néztem, amerre mutatott, de a kezemmel védenem kellett a szememet, hogy ne vakítson el a dicsőség, amely a saját páncélomról sugárzott. Akkor az egyik kis völgyben valami mozgolódást pillantottam meg.

Nem tudtam jól kivenni, mi volt az, mert a páncélomról sugárzó dicsőség elvakított. Kértem Bölcsességet, hogy adjon valamit, amivel eltakarhatom a páncélomat, hogy jobban lássak. Egy nagyon egyszerű köpönyeget nyújtott, hogy terítsem magamra.

- *Mi ez?* - érdeklődtem kissé megbántva a ruhadarab szürkesége miatt.

- *Ez az Alázatosság köpenye -* válaszolta. – *E-nélkül nem láthatsz jól.*

Vonakodva vettem föl, de abban a pillanatban sok olyan dolgot láttam meg, amit azelőtt nem vettem észre. A völgy felé néztem, amerre a mozgolódást láttam az előbb. Megdöbbenve láttam, hogy egy egész ellenséges hadosztály áll lesben a hegyről

lemerészkedőkre várva.

- Miféle sereg az ott? - kérdeztem-, és hogyan menekültek meg sértetlenül a csatából?

- *Ez a büszkeség - magyarázta Bölcsesség. - Ezt az ellenséget a legnehezebb észrevenni, miután megtapasztaltad a dicsőséget. Akik nem hajlandók felvenni ezt a köpenyt, sokat fognak szenvedni ennek a mindennél ravaszabb ellenségnek a kezétől.*

Megfordultam, s láttam, hogy a dicsőséges harcosok közül sokan átvágnak a síkságon, hogy üldözőbe vegyék az ellenséges horda maradékát. Egyikük sem viselte az alázatosság köpenyét, és nem is vették észre az ellenséget, aki csak arra várt, hogy hátba támadja őket. Rohanni kezdtem, hogy megállítsam őket, de Bölcsesség visszatartott.

- *Nem tudod őket megállítani - mondta. - Csak azok a katonák ismerik fel a rangodat, akik maguk is viselik ezt a köntöst. Gyere velem. Még van valami, amit látnod kell, mielőtt a következő nagy csata vezetésében segítenél.*

A dicsőség fundamentuma

Bölcsesség egészen a hegy legalsó szintjére vezetett, amelyet "Üdvösség"-nek hívtak.

- *Azt gondold, hogy ez a legalsó szint - mondta Bölcsesség.*

- *De valójában ezen a fundamentumon nyugszik az egész hegy. Minden úton az első lépés a legfontosabb és általában a legnehezebb is. Az "Üdvösség" nélkül nem létezne a hegy sem.*

Megdöbbsentem az itt folyó öldöklés láttán. Kivétel nélkül minden harcos súlyos sebekből vérzett, de egyikük sem halt meg. Rengetegen voltak, akik csak nagy nehezen kapaszkodtak a szikla perem szélén. Sokukról úgy tűnt, minden pillanatban leeshetnek, de mégis megkapaszkodtak. Mindenhol angyalok szolgáltak a harcosoknak, mégpedig oly nagy örömmel, hogy meg kellett kérdezniem:

- Mitől ilyen boldogok?

- *Ezek az angyalok látják, hogy az itt harcoló katonáknak mekkora bátorságra van szükségük, hogy kitartsanak. Lehet, hogy ezek a harcosok nem jutottak följebb, de nem is adták fel. A sebeik hamarosan be fognak gyógyulni, és akkor meglátják a hegy többi részének dicsőségét, és elindulnak fölfelé. Ok lesznek a következő csata nagy harcosai.*

- De nem jártak volna jobban, ha velünk együtt kapaszkodnak fel a hegyre? - vetettem közbe, látva jelenlegi helyzetüket.

- *Ők valóban jobban jártak volna, de te nem. Azzal, hogy itt maradtak és lefoglalták az ellenség többségét, számodra könnyítették meg az utat. A magasabb szintekről csak nagyon kevesen segítettek másoknak, hogy a hegyhez jöjjenek, de ezek megtették. Még akkor is, amikor maguk is csak nehezen kapaszkodtak, kinyúltak és felhúztak másokat. Az igazság, hogy a nagy harcosoknak a legtöbbször ezek a hűségesek vezették a hegyhez. Ők nem kisebb hősök, mint azok, akik feljutottak a csúcsra. Hatalmas örömet okoztak a mennyben azzal, hogy másokat üdvösségre vezettek. Ezért akart a mennyben minden angyal idejönni és szolgálni nekik, de csak a legtiszteletreméltóbb angyaloknak engedik meg.*

Újra elszégyelltem magam, amiért eddig másként gondolkodtam ezekről a nagyszerű szentekről. Sokan, akik magasabb szintekre jutottunk, lenéztük őket. Igaz ugyan, hogy a csatában sok hibát követtek el, de bennük jobban kifejezésre jutott a Pásztor szíve, mint bennünk valamennyinkben. Az Úr ott hagyta a kilencvenkilencet, és utánament az egy

elveszettek. Ők ott maradtak, ahonnan még el tudták érni az elveszetteket, de igen nagy árat fizettek ezért. Én is akartam segíteni, de nem tudtam, hogyan fogjak hozzá.

Bölcsesség akkor azt mondta:

- Rendben van, hogy szeretnél segíteni, de azzal segítesz a legtöbbet, ha továbbra is azt teszed, amire elhívást kaptál. Ezek itt mind meg fognak gyógyulni, és feljutnak a hegytetőre. Ők már gyorsabban fognak haladni, mert te és a többiek előttük jártatok, levertétek az ellenséget, és kitapostátok az ösvényt. A csatában majd csatlakozni fognak hozzátok. Ők már semmitől sem félnek, és soha nem fognak meghátrálni az ellenség elől.

A Büszkeség hatalma

Éppen azon tűnődtem, hogy a hegyről leereszkedve legalább annyit tanultam, mint fölfelé mentemben, amikor a csatater felől valami zajra lettem figyelmes. Mostanra már több ezer hatalmas harcos vágott át a síkságon, hogy megtámadja az ellenséges horda maradványát. Az ellenség egy hadosztályt - a büszkeséget - kivéve szétfutott. Ez azonban teljesen észrevétlenül a harcosok hátába került, készen arra, hogy nyílzáport zúdítson rájuk. Akkor vettem észre, hogy a hatalmas harcosok hátát nem védte páncél. Úgy tűnt, teljesen védtelenek a rájuk leselkedő veszéllyel szemben.

Bölcsesség megjegyezte:

- Te magad is tanítottad, hogy a hátatokat nem védi páncél, s ez azt jelenti, hogy ha megfutamodsz az ellenségtől, akkor teljesen védtelenül maradsz. Azonban sohasem láttad, hogyan tesz ugyan így sebezhetővé a büszkeség.

Csak bölintani tudtam, jelezve, hogy egyetértek. Túl késő volt már ahhoz, hogy bármit tehessek, és alig tudtam elviselni a látványt, de Bölcsesség azt mondta, hogy végig kell nézmem. Tudtam, hogy Isten országa most nagy vereség elé néz, s még sohasem éreztem ekkora szomorúságot.

Meglepve láttam, hogy mikor a büszkeség nyilai eltalálták a harcosokat, ők még csak észre sem vették, az ellenség pedig tovább folytatta a nyilazást. A harcosok sebeiből ömlött a vér, és egyre gyengültek, ők azonban ezt nem ismerték el. Hamarosan már annyira gyengék voltak, hogy a pajzsukat és a kardjukat sem tudták tartani, ezért eldobálták, mondván, hogy többé már nincsen rá szükségük. Azután kezdték eldobálni vértjeiket is, mondván, hogy már azokra sincs szükség.

Ekkor egy másik ellenséges hadosztály tűnt fel, és fűrgén előrenyomult. Erős Megtévesztésnek hívták. Heves nyílzáport zúdítottak a harcosokra, s a nyilak, úgy tűnt, mind célba találtak. Ezután ezt a valaha hatalmas, dicsőséges hadsereget néhány kicsi és láthatólag gyenge megtévesztő démon képes volt teljesen félrevezetni. Végül különböző fogoly táborokba vitték a sebesülteket. Ezeket a táborokat mind a démonok különböző tanairól nevezték el. Megdöbbenett, hogy az ellenség milyen könnyen legyőzte az igazak nagy seregét, és ők még most sem vették észre, mi történt velük.

- Ezek az erős harcosok, akik feljutottak egészen a csúcsra, és látták az Urat, hogyan lehettek ennyire sebezhetőek? - tört ki belőlem.

- A büszkeség mindig mögötted settenkedik, és ezt a legnehezebb észrevenni - mondta Bölcsesség szomorúan. - Az elbukás veszélye - bizonyos szempontból- azokat fenyegeti legjobban, akik megjárták a legnagyobb magasságokat. Ne felejtse el, hogy ebben az életben bármikor, bármelyik szintről leeshetsz.

- Vigyázz, hogy amikor azt gondolod, hogy állsz, el ne essél feleltem. - Milyen félelmetesnek tűnik most ez az Ige!

- Amikor azt gondolod, hogy a legkevésbé fenyeget a bukás, valójában akkor forogsz a legnagyobb veszélyben. A legtöbb esetben közvetlenül nagy győzelmeik után esnek el- mondta Bölcsesség sajnálkozva.

- Hogyan védhetjük ki ezt a fajta támadást? - kérdeztem.

- Maradj közel hozzám. Minden fontosabb döntés előtt kérdezd meg az Urat, és tartsd magadon az alázat köpenyét. Akkor az ellenség nem tud olyan könnyen félrevezetni, mint azokat, akiket az előbb láttál.

Végignéztem a köpenyemen. Annyira egyszerűnek és jelentéktelennek tűnt, úgy éreztem, inkább holmi csavargónak látszom, mint harcosnak. Bölcsesség ismét válaszolt a gondolataimra.

- Az Úr közelebb van a csavargókhoz, mint a királyokhoz. Csak olyan mértékben vagy igazán erős, amilyen mértékben az Isten kegyelmében jársz. Ő "az alázatosoknak kegyelmet ad". Ezen a köpenyen a gonosz egyetlen fegyvere sem képes áthatolni, mert az Úr kegyelmét semmi sem győzheti le. Ameddig ezt a palástot hordod, addig megvéd ettől a támadástól.

Akkor fölnéztem a hegyre, hogy lássam, mennyi harcosunk maradt. Megdöbbenően kevesen voltunk. De azt is észrevettem, hogy mindegyik harcos viseli az alázatosság palástját.

- Hogy lehet ez? - kérdeztem.

- Amikor látták az előbbi csatát, mind hozzám fordultak segítségért, és én mindegyiküknek odaadtam a saját köpenyét - válaszolta Bölcsesség.

- De hát én azt hittem, hogy mindvégig velem voltál.

- Én mindazok mellett ott vagyok, akik mennek és cselekszik az Én Atyám akaratát - válaszolta Bölcsesség.

- Te vagy az Úr - kiáltottam.

- Igen - válaszolta. - Mondtam neked, hogy soha nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Én minden harcosommal velem maradok, ahogyan veled is. Mindaz lesz neked, amire szükséged van, hogy az én akaratomat teljesítsd. Most bölcsességre volt szükséged. - Azzal eltűnt.

Rangsor a királyságban

Ott maradtam egyedül az "Üdvösség" szintjén a sebesülteknek szolgáló angyalok társaságában. Ahogy elindultam közöttük, mindannyian fél térdre ereszkedtek, és a legnagyobb tisztelettel viseltettek irántam. Végül egyiküket megkérdeztem, miért teszik ezt, hiszen közülük a legkisebb is sokkal hatalmasabb nálam.

- A köntös miatt - válaszolta. - Ez a királyságban a legnagyobb rang.

- De hiszen ez csak egy egyszerű köpeny! - tiltakoztam

Nem! - válaszolta az angyal. - Te az Isten kegyelmét öltöztetted föl, amelynél nincsen nagyobb erő a földön!

- De hiszen több ezren viseljük ugyanezt a köpenyt. Hogy jelenthetne ez rangot? - kérdeztem.

- Ti mindannyian félelmetes bajnokok, a Király fiai és leányai vagytok. Ő ugyanezt a köpenyt viselte, amikor a földön járt. Ameddig ezt viseled, addig se mennyen, se földön nincs olyan erő, amely megállhatna előtted. A mennyben és a pokolban mindenki felismeri ezt a köntöst. Mi csak az Ő szolgálai vagyunk, de Ő benned lakik, és te az Ő kegyelmébe vagy felöltözve.

Ha nem viseltem volna a köpenyt, amely dicsőséges páncélot eltakarta, akkor az angyal szavai és irántam tanúsított viselkedése ugyancsak táplálták volna büszkeségemet. Azonban egy ilyen otromba és egyszerű köpenyben lehetetlen volt felfuvalkodni. Ennek ellenére kezdtem jobban érezni magam benn

A Sasok visszatérnek

Hatalmas fehér felhő tűnt fel a horizonton. Ahogy néztem, új remény támadt bennem. Hamarosan az egész légkört reménység töltötte be, ahogy a felkelő nap elúzi az éjszaka sötétjét. Ahogy a felhő közeledett, felismertem benne a nagy fehér sasokat, akik az Élet Fájáról repültek ide. Kezdték leereszkedni a különböző szintekre, és a harcosok csapatai mellett értek földet. Az egyik a közelemben szállt le.

Csak óvatosan mertem megközelíteni, mivel jelenléte oly félelmetes volt. Amikor átható tekintetével rám nézett, tudtam, hogy semmit sem titkolhatok el előle. A szeme olyan tüzes és határozott volt, hogy már attól is megremegtem és hideg borzongás futott végig a hátamon, ahogy ránéztem. Mielőtt megkérdezhettem volna, megszólalt.

- Látom, szeretnéd tudni, hogy mik vagyunk. Mi vagyunk azok az elrejtett próféták, akiket az Úr erre az órára tartogatott. Mi vagyunk szemei azoknak, akik az isteni erejű fegyvereket kapták. Mindazt megmutatták nekünk, amit az Úr cselekszik, és azt is, amit az ellenség tervez ellenetek. Felderítettük a Földet, és együttesen a csatához szükséges összes ismeretnek birtokában vagyunk.

- Nem láttátok az előbbi csatát? - kérdeztem annyi ingerültséggel a hangomban, amennyit csak ki mertem fejezni. - Nem tudtatok volna segítségükre sietni azoknak a harcosoknak, akik az előbb estek fogságba?

- De igen. Mindent láttunk, és segíthettünk volna, ha elfogadják a segítségünket. Azzal tudtunk volna segíteni, ha visszatartjuk őket, és azt mondjuk nekik, hogy üljenek le és maradjanak nyugton. Csak azokban a csatákban harcolhatunk, amelyekre az Atya parancsot ad, és csak azoknak tudunk segíteni, akik hisznek nekünk. Csak azok kaphatják meg a "próféták jutalmát", vagyis azok látják hasznát szolgálatainknak, akik elfogadják bennünket annak, akik vagyunk: prófétáknak. Azok közül, akiket csapdába csaltak, egy sem viselte a köpenyt, amely rajtad van. Akik nem viselik a köpenyt, nem képesek megérteni és elfogadni bennünket. Mindannyiunknak szükségünk van egymásra, beleértve a körülöttünk lévő sebesülteket, és azokat is, akiket még nem ismersz.

A sas szíve

Beszélgetésünk közben észrevettem, hogy kezdek úgy gondolkodni, mint ő. Már ilyen rövid beszélgetés után is úgy éreztem, hogy a szívébe látok, és úgy ismerem őt, ahogyan ő ismer engem. A sas is észrevette ezt.

- A mi ajándékaink közül néhány benned is működik - jegyezte meg -, bár még nem fejlődtek ki eléggé, mert kevésbé használtad őket. Azért jöttem, hogy benned és a hozzád hasonlóknak fölébresszem ezeket az ajándékot, és megtanítsalak benneteket, hogyan használjátok őket. Így az egymás közti kommunikációnk egyre biztonságosabbá válik. Szükséges, hogy pontosan értsük egymást, mert különben sok felesleges veszteséget szenvedünk, nem is beszélve a nagyszerű győzelmi lehetőségekről, amelyeket emiatt elmulasztunk.

- Most honnan jöttetek? - kérdeztem.

- Mi kígyókat eszünk - válaszolt a sas. - Az ellenség a kenyérünk. Azzal táplálkozunk, hogy az Atya akaratát cselekedjük, ami az ördög munkáinak lerontása. Minden kígyó, amit megeszünk, a látásunkat növeli. Minden alkalommal, amikor az ellenség egy újabb erősségét leromboljuk, megerősödünk, így magasabbra tudunk szárnyalni, és tovább maradhatunk a levegőben. Most éppen egy nagy lakomáról jövünk, ahol a szégyen kígyóit faltuk fel, akik a testvéreid közül sokakat megköztöztek. Hamarosan ők is itt lesznek. Sasok kísérik őket, akiket hátrahagytunk, hogy mutassák nekik az utat, és megvédjék őket a gonosz ellentámadásaitól.

A sasok igen magabiztosak voltak, de cseppet sem önteltek. Tudták magukról, hogy kicsodák, és mire kaptak elhívást. Ismertek bennünket és a jövőt is. Magabiztosságuk engem is bátorított, de a körülöttünk heverő sebesülteket még inkább. Azok, akik nemrég még a beszédhez is túl gyengék voltak, most egyszerre felültek, és hallgatták beszélgetésünket a sassal. Úgy néztek rá, ahogy elveszett gyermek néz az apjára, aki épp most talált rá.

A Szent Szellem fuvallata

Ahogy a sas végignézett a sebesülteken, arckifejezése megváltozott. Velem szemben határozottan és erőteljesen viselkedett, velük azonban olyan volt, mint egy nagypapa, aki gyengédséggel és könyörülettel fordul a sebesültekhez. Szárnyait kitérte, és hűvös, üdítő szellőt kavarva gyengéden legyezni kezdte őket. Ez a lágy szellő, amely végigfújta a sebesültek között, semmilyen más szellőhöz nem hasonlított. Úgy éreztem, minden fuvallatai erősödöm, és tisztul az elmém. A sebesültek hamarosan mind fölálltak, és olyan őszinte imádatban törtek ki, hogy könnyek szöktek a szemembe.

Megint mélyen elszégyelltem magam, amiért valamikor lenéztem a testvéreimet, akik ott maradtak ezen a szinten. Mi, akik feljutottunk a hegy tetejére, gyengének és ostobának tartottuk őket. Ők azonban sokkal többet elviseltek, szenvedtek, mint mi, és hűségesek maradtak. Isten megtartotta őket, ők pedig valóban nagyon szerették az Urat.

Fölnéztem a hegyre, és láttam, hogy mindegyik sas gyengéden csapkod a szárnyával. Az általuk felkavart szellőtől a hegyen mindenki felfrissült, és elkezdtek imádni az Urat. Először még volt némi diszharmónia az imádatban, de egy kis idő múltán mindannyian tökéletes harmóniában énekeltünk a különböző szinteken.

A Földön soha nem hallottam még ilyen csodálatosat. Azt kívántam, bárcsak soha ne érne véget. Hamar felismertem, hogy ez ugyanaz az imádat volt, amit a kertben átéltünk, de most mintha még gazdagabb és teljesebb lett volna. Tudtam, hogy azért tűnt most sokkal csodálatosabbnak, mert ellenségeink szeme előtt imádtuk Istent, a hegyet körülölelő sötétség és gonoszság közepette.

Nem tudom, meddig tartott ez az imádat, de végül a sasok abbahagyták szárnyaikkal a csapkodást, és az egész véget ért.

- Miért hagytátok abba? - kérdeztem a sast, akivel eddig beszélgettem.

- Azért, mert már teljesen felépültek - válaszolt a sebesültek felé intve, akik mostanra már mindannyian kitűnő állapotban voltak, és felálltak. - Az igazi imádat minden sebet begyógyít tette hozzá.

- Kérlek, kezdjétek újra - könyörögtem.

- Még sokszor fogjuk imádni Őt, de nem mi döntjük el, hogy mikor. A szellő, amit éreztél, a Szent Szellem szele volt. Ő irányít bennünket, nem pedig mi Őt. Meggyógyította a sebesülteket, és elkezdte munkálni azt az egységet, amire az előttünk álló csatában szükségünk lesz. Az igazi imádat kitölti a drága olajat Jézusra, a Fejre, azután végigfolyik az egész testen, és egyé tesz bennünket Vele és egymással. Aki egységbe kerül Vele, nem marad sebesült vagy tisztátalan. Az Ő vére tiszta élet, és akkor áramlik közöttünk, amikor Hozzá kapcsolódunk. Ilyenkor a test többi részéhez is kapcsolódunk, és így az Ő vére átfolyik rajtunk. Nem így történik-e a gyógyulás a saját testedben is, amikor összezárod a sebet, hogy a vér szabadon áramolhasson a sebesült részhez és meggyógyítsa azt? Amikor az Úr testének egyik tagja megsebesül, össze kell kapcsolódnunk egymással, amíg a beteg tag teljesen meg nem gyógyul. Mi mindnyájan együtt alkotjuk a Testet.

Az imádat öröme még mindig a levegőben érződött. Ebben a légkörben szinte titokzatosan mélynek tűnt mindez, bármilyen egyszerű igazság is volt. Amikor a Szent Szellem szele fűjt, minden szó dicsőségesnek tűnt, ha mégoly egyszerű is volt. Annyira telve voltam szeretettel, hogy szerettem volna mindenkit megölelni, beleértve a határozott, öreg sasokat is.

Akkor hirtelen, mintha hideg zuhany ért volna, eszembe jutottak azok a hősök, akik nemrégien estek fogságba. A sas érzékelte ezt, de nem szólt semmit, csak feszülten figyelt. Végül megszólaltam:

- Kiszabadíthatjuk-e azokat, akiket az előbb elveszítettünk?

A Király szíve

- Igen. Helyes, hogy így érzel - mondta végül a sas. - Addig nem vagyunk teljesek, és az imádatunk sem teljes, amíg az egész test helyre nem áll. Még a legdicsőségesebb imádatban, a Király közvetlen jelenlétében is érezni fogjuk ezt az ürességet mindaddig, amíg egyik nem leszünk, mert a Királyunk is ugyanezt érzi. Mindannyian bánkódunk a testvéreink miatt, akiket az ellenség fogva tart, de még inkább azért, mert a Királyunk is bánkódik. Te is, bár mindegyik gyermekedet szereted, mégis azért az egyért bánkódsz, aki beteg vagy sebesült. Ugyanúgy az Úr is szereti mindegyik gyermekét, de most a sebesültekre és elnyomottakra figyel a leginkább. Az Ő kedvéért egészen addig

folytatnunk kell a harcot, amíg mindannyian helyre nem állnak. Ameddig egyetlenegy gyermeke is sebesült, addig Ő is sebesült.

A hit, amely hegyeket mozdít el

A sas mellett ültem, és előbbi szavain gondolkodtam. Végül megkérdeztem:

- Tudom hogy most Bölcsesség szól hozzám rajtad keresztül, mert az Ő hangját hallom, amikor beszélsz. Annyira magabiztos voltam a legutóbbi csata előtt, de majdnem én is beleestem az elbizakodottságnak ugyanabba a csapdájába, ami most ezeket a harcosokat fogságban tartja. Nagyon könnyen elbuktam volna, ha Bölcsesség nem állít meg. Cselekedeteimet sokkal inkább az ellenség iránti gyűlölet motiválta, mint az, hogy kiszabadítsam a testvéreimet. Mióta ehhez a hegyhez jöttem, és harcoltam a nagy csatában, csak most kezdem látni, hogy a legtöbb dolog, amit jól tettem, rossz indítékokból származott, és a legtöbb hiba, amit elkövettem, jó indítékokból történt. Minél többet tanulok, úgy érzem, annál kevésbé bízok magamban.

- Látszik, hogy sok időt töltöttél Bölcsességgel - válaszolt a sas.

- Igen, Ő velem volt már sokkal hamarabb is, mint hogy felismertem, de attól tartok, még akkor is a legtöbbször ellene álltam és visszautasítottam. Érzem, hogy valami nagyon fontos dolog még hiányzik, amire szükségem lesz, amikor visszatérek a csatába, de nem tudom, mi az.

A hatalmas sas, ha lehet, még áthatóbb tekintettel nézett rám, ahogy válaszolt:

- Amikor Bölcsesség a szívedben szól hozzád, felismered a hangját, és gyorsan tanulsz, mert viseled a köpenyt. Amit most érzel, az az igazi hit.

- Még hogy hit?! - vettem ellene. - Én éppen komoly kétségekről beszélek!

- Elég bölcs vagy ahhoz, hogy kételkedj magadban. De az igazi hit Istenbe kapaszkodik, és Rá támaszkodik, nem pedig rád, vagy a saját hitedre. Közel jársz ahhoz a fajta hithez, amely

el tudja mozdítani ezt a hegyet a helyéről, és ennek meg is kell történnie, mert itt az ideje, hogy elvigyük olyan helyekre, ahol még soha nem volt. Abban azonban igazad van, hogy valami nagyon fontos dolognak még mindig híjával vagy, amire a későbbiekben szükséged lesz. Kijelentést kell kapnod. Feljutottál a hegy tetejére, és minden igazságból merítettél az úton, jártál az Isten kertjében, ízlelvén az Ő feltétel nélküli szeretetét, és számos alkalommal találkoztál az Ő Fiával. Mindezek ellenére Isten szándékainak és terveinek még mindig csak apró morzsáit ismered, és azokat is csak felületesen.

Tudtam, hogy mennyire igaza van, ezért a sas szavai megnyugtattak.

- Olyan sokszor rosszul ítélt meg embereket és helyzeteket. Bölcsesség már annyiszor megmentette az életemet, de a hangját még mindig csak nagyon halkán hallom a bensőmben, s a saját gondolataim és érzéseim még mindig túlkiabálják az Ő hangját. Sokkal tisztábban hallom Őt rajtad keresztül, mint a saját szívemben, s így tudom, hogy nagyon közel kell hozzád maradnom.

- Azért vagyunk itt, mert szükséged van ránk - válaszolt a sas.

- Azonban nekünk is szükségünk van rád. Vannak olyan ajándékaid, amelyek nekem hiányoznak, és nekem is vannak olyan ajándékaim, amelyeknek te vagy híjával.

Megtapasztaltál olyan dolgokat, amelyeket én nem, én pedig átéltem dolgokat, amelyeket te nem ismersz. Minket sasokat neked adott az Úr mindvégig, téged pedig nekünk. Egy ideig nagyon közel leszek hozzád, azután majd más sasokat kell elfogadnod helyettem. Minden sas különböző. Együttesen adatott meg nekünk, hogy megérthessük az Úr titkait, nem pedig külön-külön.

Az igazság ajtajai

A sas elrugaskodott a szikláról, ahol eddig ült, és a levegőbe emelkedett.

- Gyere utánam - hívott.

Ekkor a sziklafalba vájt lépcsőket pillantottam meg, amelyek egészen a hegy aljába egy kis ajtóhoz vezettek.

- Miért nem vettem ezt észre azelőtt? - kérdeztem.

- Amikor először jártál itt, annyira siettél, hogy körül se néztél.

- Honnan tudod? Te is itt voltál akkor?

- Akkor is tudnám, ha nem lettem volna itt, mert mindenki ugyanabból az okból mulasztja el ezt az ajtót. De az az igazság, hogy itt voltam - válaszolta. - Egyike voltam azoknak a katonáknak, akiket te fölfelé haladva olyan gyorsan lehagy tál.

Csak akkor ismertem fel benne azt az embert, akivel röviddel megtérésem után találkoztam, sőt néhányszor még beszélgettünk is.

- Annyira szerettem volna akkor utánad menni - folytatta.

- Olyan régóta voltam már azon a szinten, hogy változásra lett volna szükségem, de képtelen voltam otthagyni azokat az elveszett lelkeket, akiket próbáltam idevezetni. Amikor végül rászántam magam, hogy akár mennem kell, akár maradnom, az Úr akaratát fogom cselekedni, megjelent Bölcsesség, és megmutatta ezt a kis ajtót. Azt mondta, hogy ez egy rövidebb út, ami felvezet a hegycsúcsra. Így értem a hegy tetejére még előtted, ahol sassá változtam.

Most már emlékeztem, hogy jó néhány szinten láttam ehhez hasonló ajtókat. Az egyik ajtón be is kukucskáltam, és emlékszem, hogy mennyire elámultam azon, amit láttam. Azonban nem merészkedtem túl messzire, mivel annyira a csatára összpontosítottam, és arra, hogy minél hamarabb felérjek a hegycsúcsra.

- Ha bármelyik ajtón beléptem volna, akkor egyenesen a csúcsra jutok? - kérdeztem.

- Ez azért nem ilyen egyszerű - mondta a sas kissé ingerülten.

- Minden ajtó mögött folyosók vannak, amelyek közül az egyik felvezet a csúcsra.

Mielőtt még megkérdezhettem volna, folytatta:

- A többi ösvény a hegy más-más szintjeire vezet. Az Atya úgy tervezte az egészet, hogy mindenki a saját érettségi szintjének megfelelő utat választhatja.

- Bámulatos! Hogyan csinálta ezt? - gondoltam magamban, de a sas még a gondolataimat is hallotta.

- Nagyon egyszerű - folytatta. - A szellemi érettséget mindig az határozza meg, hogy mennyire képes valaki feláldozni a saját vágyait mások vagy a Királyság érdekében.

Mindig az az ajtó vezet a legmagasabb szintre, amelyik a legnagyobb áldozatot kívánja tőled, hogy beléphess.

Próbáltam minden szót gondosan az eszembe vésni. Tudtam, hogy be kell lépnem az előttem álló ajtón, és azt gondoltam, bölcs dolog volna, ha minél többet megtudnék róla, méghozzá olyantól, aki már járt ott előttem, és nyilvánvalóan a jó ajtót választotta a csúcsra.

- Én sem jutottam közvetlenül a csúcsra, és nem is találkoztam még senkivel, akinek ez sikerült - folytatta a sas. - De sokkal gyorsabban célhoz értem, mint a legtöbb harcoló, mert olyan sokat tanultam az önfeláldozásról, amíg itt, az "Üdvösség" szintjén harcoltam. Azért mutattam meg neked ezt az ajtót, mert viseled a köpenyt, de megtaláltad volna magadtól is. Az idő rövidre van szabva, és én azért vagyok itt, hogy segítek neked minél hamarabb érettségre jutni.

- Minden szintről nyílnak ajtók, amelyek számodra felfoghatatlan kincsekhez vezetnek - folytatta. - Fizikailag nem szerezheted meg őket, de minden kincset, amit a kezébe veszel, a szívedben fogsz továbbvinni. A szívednek Isten kincsesházává kell válnia. Mire újra felérsz a hegycsúcsra, a szíved drágakövek sokaságával lesz tele, melyek a Föld minden kincsénél értékesebbek. Ezeket, a kincseket soha senki nem veheti el tőled, hanem örökké a tied maradnak. Indulj gyorsan. A viharfelhők már gyülekeznek, és közeledik egy másik nagy ütközet.

- Velem fogsz jönni? - kérleltem.

- Nem - válaszolt Ő. - Nekem most itt a helyem. Segítenem kell a sebesülteknek. De később újra találkozunk majd ezen a helyen. A sasok közül sok testvéremmel fogsz találkozni, és ők ott nagyobb segítségre lesznek, mint én.

A menny kincsei

Annyira megszerettem a sást, hogy alig akartam elválni tőle, s örültem, hogy később majd újra találkozunk. Az ajtó most már szinte mágnesként vonzott. Kinyitottam, és beléptem.

Odabent olyan ragyogás vett körül, hogy azonnal térdre estem. Aranyat, ezüstöt és leírhatatlanul gyönyörű drágaköveket láttam, amelyek dicsősége az Élet Fájának dicsőségével vetekedett. Végtelenül hatalmasnak tűnt a terem. A padló ezüsből készült, az oszlopok aranyból, és a mennyezet tiszta gyémántból, melynek ragyogása minden általam ismert szint tükrözőtt, sőt olyan színeket is, amelyeket eddig még nem láttam. Számptalan angyal sürgött mindenfelé, különféle öltözékekben és nem földi eredetű díszegyenruhákban.

Ahogy elindultam a termen keresztül, az angyalok tisztelettel meghajoltak előttem. Egyikük előrelépett, és nevemen szólítva üdvözölt. Elmondta, hogy bárhová mehetek, és bármit megnézhetek, amit csak szeretnék. Akik az ajtón keresztül jöttek, mindent megnézhetnek.

Ez a sok szépség annyira lenyűgözött, hogy meg sem tudtam szólalni. Végül megjegyeztem, hogy ez a hely még a Kertnél is csodálatosabb. Az angyal meglepődve

válaszolt:

- De hiszen ez a Kert! Atyád házának szobái közül az egyik, és mi a te szolgálaid vagyunk.

Ahogy továbbmentem, angyalok nagy csoportja követett. Hátrafordultam, és megkérdeztem a vezetőt, hogy miért követnek engem.

- A köpeny miatt - válaszolt. - Szolgálatodra rendelték bennünket most és az elkövetkezendő csatában.

Nem tudtam, mit kezdjek az angyalokkal, így hát tovább folytattam utamat. Erősen vonzott egy nagy kék drágakő, melynek belsejébe mintha a Nap és a felhők lettek volna bezárva. Amikor megérintettem, ugyanaz az érzés járt át, mint amikor az Élet Fájának gyümölcsét kóstoltam. Erőt éreztem és szeretetet minden és mindenki iránt, gondolkodásom pedig természetfeletti módon világos és tiszta lett. Egyre jobban láttam az Úr dicsőségét. Minél tovább tartottam kezem a kék drágakövön, annál nagyobbra nőtt a dicsőség. Soha nem akartam elvenni kezemet a kőről, de a dicsőség olyan erőteljessé vált, hogy végül nem bírtam tovább, s hátra kellett lépnem.

Akkor egy csodálatos, zöld drágakőre esett a pillantásom.

- Ebben a másikban mi van? - kérdeztem a mellettem álló angyaltól.

- Ezek a kövek mind az üdvösség kincsei. Most éppen a mennyei birodalmat érinted, az a zöld pedig az élet helyreállítása mondta.

Megérintettem a zöld követ, s azonnal látványosan gazdag színekben jelent meg előttem a Föld. Ahogy a kezem rajta tartottam a kövön, egyre nőtt a színek gazdagsága, és szeretetem minden iránt. Láttam az élőlények között! harmóniát, olyan módon, ahogyan eddig még soha, és az Úr dicsőségét a teremtett világban. A dicsőség egyre fokozódott, míg már nem bírtam tovább, és elvettem a kezem.

Ráébredtem, hogy fogalmam sincs, milyen régóta vagyok itt. Nem tudtam, hogy Istennel és az Ő teremtett világával kapcsolatos felfogásom és megértésem mennyire elmélyült, pusztán azért, hogy érintettem ezt a két követ. És még rengeteg sok ilyen drágakő volt itt. Abban az egy teremben is sokkal többet láttam, mint amennyit egy ember az egész élete alatt képes volna befogadni.

- Hány ilyen terem van még? - kérdeztem az angyalt.

- A hegy minden szintjén vannak ilyen termek.

- Hogyan ismerhetné meg valaki akár csak ebben az egy teremben lévő drágaköveket, nem is beszélve a többi teremről? - kérdeztem.

- Az egész örökkévalóság a rendelkezésedre áll erre a célra. Ezek a kincsek, amelyek az Úr Jézus legalapvetőbb igazságait tartalmazzák, elegendőek ahhoz, hogy több életet kitöltsenek, mint amennyit te gondolnál. Senki nem ismerhet meg teljesen akár csak egyetlen követ is egész élete alatt, ezért neked azokat kell magadhoz vened, amikre szükséged van, azután menj tovább a célod felé.

Újra a közelgő csatára gondoltam, és fogságba esett harcostársainkra. Nem volt valami kellemes gondolat ezen a dicsőséges helyen, de tudtam, hogy az egész örökkévalóság a rendelkezésemre áll majd, hogy visszajöjjek ide. Már nem maradt sok időm, hogy megtaláljam a csúcsra vezető utat, és azután újra a csatasorba álljak.

Újra az angyalhoz fordultam.

- Segítened kell megkeresnem azt az ajtót, amelyik a csúcsra vezet.

Zavartan nézett vissza rám.

- Mi a te szolgálid vagyunk - válaszolt -, de neked kell vezetned bennünket. Számunkra ez az egész hegy nagy rejtély. Mindannyian vágytunk belepillantani ebbe a nagy titokba, de ami korra elhagyjuk ezt a termet, amelyet oly kevésbé tudtunk megismerni, mi még nálad is többet fogunk tanulni.

- Azt tudod, hogy merre vannak az ajtók? - kérdeztem.

- Igen. De, hogy hova vezetnek, azt már nem tudjuk. Némelyik ajtó igen hívogatónak látszik, némelyik teljesen hétköznapi, némelyik pedig egyenesen visszataszító. Sőt van egy ajtó, amelyik rettenetes.

- Hogyan létezhet ezen a helyen olyan ajtó, amelyik visszataszító? - kérdeztem hitetlenkedve. - És olyan, ami rettenetes? Hogyan lehetséges ez?

- Azt nem tudjuk, de megmutathatom neked - válaszolt az angyal.

- Kérlek vezess oda - mondtam.

Sokáig mentünk kibeszélhetetlenül dicsőséges kincsek között, amelyeket igen nehéz volt otthagyni. Sok ajtót is láttam, mindegyik fölött különböző bibliai igazságok álltak. Amikor az angyal "hívogatónak" nevezte őket, úgy éreztem, igen alábecsülte vonzerejüket. Borzasztóan szerettem volna belépni mindegyikre, de a "rettenetes" ajtó iránti kíváncsiságom tovább vitt. Akkor hirtelen megpillantottam. A "rettenetes" szó szintén nem fejezte ki eléggé, amit láttam. Olyan félelem fogott el, hogy szinte a lélegzetem is elakadt.

Kegyelem és igazság

Hátat fordítottam az ajtónak, és sürgősen visszavonultam. A közelben egy gyönyörű piros kő feküdt, amelyre szinte rávettem magam. Azonnal a Gecsemáné Kertjében találtam magam, s az Urat pillantottam meg imádkozás közben. A gyötrelmem, amely megérintett, ha lehet, még az ajtó látványánál is szörnyűségesebb volt. Rémséggel rántottam vissza kezemet a kőről, és kimerülten zuhantam a földre. Borzasztóan szerettem volna most visszatérni a kék és zöld kövekhez, de előbb össze kellett szednem magam, és tájékozódnom kellett. Az angyalok azonnal körém gyűltek, s szolgáltak nekem. Adtak egy pohár italt, amitől kezdtem egy kicsit fölélédni. Hamarosan már elég erősnek éreztem magam, hogy felálljak, és visszainduljak az előbbi kövekhez. Azonban a visszatérő látomás, ahogyan az Úr imádkozik, végül is arra készítetett, hogy megálljak.

- Mi volt ez az egész? - kérdeztem.

- Amikor megérintesz egy követ, akkor egy kicsit mi is meglátunk és megérzünk abból, amit te érzel - válaszolt az angyal. - Tudjuk, hogy mindezek a kövek hatalmas kincsek, és a kinyilatkoztatások, amelyeket tartalmaznak, szintén mérhetetlenül értékesek. Egy

pillanatra megláttunk valamit az Úr szenvedéséből, mielőtt megfeszítettett, és egy keveset megérezünk abból, amit azon a szörnyű éjszakán érzett. Nagyon nehéz megértenünk, hogy ami Istenünk hogyan szenvedhetett valaha így. Ezért sokkal jobban értékeljük" azt a megtiszteltetést, hogy szolgálhatjuk az embert, akiért Ő ezt a szörnyű árat fizette.

Az angyal szavai villámcsapásként értek. Harcoltam a nagy csatában, felmentem a hegy csúcsára, otthonosan mozogtam a szellemvilágban, az angyalokat szinte már észre sem vettem, és majdnem egyenrangúként beszéltem a hatalmas sasokkal. Az Úr szenvedéseiből azonban képtelen voltam akár csak egy pillanatot is elviselni anélkül, hogy ne akartam volna elfutni egy sokkal kívánatosabb élményhez.

- Nekem nem itt kellene lennem - kiáltottam fel elkeseredetten. - Hiszen én mindenkinél inkább megérdemeltem volna, hogy a gonosz fogságába essek!

- Uram - mondta az angyal kicsit félénken. - Tudjuk, hogy senki sem azért van itt, mert megérdemli. Te is azért vagy itt, mert még a világ megalapítása előtt kiválasztattál egy bizonyos célra. Mi nem tudjuk, hogy mi ez acél, de azt igen, hogy ezen a hegyen mindenkinek nagyon fontos szerepe van.

- Köszönöm, igazán segítettél. Az érzelmeimet már-már túlterhelik ezek az élmények, és szinte felfoghatatlanok számomra. Igazad van. Senki sem azért van itt, mert méltó rá. Valóban, minél magasabbra jutunk a hegyen, annál kevésbé vagyunk méltók arra, hogy ott legyünk, és annál nagyobb kegyelemre van szükségünk, hogy megmaradjunk. Nem is értem, hogyan jutottam fel oda az első alkalommal.

- Kegyelemből - válaszolt az angyal.

- Ha valóban szeretnél segíteni - mondtam -, akkor ezt a szót ismételd nekem mindig, amikor látod, hogy össze vagyok, zavarodva vagy kétségbeesem. Mindennél jobban kezdem megérteni, mit jelent ez a szó.

- Vissza kell mennem a piros drágakőhöz. Most már tudom, hogy ez a legdrágább kincs az egész teremben, és nem mehetek tovább, ameddig a szívemben nem hordom.

A kegyelem igazsága

A piros drágakő mellett életem eddigi legfájdalmasabb élményén mentem keresztül. Sokszor vissza kellett húznom a kezemet, amikor már úgy éreztem, hogy egyszerűen képtelen vagyok többet elviselni. Számos alkalommal visszamentem a kék és a zöld kövekhez azért, hogy megfiatalodjak lelkemben, majd újra visszatértem. Bár minden alkalommal egyre nehezebb volt visszatérnem, az Úr iránti szeretetem és tiszteletem sokkal jobban elmélyült ez által, mint bármi más által, amit eddig megismertem vagy átéltem.

Végül, amikor az Atya jelenléte elhagyta Jézust a kereszten, nem bírtam tovább. Elmenekültem. Elmondhatom, hogy az angyalok, akik bizonyos fokig szintén átérték azt, amit én, teljesen egyetértettek velem. Akarateröm, hogy újra megérintsem a piros követ, egyszerűen elpárolgott. Nem akartam már visszamenni a kék kőhöz sem, csak kimerülten feküdtem a földön. Sírtam azon, amin az Úr keresztülment, és sírtam, mert tudtam, hogy én is elhagytam Őt csakúgy, mint a tanítványai. Cserbenhagytam Jézust, amikor a legnagyobb szüksége volt rám, ugyanúgy, mint ők.

Úgy tűnt, napok teltek el, mire kinyitottam a szemem. Egy másik sas állt mellettem. Három kő feküdt előtte: egy kék, egy zöld és egy piros.

- Edd meg őket - mondta. Engedelmeskedtem, és úgy éreztem, egész lényem megújul, nagy öröm és józanság töltötte el a lelkemet.
- Amikor felálltam, kardom markolatában és a két vállamon ugyanazt a három követ láttam.
- Ezek most már örökre a tiéd - mondta az angyal. - Senki nem veheti el tőled, és nem veszítheted el őket.
- De hiszen ezzel az utosóval még nem végeztem - tiltakoztam.
- Ezt a próbát egyedül Krisztus tudta kiállni - felelte ő. - Elég jól kiálltad, és most már tovább kell menned.
- Hová? - kérdeztem.
- Azt neked kell eldöntened, de mivel az idő sürget, azt javaslom, hogy próbálj minél hamarabb feljutni a csúcsra. - Azzal a sas sietve távozott.

Akkor eszembe jutottak az ajtók. Elindultam azok felé, amelyek azelőtt oly vonzónak tűntek. Amikor elértem az elsőt, már nem is tűnt annyira vonzónak. Akkor a másikhoz mentem, és ugyanazt éreztem.

- Úgy tűnik, valami megváltozott - jegyeztem meg hangosan.
- Te változtál meg - válaszoltak az angyalok nyomban. Megfordultam, hogy lássam őket, és elámultam azon, mennyit változtak. Az előbbi gyermeteg kinézetük helyett megjelenésük fejedelmi méltóságot és bölcsességet tükrözött. Tudtam, hogy azt tükrözik, ami bennem is végbement, de most kényelmetlennek találtam, hogy magamra gondoljak.
- A tanácsodat kérem - mondtam a vezetőnek.
- Hallgass a szívedre - mondta. - Ezek a hatalmas kincsek most már ott vannak benned.
- Én soha nem tudtam a saját szívemben bízni - válaszoltam.
- Hiszen az olyan, mint egy csatatér. Én magam is ki vagyok téve a tévedéseknek, káprázatoknak és az önző ambícióknak. Még azt is nehéznek találom, hogy mindezen láрма közepette meghalljam az Úr hangját.
- Uram, nem hiszem, hogy a piros kővel a szívedben továbbra is így lenne - jegyezte meg az angyalok vezetője, rá eddig nem jellemző határozottsággal.

Nekitámaszkodtam a falnak, és arra gondoltam, hogy pont most nincs mellettem a sas, amikor pedig a legnagyobb szükségem volna rá. Ő már járt itt előttem, és biztosan tudja, melyik ajtót kell választanom. De tudtam, hogy ő már nem fog visszajönni, és azt is tudtam, hogy nekem kell döntenem. Ahogy tűnődtem, a "rettenetes" ajtó volt az egyetlen, amire gondolni tudtam. Kíváncsiságból úgy döntöttem, hogy visszamegyek és újra megnézem. Előző alkalommal olyan gyorsan futottam el onnan, hogy még csak meg sem néztem, hogy milyen igazság van fölé írva.

Ahogy megközelítettem, újra éreztem, hogy félelem kerít hatalmába, de most közel sem olyan erősen, mint az első alkalommal. A többi ajtóval ellentétben ezt az ajtót nagy sötétség vette körül, így egészen közel kellett mennem, hogy el tudjam olvasni, mi van fölé írva. Kissé meglepődve olvastam:

"KRISZTUS ÍTÉLŐSZÉKE".

- Miért olyan félelmetes ez az igazság? - kérdeztem hangosan, tudván, hogy az angyalok úgysem fognak felelni. Ahogy tovább néztem, bizonyossá váltam abban, hogy ezen az ajtón kell belépnem.
- Sok oka van annak, hogy miért olyan félelmetes - válaszolt a sas ismerős hangja.

- Olyan boldog vagyok, hogy visszajöttél - mondtam. - Rosszul választottam?
- Nem! Jól választottál. Ez az ajtó minden más ajtónál hamarabb vezet a csúcsra. Azért félelmetes, mert a teremtett világban a legnagyobb félelem forrása innen ered. A legnagyobb bölcsesség, amelyet az ember ebben vagy a következő életben megismerhet, szintén e mögött az ajtó mögött található. Ennek ellenére csak nagyon kevesen mennek be rajta.
- De miért olyan sötét ez az ajtó? - kérdeztem.
- Ezeknek az ajtóknak a fénye azt tükrözi, hogy az Eklézsia jelenleg mekkora figyelmet szentel a mögötte lévő igazságnak. Ez most az egyik leginkább mellőzött igazság, ugyanakkor az egyik legfontosabb is. Majd meg fogod érteni, ha belépsz. A legnagyobb hatalmat, amelyet ember kaphat, azok fogják kapni, akik ezen az ajtón bemennek. Amikor majd meglátod Jézus Krisztust ezen a trónon, akkor te is kész leszel arra, hogy Vele együtt üljél rajta.
- Ha több figyelmet szentelnék ennek az igazságnak, akkor ez az ajtó nem lenne olyan sötét és baljóslatú? - kérdeztem.
- Úgy van. Ha az emberek tudnák, mekkora dicsőség rejtőzik mögötte, akkor ez lenne az egyik legfényesebb ajtó - sajnálkozott a sas. - Azonban nagyon nehéz belépni rajta. Azért küldtek vissza, hogy bátorítsalak, mert hamarosan szükséged lesz rá. Nagyobb dicsőséget és nagyobb rettegést fogsz átélni, mint amit eddig ismertél. De tudd meg, hogy azért, mert most a nehéz utat választottad, később majd sokkal könnyebb lesz a dolgod. Azért, mert hajlandó vagy most szembenézni ezzel a kemény igazsággal, később nem fogsz veszteséget szenvedni. Sokan Istennek csak a kedvességét akarják megismerni, de csak nagyon kevesen hajlandók megismerni az O keménységét. Ha nem teszed magadévá mindkettőt, akkor mindig a tévedés veszélyének leszel kitéve és annak, hogy kiesel a kegyelméből.
- Tudom, hogy soha nem jöttem volna ide, ha nem töltöttem volna időt a piros kőnél. Hogyan is választhatnám a könnyebb utat, amikor az annyira ellenkezik az Úr természetével? - kérdeztem.
- De most, hogy választottál, indulj hamar. Nemsokára egy másik óriási ütközet kezdődik, és szükség van rád az élvonalban - mondta.

Ahogy belenéztem a sas szemébe, s láttam benne az elszántságot, az én bátorságom is megnőtt. Végül odafordultam az ajtóhoz.

A Fehér Trón

Még egyszer körbenéztem a hegy belsejében lévő hatalmas teremben. Az üdvösség igazságait jelképező 15-incsek és drágakövek dicsősége lélegzetelállító volt. Úgy tűnt, végtelen sok ilyen kincs van, és szinte lehetetlen teljesen befogadni szépségüket. Elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy a többi terem, amely a hit más nagy igazságait tartalmazta, ennél dicsőségesebb lehetne. Ez segített megértenem, hogy sok keresztény miért nem akarja soha elhagyni ezt a szintet: megelégszenek azzal, hogy csodálják a hit alapigazságait. Úgy éreztem, örökké itt tudnék maradni, anélkül, hogy megunnám.

De a sas, aki mellettem állt, figyelmeztetett:

- Tovább kell menned! - Megfordultam és ránéztem, s ő kicsit halkabban folytatta:

- Nincs annál nagyobb béke és biztonság, mint az Úr üdvösségében időzni. Azért kerültél ide, hogy átéld ezt, mert szükséged lesz erre a hitre ott, ahova most mész. Azonban nem szabad tovább itt maradnod.

A sas kijelentése a békességről és a biztonságról azokat a bátor harcosokat juttatta eszembe, akik a hegy első szintjén, az Üdvösségen harcoltak. Olyan hősieen küzdöttek, és oly sokakat megszabadítottak, ugyanakkor mindnyájuk testét szörnyű sebek borították. Nem úgy tűnt, mintha békességre és biztonságra találtak volna ezen a helyen. Akkor a sas megint félbeszakította gondolataimat, mintha hallotta volna őket.

- Isten másképpen értelmezi a békességet és a biztonságot, mint mi. Csatában megsebesülni nagy tisztességet jelent. Az Úr sebei által gyógyulunk meg, és mi is a saját sebeink által kapunk hatalmat a gyógyításra. Ha egyszer gyógyulást nyerünk, hatalmat kapunk mások meggyógyítására ugyanazon a ponton, ahol az ellenség megsebzett bennünket. A gyógyítás az Úr szolgálatának egyik alapvető része volt, és ezért a mi szolgálatunknak is alapvető része. Az egyik oka annak, amiért az Úr megengedi, hogy rossz dolgok ériék az Ő népét, hogy ők is könnyöretet kapjanak mások iránt, mert ezen keresztül hat a gyógyítás ereje. Ezért beszélt Pál apostol a megvertetéseiről és megkövezéseiről, amikor a tekintélyét kérdőjelezték meg. Minden seb, amit kapunk és minden rossz dolog, ami velünk történik átváltoztatható arra a hatalomra, hogy jót tegyünk. Minden egyes ütés, amelyet a nagy apostol elszenvedett, mások üdvösségét eredményezte. Minden seb, amelyet a harcosok kapnak, mások megmentésére, gyógyítására vagy helyreállítására szolgál.

A sas szavai nagyon felbátorítottak. Itt, az üdvösség kincseinek dicsőségében még világosabbnak és metszőbbnek tűnt ez az igazság. Szerettem volna a hegy tetejéről kiáltani ezt az üzenetet, hogy bátorítsam azokat, akik még mindig harcolnak.

A sas így folytatta:

- Másik oka is van, hogy az Úr megengedi, hogy sebeket kapjunk. Nincs bátorság valós veszély nélkül - Az Úr azt mondta Józsuénak, hogy vele megy a harcba az Ígéret Földjéért, de újra és újra intette, hogy legyen bátor és erős. Azért mondta ezt, mert Józsuénak harcolnia kellett, és valóságos veszéllyel nézett szembe. Ilyen módon teszi próbára az Úr azokat, akik méltók az ígéretekre.

Ránéztem az öreg sásra, és észrevettem, hogy tépett és csapzott tollai alatt sebhelyek és forradások látszanak. Mégsem

voltak csúnyák ezek a hegek, mert aranybarázdák húzódtak rajtuk, amelyek nem fémből, hanem húsból és tollból voltak. Észrevettem, hogy ez az arany sugározza a dicsőséget, amely a sasból árad, és amely oly csodálatossá és félelmetessé tette.

- Eddig miért nem vettem ezt észre? - kérdeztem.

- Amíg nem látod és méltányolod az üdvösség kincseinek mélységeit, addig nem láthatod azt a dicsőséget sem, amit az evangéliumért való szenvedés jelent. Ha megláttad, kész vagy azokra a próbákra, amelyek után a szellemi hatalom magasabb fokára léphetsz. Ezek a sebek örökké tartó dicsőséget jelentenek. Ezért viseli Urunk még itt a mennyben is a sebhelyeket. Még mindig láthatod a sebeit, és az Ő választottainak sebeit is, amelyeket Érte szenvedtek el. Ezek a mennyei érdemrendek. Akik viselik, jobban szeretik Istent és az Ő igazságát, mint a saját életüket. Ők azok, akik követték a Bárányt, akárhová ment, és vállalták a szenvedést az igazságért, az igazságosságért és az

emberek üdvözüléséért. Az Úr népe igazi vezetőinek, akik valódi szellemi fennhatóságot hordoznak, előbb a szenvedések által kell bizonyítaniuk Isten iránti odaadásukat.

Ránéztem az engem kísérő angyalcsoport vezetőjére. Azelőtt soha nem láttam, hogy egy angyal mély érzelmeket tanúsított volna, de ezek a szavak mélyen megindították őt is, meg a többi angyalt is. Azt gondoltam, mindjárt sírva fakadnak. Akkor a vezető megszólalt:

- A teremtés kezdetétől fogva sok csodának voltunk szemtanúi. De mindezek között a legnagyobb, amikor az emberek önként vállalják a szenvedést az Úrért és felebarátiaikért. Nekünk is harcolnunk kell, és időnként mi is kapunk sebeket, de itt a mennyben olyan nagy világosságban és dicsőségben élünk, hogy mindez nem esik nehezünkre. De amikor az emberek, akik oly sötét és gonosz helyen laknak, oly kevés bátorítást kapnak, és képtelenek az Úr dicsőségét közvetlenül szemlélni, csak reménységük van felőle, önként vállalják a szenvedést, azért a reménységért, melyet csak homályosan láthatnak szívükkel ez még a leghatalmasabb angyalokat is arra készíti, hogy térdüket meghajtva, boldogan szolgálják az üdvösségnek ezeket az örököseit. Először nem értettük, miért rendelte az Atya, hogy az emberek hitben járjanak, anélkül, hogy a valóságot és a menny dicsőségét közvetlenül szemlélhették, és hogy ilyen ellenségeskedést szenvedjenek el. De most már értjük, hogy a szenvedések által válik teljesen bizonyossá, méltók-e arra a nagy hatalomra, amelyet Isten saját háza népének fog adni. Ez a hitben való járás a legnagyobb csoda az egész mennyben. Azok, akik kiállják ezt a próbát, méltók arra, hogy a Bárányal együtt üljenek az Ő trónján, mivel a Bárány méltókká tette őket, ők pedig bebizonyították, hogy igazán szeretik az Urat.

Ekkor a sas közbe szólt:

- A bátorság által mutatkozik meg a hit. Az Úr sohasem ígérte, hogy az Ő útja könnyű lesz, de biztosított bennünket, hogy megéri. Azoknak a bátorsága, akik az Üdvösség szintjén harcoltak, tiszteletet ébresztett a menny angyalaiban az iránt, amit Isten a bukott emberben elvégzett. Ezek a harcosok sebeket kaptak a szörnyű támadásban, miközben - ugyanúgy, mint Krisztus a kereszten - nem láttak mást, mint sötétséget, és úgy látszott, hogy a gonosz arat diadalt az igazság felett. Ennek ellenére nem adták fel, és nem hátráltak meg.

Újra azon kezdtem bánkódni, hogy én nem maradtam ott az Üdvösség szintjén, hogy együtt harcoljak ezekkel a bátor emberekkel. A sas értette a gondolataimat, és újra közbeszólt:

Azzal, hogy megmásztad a hegyet, te is bebizonyítottad hitedet és bölcsességedet, amelyek szintén hatalmat szabadítanak fel. Hited sok lelket szabadított meg, akik ezáltal az üdvösség hegyéhez jöttek. Te is kaptál néhány sebet, de a te hatalmad a királyságban inkább a hit cselekedeteiből származik, mint a szenvedésből. Mivel néhány dologban hűséges voltál, most azt a nagy megtiszteltetést kapod, hogy visszamehetsz szenvedni, hogy sokak vezetőjévé válhass. De ne felejtse el, hogy mi mindannyian egy közös célért munkálkodunk, tekintet nélkül arra, hogy építünk vagy szenvedünk. Ha még magasabba jutsz a hegyen, még sokkal több lélek tölti majd meg ezeket a termeket, a menny nagy öröme. Most arra hívtál el, hogy följebb juss és építs, de ha ezen hűséges leszel, akkor később megkapod azt a megtiszteltetést is, hogy szenvedj Őérte.

Megfordultam, és ránéztem a sötét és baljóslatú ajtóra, amire ez volt írva: "Krisztus Ítélszéke". Ahogy melegség és békesség árasztotta el lelkemet, amikor az üdvösség

csodálatos kincseire néztem, most a félelem és bizonytalanság öntött el, amikor erre az ajtóra pillantottam. Úgy tűnt, minden porcikám itt akar maradni ebben a teremben, és semmi sem akarja bennem, hogy bemenjek az ajtón. A sas újra válaszolt a gondolataimra.

- Mielőtt bármelyik nagy igazsághoz vezető ajtón belépsz, ugyanezek az érzések fognak el. Még akkor is ezt éreztél, amikor beléptél ebbe a terembe, amely az üdvösség kincseivel van tele. De a félelmek a bukás következményei, a Jó és Gonosz Tudása Fájának gyümölcsei. Ez a tudás tett mindannyiunkat bizonytalanná és énközpontúvá. A jó és a gonosz ismerete miatt tűnik félelmetesnek Isten valódi ismerete, holott valójában minden Istentől származó igazság nagyobb békességre és biztonságra vezet bennünket. Még Isten ítéletei is kívánatosak, mert az Ő útjai mindig tökéletesek.

Mostanra már eleget tapasztaltam ahhoz, hogy tudjam: ami helyesnek látszik, sokszor az hozza a legkevesebb eredményt, és gyakran kudarchoz vezet. Utam során mindig a nagyobb kockázattal járó ösvény vezetett a legnagyobb jutalomhoz. Azonban úgy tűnt, egyre nagyobb a tét. Ezért egyre nehezebb volt úgy döntenem, hogy folytatom az utat felfelé. Kezdtém megérteni azokat, akik egy ponton megálltak, és nem akartak továbbmenni, bár jobban tudtam, mint valaha, hogy rosszul döntöttek. Csak az jelent valódi biztonságot, ha folyton továbbhaladunk olyan régiókba, ahol még több hitre van szükségünk, és még inkább függünk az Úrtól. - Igen, a magasabb szellemi szinten való járás valóban több hitet követel - tette hozzá a sas. - Az Úr kezünkbe adta Királyságának térképét, amikor azt mondta: "Ha meg akarod tartani az életedet, akkor el fogod veszteni, de ha elveszíted Énérted, akkor megtalálod." Egyedül ez tarthat meg az ösvényen, míg fölérsz a csúcra, és ez vezet győzelemre az előttünk álló !lagy csatában, és segít majd, hogy megállhass Krisztus Ítélszéke előtt.

Tudtam, itt az ideje, hogy elinduljak. Elhatároztam, hogy mindig emlékezni fogok ennek a teremnek a dicsőségére, ahol az üdvösség kincsei voltak, de azt is tudtam, hogy tovább kell mennem. Megfordultam, minden bátorságomat összeszedve kinyitottam a Krisztus ítélszéke felé vezető ajtót, és beléptem. A mellém rendelt angyalok körülállták az ajtót, de nem jöttek velem.

- Mi az, ti nem jöttök? - kérdeztem követelőzve.

- Ahova most mész, oda egyedül kell menned. Mi a túloldalon várunk majd rád.

Válasz nélkül megfordultam, és elindultam, mielőtt még meggondolhattam volna magam. Valahogyan tudtam, hogy ez így van rendjén: nem az angyalok kíséretében kell bíznom. Miközben a sötétben mentem, még hallottam a sas hangját:

- Ha ezen keresztüljutsz, akkor már senki másban nem fogsz bízni, még magadban sem, egyedül az Úrban.

A legrémisztóbb sötétségen haladtam keresztül, amit valaha átéltem. Minden lépés szörnyű küzdelmet jelentett a félelemmel. Kezdtém azt gondolni, hogy magába a pokolba kerültem. Végül elhatároztam, hogy visszamegyek, de mikor megfordultam, nem láttam semmit. Az ajtó bezárult, és még azt sem láttam, merre van. Úgy éreztem, hogy minden, ami eddig történt velem, és minden, amit az angyalok és a sasok mondtak: csupán trükk volt, hogy becsaljanak ebbe a pokolba. Becsaptak!

Az Úrhoz kiáltottam, hogy bocsásson meg és segítsen rajtam. Abban a pillanatban megláttam Őt, amint a keresztén függött, pontosan úgy, mint az előző teremben, amikor kezemet a piros köre tettem. Újra láttam lelkében a sötétséget, ahogyan egyedül hordozta a világ bűneit. Akkor borzasztóan sötétnek láttam, de most ugyanaz világosságnak tűnt. Elhatároztam, hogy továbbmegyek, és közben Őrá összpontosítom

a gondolataimat. Amint elindultam, minden lépéssel növekedett szívemben a békesség, és percről percre jobban éreztem magam. Egy idő múlva már nem is vettem észre, hogy sötét van, és nem is fáztam. Majd halvány fényt pillantottam meg a távolban, mely fokozatosan dicsőséges világossággá erősödött. Olyan csodálatos volt, hogy úgy éreztem, magába a mennybe kerültem. Minden lépéssel egyre nőtt a dicsőség, s én azon csodálkoztam, hogyan lehet egy ilyen csodálatos helynek ennyire sötét, és rossz előérzetet keltő bejárata. Most már minden lépést élveztem.

Az ösvény egy olyan hatalmas terembe vezetett, amelyet - azt gondoltam - maga a Föld sem tudna befogadni. Szépségét össze sem lehet hasonlítani földi építészeti alkotásokkal. Szébb volt, mint bármi, amit valaha láttam, beleértve a Kertet, és az üdvösség kincseit tartalmazó termet is. Most ugyanúgy elárasztott az öröm és a gyönyörűség, mint ahogyan percekkel ezelőtt a sötétség és a félelem. Akkor értettem meg, hogy valahányszor nagy lelki fájdalmat vagy sötétséget éltem át, azt mindig Isten dicsőségének és békességének nagyobb kijelentése és megtapasztalása követte.

Messze, a csarnok túlsó végében volt a Forrása ennek a mindenről tükröződő dicsőségnek. Tudtam, hogy ez maga az Úr, és noha már sokszor találkoztam Vele, kissé mégis féltem, amint közeledtem Hozzá. Ez azonban szent félelem volt, amely még jobban megnövelte bennem az örömet és békességet. Tudtam, hogy Krisztus Ítélszékéből minden eddiginél nagyobb biztonság, de ugyanakkor erősebb és tisztább félelem is származik.

Nem is érzékeltem, milyen messze vagyok a trónszéktől. Olyan csodálatos volt itt járni, hogy nem bántam, ha ezer évbe telik is, amíg odaérek. Földi idővel mérve nagyon sokáig tartott. Egyszer úgy éreztem, napokba telik, máskor azt gondoltam, hogy évekbe. De valahogyan a földi időnek itt nem volt jelentősége.

Az Úr dicsősége annyira rabul ejtett, hogy már jó ideje mentem, mire észrevettem, hogy nagy sokaság mellett haladok, akik bal felől sorokban álltak. (Jobbról is legalább annyian voltak, de olyan messze, hogy nem is láttam őket addig, amíg a trónt el nem értem.) Amint rájuk néztem, meg kellett állnom. Királyi megjelenésük teljesen elkápráztatott: soha nem láttam ehhez foghatót. Arc kifejezésük lenyűgöző volt. Még soha nem láttam ilyen békességet és magabiztosságot emberi arcon. Mindannyian olyan csodálatosan szépek voltak, hogy ahhoz fogható nincs a Földön. Ahogyan odafordultam a hozzám legközelebb állókhoz, üdvözlésképpen meghajoltak, mintha ismernének.

- Honnan ismertek engem? - kérdeztem, miközben meglepődtem saját bátorságomon, hogy egyáltalán meg mertem őket szólítani.

- Te azok közé a szentek közé tartozol, akik az utolsó csatában harcolnak - felelte az egyik. - Itt mindenki ismer téged és mindazokat, akik most a Földön harcolnak. Mi azok a szentek vagyunk, akik az előtted lévő, nemzedékekben szolgálták az Urat. Nekünk megengedte az Úr, hogy végignézzük az utolsó csatát, mi vagyunk a tanúk nagy fellege. Mindnyájukat ismerünk, és mindent látunk, amit csak teszten.

Meglepetéssel vettem észre egyik földi ismerősömet. Hűséges hívő volt, de nem hittem, hogy valaha is bármi jelentőset tett volna. Földi életében nem volt vonzó megjelenésű, s ez szégyenlőssé tette. Itt ugyanazokat az arcvonásokat viselte, mégis valahogy sokkal inkább jóképű volt, mint bárki, akit a Földön ismertem. Olyan magabiztossággal és méltósággal lépett hozzám, amelyet azelőtt soha nem láttam sem rajta, sem senki máson.

- A menny sokkal nagyobb, mint amilyenről valaha is álmodtunk földi életünkben -

kezdte. - Ez a csarnok csupán küszöbe azoknak a dicsőséges tartományoknak, amelyek messze túl vannak felfogóképességünk határain. Viszont az is igaz, hogy a második halál sokkal borzalmasabb, mint ahogy gondoltuk. Sem a menny, sem a pokol nem olyan, mint amilyennek elképzeltük. Ha tudtam volna a Földön azt, amit most tudok, akkor másképp éltem volna le az életemet. Te hatalmas áldásban részesültél, hogy még a halálad előtt ide látogathattál - mondta, végignézve az öltözetemen.

Akkor én is végignéztem magamon. Még mindig az alázatosság kopott köpenyét viseltem, és alatta a páncélt. Szennyesnek és durvának éreztem magam ezek előtt a dicsőséges szentek előtt. Arra gondoltam, hogy komoly bajban leszek, ha így akarok majd megjeleni az Úr előtt. A sashoz hasonlóan régi ismerősöm is értette a gondolataimat, és válaszolt is rájuk.

- Azoknak, akik ebben a köpenyben jönnek ide, nincs mitől félniük. Ez a köpeny a legmagasabb rang ezen a helyen, ezért hajoltak meg előtted mindazok, akik mellett elhaladtál.

- Nem is vettem észre, hogy bárki meghajolt volna előttem
- feleltem kissé zavartan. - Valójában egészen addig senkit sem vettem észre, amíg ide nem értem.

- Ez nem baj - folytatta ő. - Itt mindannyian kifejezzük a másiknak járó tiszteletet. Még az angyalok is szolgálnak nekünk, de egyedül az Atyát és az Ő Krisztusát imádja mindenki. Egyértelmű különbség van a szeretetből fakadó egymás iránti tisztelet és az imádat között. Ha ezt már a Földön megértettük volna, akkor egészen másképp bántunk volna egymással. Csak itt, az Isten dicsőségének a fényében látjuk és értjük meg egymást teljesen, és ezért csak itt tudunk helyesen viszonyulni egymáshoz.

Még mindig szégyelltem magam. Alig tudtam megállni, hogy le ne boruljak előttük, ugyanakkor szerettem volna elrejtőzni, mert annyira közönségesnek éreztem magam. Azután azon siránkoztam, hogy gondolataim itt is éppen olyan ostobák, mint a Földön, s ráadásul mindenki előtt nyilvánvalóak! Szennyesnek és ostobának éreztem magam e hatalmas és tiszta szentek előtt. Régi ismerősöm megint válaszolt gondolataimra.

- Nekünk most már romolhatatlan testünk van, neked pedig még nincs. A mi értelmünket már nem akadályozza a bűn. Ezért többet vagyunk képesek felfogni, mint a legragyogóbb földi elme, és az örökkévalóságban még csak nőni fog a felfogóképességünk. Ez azért van így, hogy megismerhessük az Atyát és az Ő teremtésének dicsőségét. A Földön még csak el sem kezdheted megérteni azt, amit itt a legutolsó is tud, és mi itt a legutolsók között is a legkisebbek vagyunk.

- Hogyan lehetnél te az egyik legutolsó? - kérdeztem hitetlenkedve.

- Itt egyfajta rangsor van. Földi életünk jutalmaként kapjuk itteni örökkévaló pozíciónkat. Ez a nagy sokaság, akiket itt láatsz, azok, akiket az Úr "bolond szüzeknek" nevezett. Ismertük az Urat, és bízunk, az Ő keresztjében az üdvösségünkre nézve, de nem igazán Érte éltünk, hanem magunknak. Nem tartottuk telve edényeinket a Szent Szellem olajával. Örök életünk van ugyan, de földi életünket eltékoztuk.

Ezen nagyon megdöbbsentem, de tudtam, hogy ezen a helyen senki nem hazudhat.

- De hiszen a bolond szüzek a külső sötétségben csikorgatták a fogukat - tiltakoztam.

- Úgy is történt. Az a fölött érzett mély szomorúságunk, hogy a Földön elvesztegettük életünket, minden lehetséges földi szomorúságot meghaladott. Ennek a fájdalomnak a

sötétségét csak azok tudják megérteni, akik átélték. És ez a sötétség még nagyobb annak a dicsősége mellett, Aki előtt kudarcot vallottunk. Te most a mennyben a legalacsonyabb rangúak között állsz. Nincs annál nagyobb ostobaság, mintha megismered Isten örök üdvösségét, azután továbbra is saját magadnak élsz. Amikor ide kerülsz és rádöbben sz erre, az olyan fájdalmat és szomorúságot jelent, amit földi lélek nem is tudna elviselni. Mi vagyunk azok, akik emiatt a legnagyobb bolondságunk miatt átéltük a külső sötétséget.

Még mindig hitetlenkedtem.

- De hiszen ti olyan dicsőségesek vagytok, és úgy telve vagytok békességgel és örömmel, hogy azt soha nem tudtam volna elképzelni, még itt a mennyben sem. Nem érzek benned semmi büntudatot, de azt is tudom, hogy itt lehetetlen hazudni. Nem értem az egészet.

Egyenesen a szemembe nézett és így folytatta:

- Mindezek ellenére az Úr sokkal jobban szeret bennünket, mint amennyire most megértheted. Az Ő Ítélszéke előtt megízleltem a lélek legnagyobb sötétségét, és a lehető legmélyebb bűnbánatot. Bár itt nem úgy mérjük az időt, mint a Földön, mégis úgy tűnt, ez a szörnyű fájdalom olyan hosszú ideig tartott, mint a földi életem. Minden bűnöm és ostobaságom, amelyet nem bántam meg, elvonult előttem és mindazok előtt, akik itt vannak. Nem értheted meg ennek a fájdalomnak, amíg te magad meg nem tapasztalod ugyanezt: úgy éreztem, mintha a pokol legmélyebb bugyrában lennék, holott az Úr dicsősége előtt álltam. Ő mindaddig rendíthetetlen volt, amíg az egész életem teljesen le nem pergett előttem. Amikor kértem, hogy bocsásson meg, és keresztjének irgalmáért könyörögtem, akkor letörölte a könnyeimet, és elvette a sötétséget. Most már nem érzem azt a keserűséget, amelyet trónja előtt állva megismertem, de emlékszem rá. Csak itt emlékezhetsz ilyen élményekre anélkül, hogy még mindig éreznéd annak fájdalmát. Egyetlen pillanat a menny legalacsonyabb részén is sokkal jobb, mint ezer év a legelőkelőbb földi életben. Most már az ostobaságom feletti gyászom öröme fordult, és tudom, hogy örökké örülni fogok, még ha a menny legutolsó helyén is.

Hirtelen az üdvösség kincsei jutottak megint eszembe. Valamiképpen tudtam, hogy mindaz, amit ez az ember elmondott, már kijelentettet nekem az üdvösség kincsei által. Minden egyes lépés felfelé a hegyre vagy befelé a hegy belsejében azt mutatta, hogy az Úr útjai sokkal félelmetesebbek és csodálatosabbak, mint azelőtt valaha is képes voltam felfogni.

Régi ismerősöm egyenesen a szemembe nézve folytatta:

- Nem azért vagy itt, hogy csupán ismereteket szerezz, hanem azért, hogy bizonyos dolgokat átélj, amelyek megváltoztatják az életedet. A közvetlenül fölöttünk álló mennyi rang sokkal nagyobb a miénknél. És minden utána következő még sokkal magasabb az előzőnél. Nemcsak azért, mert a szentek szellemi teste minden szinttel egyre dicsőségesebb, hanem azért is, mert minden újabb szint egyre közelebb van a trónhoz, melyből minden dicsőség árad. Mégsem szomorkodom a kudarcom miatt. Hiszen valójában semmit sem érdelek. Kizárólag kegyelemből lehetek itt, és nagyon hálás vagyok mindazért, amit kaptam. Ő annyira méltó a szeretetünkre! Sok csodálatos dolgot csinálhatnak a menny különböző részein, de inkább maradok itt, hogy szemlélhessem az Ő dicsőségét, még ha csak a legtávolabbi sarokból is.

Azután a távolba nézve hozzátette:

- Most a menny minden lakosa ebben a teremben van, hogy láthassa, hogyan bontakozik ki Isten nagy titka, és hogy láthasson benneteket, akik az utolsó nagy csatát fogjátok

megvívni.

- Látod Őt innen? - kérdeztem. - Én ugyan látom az Ő dicsőségét a távolban, de Őt magát nem!

- Igen, látom Őt, és mindent, amit tesz - még innen is, mert én sokkal jobban látok, mint te - válaszolt. - Hallom is Őt. Látom a Földet is. Mindezt a hatalmat Ő adta nekünk. Mi vagyunk a tanúk nagy fellege, akik figyelnek titeket - ismételte.

Meghajolt, majd visszatért a helyére. Újra elindultam, s közben próbáltam mindazt feldolgozni, amit az imént hallottam. Elnéztem ezt a hatalmas tömeget, a "bolond szüzek" -et, akik szellemileg átaludták földi életüket: ha most bármelyikük megjelenne a Földön, az emberek istenként imádnák. Itt mégis ők a legkisebbek!

Akkor eszembe jutottak azok az idők, amiket én vesztegettem el a saját életemből. Olya!) erővel ragadott meg ez a gondolat, hogy meg kellett állnom. Életem bizonyos részei kezdtek leperegni előttem. Kimondhatatlan szomorúságot éreztem emiatt az egyetlen bűnöm miatt. Hiszen én is az egyik legnagyobb bolond voltam! Talán több olajat tartottam a lámpásomban, mint mások, de mennyire ostoba voltam, amikor mások cselekedeteihez mértem azokat a cselekedeteket, amiket tőlem kért az Úr. Én is bolond szűz voltam!

Amikor már azt hittem, hogy teljesen összeroskadok e szörnyű felfedezés súlya alatt, odalépett hozzám egy férfi, hogy megtámogasson. Őt már ismertem, és Isten nagy emberének tartottam. Az érintésétől valamiképpen fölélédtem, s ekkor melegen üdvözölt. Valaha nagyon szerettem volna, ha tanítványává fogad. Találkoztam vele, de nem jöttünk ki egymással. Mint sokan mások, én is megpróbáltam közel kerülni hozzá, hogy tanulhassak tőle, de valahogy idegesítettem, és végül megkért, hogy menjek el. Utána évekig büntudatot éreztem emiatt, mivel azt gondoltam, hogy nehéz természetem miatt elszalasztottam ezt a nagyszerű lehetőséget. Bár igyekeztem nem gondolni rá, még mindig hordoztam ennek a kudarnak a terhét. Amikor megláttam őt, mindezek az érzések felkavarodtak bennem. Nagyon rossz érzés volt. Most olyan fejedelmi volt, hogy még nagyobb undort és szégyent éreztem szegényes külsőm miatt. El akartam rejtőzni, de sehogy sem tudtam kitérni előle. Meglepetésemre irántam való kedvessége annyira őszinte volt, hogy hamarosan én is feloldódtam. Úgy tűnt, semmilyen fal nincs már közöttünk. A belőle áradó szeretet miatt szinte teljesen elfeledkeztem a vele kapcsolatos problémáimról.

- Alig vártam már, hogy találkozhatssak veled - mondta.

- Tényleg vártál rám? - kérdeztem. - Miért?

- Te csak az egyike vagy azoknak, akikre várok. Egészen a megítéltetésemig nem értettem, hogy te is azok közé tartozol, akiknek a segítségére és tanítványá nevelésére elhívást kaptam, de velük együtt elutasítottalak téged is.

- De uram - tiltakoztam. - Igaz ugyan, hogy nagy megtiszteltetés lett volna, ha a tanítványod lehetek, és nagyon hálás vagyok a veled töltött időszakért, de annyira arrogáns voltam, hogy megérdemeltem az elutasításodat. Tudom, hogy a lázadásom és a büszkeségem miatt nem lehetett igazi szellemi apám. Nem a te hibád volt, hanem az enyém.

- Igaz, hogy felfuvalkodott voltál, de nem ezért sértődtem meg és fordultam ellened,

hanem azért, mert belső bizonytalanságom miatt mindenkin uralkodni akartam. Megsértődtem, mert nem fogadtál el mindent fenntartás nélkül, amit mondtam. Ezért kezdtem hibát keresni benned, hogy igazoljam az elutasítást. Azt gondoltam, hogy ha nem tudok rajtad is uralkodni, akkor egy napon majd a fejemre nősz, és megszegyenyítesz engem is, a szolgálatomat is. Többre becsültem a szolgálatomat az embereknél, akikért kaptam, és ezért utasítottalak el téged és még sok más embert is magamtól - mondta.

- Be kell vallanom, néhányszor azt gondoltam, olyan lettél, mint egy ... - de zavarba jöttem attól, amit mondani akartam.

- És igazad is volt - mondta olyan őszinteséggel, amely ismeretlen a Földön. - Kegyelmet kaptam rá, hogy szellemi apa legyek, de nagyon rossz apa voltam. Minden gyerek lázadó. Mindannyian énközpontúak, és azt gondolják, hogy körülöttük forog a világ. Ezért van szükségük szülőkre, akik felnevelik őket. Szinte minden gyerek szégyent hoz a családjára néha, de attól még családtag marad. Isten gyermekei közül sokaktól elfordultam, akiket pedig Ő bízott rám, hogy biztonságban felneveljem őket. Sokakat cserbenhagytam azok közül is, akik velem maradtak. Legtöbbször szörnyű sebeket kaptak és kudarcokat szenvedtek, amiket elkerülhettek volna, ha segíték nekik. Sokan közülük most az ellenség fogságában vannak. Fölépíttem egy hatalmas szervezetet, és jelentős hatással voltam az Eklézsiára, de a legnagyobb ajándékok azok az emberek voltak, akiket az Úr rám bízott, hogy tanítvánnyá neveljem őket - és én sokukat elutasítottam. Ha nem lettem volna annyira önző, és nem a saját jó híremmel törődök, akkor most király lehetnék itt. Az egyik legmagasabb trónra kaptam elhívást. Mindaz, amit te eddig véghezvittél, vagy még ezután fogsz cselekedni, az én mennyei számlámat is gyarapította volna. Ehelyett olyan dolgokra fordítottam nagy figyelmet, amelyeknek igen csekély a valódi és örökkévaló jelentősége.

- Mindennek ellenére ámulatba ejtő, amit véghezvittél- vettem közbe.

- Ami a Földön jónak tűnik, az innen nézve egészen másképp látszik. Ami a Földön királlyá tesz, itt gyakran éppen az gátol meg abban, hogy király lehess. Ami pedig itt királlyá tesz, azt a Földön nem becsülik sokra. Sok nagy próbát és lehetőséget kaptam, amelyekben kudarcot vallottam, és az egyik te voltál. Megbocsátasz nekem?

- Természetesen - mondtam zavartan. - De nekem is szükségem van a megbocsátásodra. Még ezek után is úgy gondolom, hogy kellemetlenkedésem és lázadásom megnehezítette a dolgodat. Valójában én is elkövettem azt a bűnt, hogy nem engedtem magamhoz másokat, ugyanazért, amiért te nem engedted magadhoz engem.

- Az igaz, hogy nem voltál tökéletes, és néhány hibádat jól láttam, de ez soha nem lehet ok arra, hogy valakit elutasítsunk - felelte. - Az Úr sem utasította el az embereket, amikor látta kudarcaikat. Nem utasított el engem sem, amikor látta a bűnömet, hanem az életét adta értünk. Mindig a nagyobb tartozik odaadni az életét a kisebbért. Én voltam kettőnk közül az érettebb. Nekem volt nagyobb hatalmam, de olyan lettem, mint a kecskebak a példázatban. Azzal, hogy elutasítottalak téged, és másokat is, akiket az Úr küldött hozzám, Őt magát utasítottam el.

Ahogy beszélt, szavai szíven ütöttek. Én is vétkes voltam mindabban, amit mondott. Sorra elvonultak előttem azok a fiatalok, akiket elhessegettem magamtól, mert nem tartottam őket érdemesnek arra, hogy az időmet rájuk pazaroljam. Most már

kétségbeesetten mentem volna, hogy újra összegyűjtssem őket! Az a szomorúság, amelyet éreztem, még az elvesztegetett időm feletti szomorúságnál is nagyobb volt. Hiszen embereket vesztegettem el! Most sokan közülük az ellenség foglyai. Azok között vannak, akik megsebesültek és foglyul estek a legutóbbi csatában. Ez az egész csata emberekért folyt, és mégis gyakran velük törődtünk a legkevésbé. Inkább harcolunk különböző igazságokért, mint emberekért, holott értük adattak az igazságok. Missziós szervezetekért és szolgálatokért harcolunk, miközben kíméletlenül keresztülgázolunk azokon az embereken, akikből e szervezetek állnak.

- És még engem tartanak sokan szellemi vezetőnek, holott valójában én vagyok a szentek között a legkisebb! - mondtam hangosan.

- Tudom, hogy mit érzel - jegyezte meg egy másik ember, akit felismertem. Róla mindig azt gondoltam, hogy minden idők egyik legnagyobb keresztény vezetője.

- Pál apostol, életének végéhez közeledve azt mondta magáról, hogy ő a szentek közül a legkisebb. Azután halála előtt a „legnagyobb bűnösnek” nevezte magát. Ha ezt nem tanulta volna meg földi életében, akkor őt is az a veszély fenyegette volna, hogy a szentek között az egyik legutolsó lesz a mennyben. Mivel azonban megtanulta, ezért most egyike azoknak, akik a legközelebb vannak az Úrhoz, és akik a legmagasabb rangot kapják majd az örökkévalóságban - mondta.

Az, hogy ezt az embert a „bolond szüzek” között láttam, a legnagyobb meglepetés volt, ami eddig ért.

- Nem tudom elhinni, hogy te is azok közé a bolond szüzek közé tartozol, akik átaludták földi életüket. Te miért vagy itt?

- Azért, mert az egyik legsúlyosabb hibát követtem el azok között, akikre Megváltónk dicsőséges evangéliumát bízták. Pál apostollal ellentétben - aki onnan indult, hogy nem tartotta magát alábbvalónak a legnagyobb apostoloknál, majd egészen odáig ment, hogy ő a bűnösök között az első - én éppen fordítva jártam be ezt az utat.

Amikor elindultam, tudtam, hogy én vagyok az egyik legnagyobb bűnös, aki kegyelmet nyert, de életem végére már a legnagyobb apostolok közé soroltam magam. Ellentétben a barátunkkal, aki bizonytalanságból támadta a körülötte lévöket, én a mérhetetlen büszkeségem miatt támadtam mindenkit, aki nem pontosan úgy látta a dolgokat, ahogy én. Azokat, akik követtek, megfosztottam a saját elhívásuktól, sőt még a személyiségüktől is, és kényszerítettem őket, hogy hozzám hasonlók legyenek. Körülöttem senki sem lehetett önmaga. Senki sem mert kérdőre vonni, mert ha megpróbálta volna, porrá zúzom. Azt gondoltam, ha másokat elnyomok, magamat felemelem. Azt hittem, hogy nekem kell a Szent Szellem szerepét betöltenem mindenki számára. Kívülről a szolgálatom olajozottan működő gépezetnek látszott, ahol mindenki egységben van és tökéletes a rend, de valójában ez a koncentrációs tábor rendje, volt. Az Úr gyermekeit az én saját képekre formáltam az Ő képe helyett, s robotokat csináltam belőlük. A végén már nem is az Urat, hanem a saját magamnak épített bálványt szolgáltam. Életem végére tulajdonképpen az igazi evangélium ellenségévé váltam - legalábbis a gyakorlatban még akkor is, ha tanításaim és írásaim maradéktalanul biblikusnak tünnek.

Mindez éppen tőle annyira megdöbbenett, hogy úgy éreztem, minden újabb találkozás még nagyobb megdöbbenést hoz számomra, mint az előző.

- Ha valóban az evangélium ellenségévé lettél, akkor hogy lehet az, hogy mégis itt vagy? - kérdeztem.

- Isten kegyelméből bíztam a keresztben a saját üdvösségemre nézve, még akkor is, ha másokat visszatartottam tőle azzal, hogy az Úr helyett magamhoz vezettem őket. Áldott Megváltónk azonban hűséges marad még akkor is, ha mi hűtlenek vagyunk. Az is az Úr kegyelme volt, hogy hamarabb elhívott a Földről, mint eredetileg tervezte, hogy az emberek, akik a Hatalmam alatt voltak, megtalálhassák és megismerhessék Őt.

Ennél jobban nem is lehettem volna megdöbbenve. Mindez igaz lehet? Hiszen a történelem merőben más képet festett erről az emberről. Gondolataimban olvasva folytatta:

- Istennek egészen más krónikáskönyvei vannak, mint nektek a Földön. Most bepillantást nyerhettél ebbe, de még mindig nem látod át teljesen, hogy mennyire is különbözőek valójában. A földi történelem elmúlik, de azok a könyvek, amelyeket itt írnak, örökké megmaradnak. Ha tudsz örvendezni annak, amit a menny följegyez az életről, akkor valóban áldott vagy. Az ember mindig tükör által homályosan lát, és ezért mind a történelem, mind a saját élettörténete homályos marad számára, sőt néha teljesen tévesen értékeli.

- Hogy lehet az, hogy sok más vezető olyan nagyra becsült téged? - kérdeztem, mivel még mindig nehezemre esett befogadni, amit hallottam.

- Még a keresztények közül is csak nagyon-nagyon keveseknek adatik meg az igazi megítélés ajándéka. Enélkül lehetetlen pontosan felismerni az igazságot a jelen vagy a múlt embereivel kapcsolatban. Még ezzel az ajándékkal sem könnyű. Addig, amíg ide nem kerülsz, ahol mindenki teljesen lelepleződik, mindig torz előítéletek alapján fogsz megítélni másokat, és jobbnak vagy rosszabbnak gondolod őket, mint amilyenek a valóságban. Ezért kaptuk azt a figyelmeztetést, hogy senkit ne ítéljünk idő előtt. Addig, amíg ide nem kerülünk, nem tudhatjuk igazán, hogy mi van mások szívében, akár jók, akár gonoszak a tetteik. Még a legrosszabb embernek is vannak jó szándékai, és még a legjobb embernek is vannak gonosz szándékai. Csakis itt lehet megítélni az embert mind cselekedetei, mind szándékai alapján.

- Miután visszatérek a Földre, képes leszek majd helyesen értékelni a történelmet azért, mert itt jártam? - kérdeztem.

- Te azért vagy itt, mert kérted az Urat, hogy keményen ítéljen meg é,~ kíméletlenül igazítson ki, hogy tökéletesebben szolgálhasd Őt. Ez volt életed egyik legbölcsebb kérése. A bölcs megítéli magát, mielőtt más ítelné meg. Aki még bölcsebb, az Urat kéri, hogy ítélje meg, mert felismeri, hogy az ember még önmagát sem tudja helyesen megítélni. Azáltal, hogy itt jártál, sokkal nagyobb bölcsességre és tisztánlátásra tettél szert, de a Földön sosem láthatsz teljesen tisztán. Amit itt átéltél, az segíteni fog abban, hogy jobban megismerd az embert, de teljesen csak akkor ismerheted meg, amikor már végleg itt leszel. Amikor majd elhagyod ezt a helyet, akkor inkább azon fogsz megdöbbenni, hogy milyen kevéssé ismered az embereket "mint azon, hogy mennyivel jobban ismered őket, mint eddig. És ez ugyanúgy igaz a történelemre is. Azért beszélhettem most veled, mert bizonyos értelemben a tanítványom lettél az írásaim által, és ha megtudod az igazságot velem kapcsolatban, az hasznodra lesz - fejezte be a híres Reformátor.

Akkor egy számomra ismeretlen hölgy lépett előre. Lélegzetelállítóan szép és bájos volt, de ez a szépség semmiképpen sem volt érzéki vagy csábító.

- Én voltam a felesége a földön - kezdte. - Sok minden, amit a férjemtől tudsz, valójában

tőlem származik, ezért amit mondani fogok, mindkettőnkéről szól. Megreformálhatod az Egyházat úgy, hogy a saját lelkedet nem engedted átformálni. Irányíthatod a történelem menetét, anélkül hogy az Atya akaratát cselekednéd, s dicsőítenéd az Ő Fiát. Ha arra szánod magad, hogy az emberi történelmet formáld, sikerülhet ugyan, de végül mégis elmúlik és elillan, mint a füstgomolyag.

- De hiszen a férjed munkája vagy a tiéd nagy hatást gyakorolt az utánaatok jövő nemzedékekre egyszer s mindenkorra. Nehéz volna elképzelni, hogy milyen sötét lett volna a világ e nélkül - tiltakoztam.

- Ez igaz. Azonban megnyerheted az egész világot, miközben saját lelkedet elveszítéd. Csak akkor lehetsz olyan hatással a világra, amely Isten valódi, örökkévaló céljait szolgálja, ha a saját lelkedet tisztán tartod. A férjem értem szánta oda az életét, és csak élete végén nyerte vissza újra, amikor engem elhívott Isten a Földről, hogy ő megtalálhassa az Urat. Sok mindent inkább értem tett, mint az Úrért. Én pedig ösztökéltem, sarkalltam őt, sőt sok tanítást tőlem kapott, amit továbbadott Saját magam megvalósítására használtam, mivel abban az időben nő létemre biztosan nem fogadtak volna el szellemi vezetőnek. Ezért átvettem a vezetést a férjem életében, hogy én élhessek rajta keresztül. Hamarosan rávettem, hogy mindent azért csináljon, hogy nekem bizonyítson.

- Biztosan nagyon szeretted a feleségedet - fordultam a férjhez.

- Nem. Egyáltalán nem szerettem, és ő sem szeretett engem. Pár évi házasság után már nem is kedveltük egymást. De szükségünk volt egymásra, így megtaláltuk a módját annak, hogy együttműködjünk. A házasságunk nem a szeretet, hanem a rabszolgaság igája volt. Minél sikeresebbek voltunk, annál boldogtalanabbak lettünk, és annál jobban félrevezettük a követőinket. Életünk végére üres és nyomorúságos lett az életünk. Minél nagyobb befolyáshoz juttatnak az ambícióid, annál többet kell küzdened, hogy megtartsd a befolyásodat, és annál sötétebb és kegyetlenebb lesz az életed. Királyok félték tőlünk, de mi mindenkitől féltünk a királyoktól a parasztokig. Senkiben sem bízunk, hiszen mi magunk is hazugságban éltünk. Sőt még egymásban sem bízunk. Szeretetről és bizalomról prédikáltunk, hogy szeressenek bennünket és bízzanak bennünk, de mi magunk féltünk mindenkitől, és titokban mindenkit megvetettünk. Ha a legnagyobb igazságokat hirdeted, de nem azok szerint élsz, akkor te vagy a legnagyobb képmutató, miközben a legnagyobb lelki kínokat szenveded.

Ez szíven ütött, mint a pörölycsapás. Most láttam csak, hogy az én életem is ugyanebbe az irányba fordult. Mennyire magamat állítottam előtérbe Krisztus helyett! Mennyi mindent tettem csak azért, hogy igazoljam magam, különösen azok előtt, akik nem szerettek, elutasítottak, vagy akiket vetélytársaimnak tartottam. Most láttam, hogy életem mennyire aszerint épült, ahogyan magamat elképzeltem és kivetítettem. De itt nem lehetett elrejtőzni. A tanúknak ez a nagy tömege mind tudta, hogy képmutató szándékaim fátyla mögött elbújva ki vagyok valójában.

Ekkor újra ránéztem erre a párra. Olyan őszinték, nemesek és ragyogóak voltak, hogy nem lehetett kétségbe vonni szándékaikat. Boldogan tárták fel az én kedvemért a legkörmönfontabb bűneiket, és őszintén örültek, hogy lehetőséget kaptak erre.

- Lehet, hogy rosszul ítéltelek meg benneteket a történelem és az írásaitok fényében, de most még sokkal többre becsüllek titeket. Imádkozom, hogy magammal tudjam vinni azt az egyenességet és szabadságot, ami most bennetek van. Belefáradtam már, hogy a

magamról felépített kép szerint próbáljak élni! Mennyire vágyom erre a szabadságra! - fakadtam ki, miközben teljes erőmmel azon igyekeztem, hogy ennek a találkozásnak minden részletét emlékezetembe véssem. Akkor a híres Reformátor még egy utolsó figyelmeztetést adott:

- Ne taníts másokat arra, amit te magad sem teszel! A reformáció nem csupán tanítás. Igazi reformáció csakis a Megváltóval való egységből származhat. Amikor közös igában jársz Krisztussal, és azokat a terheket hordozod, amelyeket Ő rakott rád, akkor veled lesz és Ő fogja vinni ezeket a terheket. Csak akkor, végezheted az Ő munkáját, ha azt vele együtt és nemcsak Érte teszed. Csak a Szellemtől születhet az, ami Szellem. Ha Vele vagy egy járomba fogva, akkor semmit nem teszel a politika vagy a történelem kedvéért. Minden, amit politikai kényszer hatására vagy kedvezőbb esélyek megszerzéséért teszel, az végső soron mindig az igazi szolgálatodat teszi tönkre. Azok a tettek, amelyeket az emberek a történelem formálásáért visznek véghez, legjobb esetben is csak a történelemre hatnak, de semmiképpen sem az örökkévalóságra. Ha nem élsz aszerint, amit prédikálsz, akkor alkalmatlanná válsz arra, hogy egészen betöltsd, amire Isten elhívott, mint ahogyan velünk is ez történt.

- Nem hiszem, hogy egyáltalán számíthatok valami nagy elhívásra - vágtam közbe. - Arra sem vagyok méltó, hogy erre a helyre kerüljek, amit ti a menny legutolsó helyének mondotok. Hogyan gondolhatnék valami nagy elhívásra?

- A nagy elhívás mindenki számára elérhető, akit az Úr kiválasztott. Megmondom, mi tarthat téged az élet ösvényén: szeresd a Megváltót, és egyedül az Ő dicsőségét keresd. Minden, amit azért teszel, hogy magadat felmagasztald, egy napon majd a legszörnyűbb megaláztatást hozza neked. De minden, amit a Megváltó iránti igaz szeretetből teszel, neve dicsőségére, kiterjeszti az Ő örökkévaló királyságának határait, és végül sokkal dicsőségesebb helyet szerez neked a mennyben. Az életed célja az legyen, amit itt a mennyben érdemesnek tartanak feljegyezni, és ne az, amit a Földön jegyeznek fel. Ezzel a pár örömteli öleléssel elbúcsúzott, bár én mindent éreztem, csak örömet nem. Amint eltávolodtak, megint nagy súllyal neheztedek rám a saját bűneim. Megrohantak azok az emlékek, amikor az embereket saját céljaimra használtam. Sőt még Jézus nevével is visszaéltem, hogy saját ambícióimat megvalósítsam, és hogy magamat jobbnak tüntessem fel. Itt, ahol megláttam Annak a dicsőségét és hatalmát, akit én ilyen módon kihasználtam, elviselhetetlenül visszataszítónak tűnt, amit tettem. Soha nem éreztem még ilyen kétségbeesést.

Arcomra estem, s úgy éreztem, egy örökkévalóság telt el, mialatt ezek az emberek és esetek elvonultak előttem. Ekkor a reformátor felesége felemelt és talpra állított. Tisztasága teljesen lenyűgözött, különösen most, hogy olyan gonosznak és romlottnak éreztem magam. Erős vágy fogott el, hogy imádjam őt, annyira tiszta volt.

- Fordulj a Fiú felé! - mondta nyomatékosan. - Az a vágyad, hogy engem vagy bárki mást imádj, csak kísérlet arra, hogy eltereld magadról a figyelmet" és azzal igazold magad, hogy imádod, ami belőled hiányzik. Én csak azért vagyok most tiszta, mert Hozzá fordultam. Meg kell hogy lásd a saját lelked romlottságát, de azután ne foglalkozz tovább magaddal, és ne próbáld halott cselekedetekkel igazolni magad, hanem fordulj te is Hozzá.

Mindezeket olyan őszinte szeretettel mondta, hogy lehetetlen volt megsértődni vagy megbántódni rajta. Amikor látta, hogy értem, folytatta:

- Azt a tisztaságot, amit láttál bennem, látta a férjem is, amikor először találkoztunk

fiatalkorunkban. Akkor még aránylag tiszták voltak az indítékaim, de azzal, hogy elfogadtam a férjem imádatát, megrontottam szeretetét, és a saját tisztaságomat is. Soha nem válhatsz tisztává pusztán azáltal, hogy egy magadnál tisztább személyt imádsz. Túl kell nézned rajta, hogy meglásd Azt, Aki megtisztította őt, az Egyedülit, Akiben nincsen bűn. Ahogy dicsőítettek bennünket az emberek, és ahogy elfogadtuk a dicséretüket, egyre messzebbre sodródtunk az élet ösvényétől. Azután elkezdtünk az emberek dicséretének élni, és megpróbáltunk uralkodni azokon, akik nem dicsőítettek bennünket. Ez okozta a halálunkat és még sokakét, akikkel együtt most az utolsó helyekre kerültünk Csak azért, hogy megnyújtsam beszélgetésünket, feltettem az első kérdést, ami eszembe jutott:

- Nehéz most itt együtt lennetek a férjeddal?

- Egyáltalán nem. Minden földi kapcsolat tovább folytatódik itt a mennyben, megtisztítva az ítélet által és azáltal, hogy ezek már szellemi kapcsolatok, mint ahogy mi is szellemi lények vagyunk. Minél többet bocsátottak meg neked, annál jobban szeretsz. Miután megbocsátottunk egymásnak, jobban szerettük egymást. Most a kapcsolatunk sokkal mély ebben és gazdagabban folytatódik, mert közösen örököljük ezt az üdvösséget. Amilyen mélyre hatottak a sebek, amelyeket egymásnak okoztunk, olyan mélyre hatolt a szeretet is, amikor meggyógyultunk. Mindezt átélhettük volna már a Földön is, de nem tanultunk meg idejében megbocsátani. Ha megtanultunk volna, akkor a versengés - amely tönkretette a kapcsolatunkat és rossz irányba terelte az életünket - nem tudott volna gyökeret verni bennünk. Ha igazán szeretsz, akkor képes vagy maradéktalanul megbocsátani. Minél nehezebbnek találod a megbocsátást, annál messzebb jársz az igazi szeretettől. A megbocsátás nélkül megbotránkoszol, és letérsz a számodra kijelölt útról.

Ez a hölgy, aki szembesített romlottságom minden fájdalmával, a legvonzóbb személy volt, akivel emlékezetem szerint valaha találkoztam. Nem romantikus vonzalom volt ez, de egyszerűen nem akartam elválni tőle. Ahogy észrevette gondolataimat hátralepett, jelezve, hogy menni készül, de még utoljára hozzátette:

- A szintiszta igazság tiszta szeretettel mondva mindig vonzó. Emlékezni fogsz minderre a fájdalomra, amit itt érzel, és ez segítségedre lesz életed hátralévő részében. A fájdalom jó: megmutatja, hol van a baj. Ne próbáld csillapítani a fájdalmat, amíg meg nem találd a forrását. Isten igazsága gyakran fájdalmat okoz, amikor rávilágít a problémánkra, de egyúttal mindig megmutatja a szabadságra vezető utat. Ha ezt megérted, akkor még örülni is fogsz a próbáidban, amelyeket azért engedett meg Isten, hogy segítsenek az élet ösvényén maradnod.

- Ugyanakkor az irántam érzett vonzalmad nem helytelen. Ez a férfi és a nő közötti vonzódás, amely kezdetben adatott, és amely eredeti formájában mindig tiszta. Amikor a tiszta igazság tiszta szeretettel párosul, akkor a férfi olyan lehet, amilyenek teremtetett, s nem fogja belső bizonytalansága uralkodásra készíteni. Ez nem más, mint bűnös kívánság, amellyé a szeretet lealacsonyodott a bűn miatt. Igazi szeretet hatására a férfiak igazi férfiak lehetnek, és a nők is igazi nők, amilyené Isten teremtette őket, mert a szeretet kiűzi a félelmet. A szeretet soha nem uralkodik a másik fölött, sem nem manipulál, mert mindez belső bizonytalanságból fakad, a szeretet pedig minden félelmet kiűz. A megváltás hatására a kapcsolatok azon a területen válhatnak a leginkább örömtelivé, ahol leginkább elromlottak. Az igazi szeretet ízelítőt ad a mennyből, míg a bűnös kívánság a menny dicsőségének teljes kiforgatása, mely az ellenség végső eszköze. Amennyire szabad vagy a bűnös kívánságtól a Földön, annyira kezded megtapasztalni a mennyet.

- De hiszen én itt nem éreztem semmiféle testi vágyat irántad

- próbáltam mentetetni. - Éppen ellenkezőleg: azon csodálkoztam, hogy lehet, hogy egy

ilyen gyönyörű lény látványára, mint te, nem fogott el testi kívánság.

- Ez azért lehetséges, mert itt vagy. Az Ő dicsőségének a fénye ezen a helyen minden sötétséget kiűz. De ha nem itt lennél, akkor a testi vágy már a hatalmába kerített volna - mondta.

- Biztos vagyok benne, hogy igazad van. Szabaddá válhatunk e valaha is ettől a szörnyű romlottságtól a Földön? - kérdeztem kétségbeesve.

- Igen. Amikor a gondolkodásodat megújítja az Igazság Szelleme, akkor a kapcsolataidat nem a szerzés, hanem az adás lehetőségeinek fogod tekinteni. Adni - a legnagyobb beteljesedés, amit valaha megismerhetünk. A legcsodálatosabb emberi kapcsolatban is csupán múló pillanatokra villan fel valami abból az örömből, amit akkor élünk át, amikor tiszta imádatban átadjuk magunkat az Úrnak. Azt, amit ilyenkor átélünk, a te gyenge, meg nem dicsőült tested nem tudná elviselni. Isten igazi imádata tisztítja meg a lelket az igazi kapcsolatok dicsőségére. Ezért ne a kapcsolatokra törekedj, hanem igazi imádatra. Csak akkor válnak a kapcsolatok olyanná, amilyennek lenniük kellene. Az igazi szeretet soha nem önző, sem nem akar uralkodni, hanem szolgálni. Ha a férjem és én így éltünk volna a házasságunkban, akkor most közvetlenül a Király mellett ülnénk, és ezt a csarnokot sokkal több lélek népesítené be.

Ezzel újra eltűnt a megdicsőült szentek sorai között. Ismét a trón felé néztem, és meghökkentem azon, hogy most sokkal dicsőségesebb, mint azelőtt. Egy ember, aki közel állt hozzám, megmagyarázta:

- Minden ilyen találkozással egy fátyol vétetik el a szemed elől, ezért tisztábban láthatod őt. Nem attól változol, ha csak szemléled az Ő dicsőségét, hanem attól, ha fedetlen arccal szemléled. Mindenkinek, aki Isten igaz ítéletéért jön ide, ezen az úton kell végigmennie. Itt találkozhat olyan emberekkel, akik segítenek elvenni azokat a fátylakat a szeme elől, amelyek eltorzítják az Úrról alkotott képüket.

Úgy éreztem, máris több ismeretet szívtam magamba, mint sokévi földi szolgálatom alatt. Úgy tűnt, minden tanulásom és keresésem a földön csupán csigalassú tempóban vitt előre. Hogyan is készíthet fel az ítéletre bármilyen hosszú élet? Már eddigi életem is alkalmatlanná tett, sokkal inkább, mint azokat az embereket, akikkel találkoztam - és ők is alig jutottak ide!

- Hogy lehet egyáltalán reményük azoknak, akik nem kapták meg ezt a kegyelmet, hogy átélhessék mindazt, amit én? kérdeztem

Egy ismeretlen hangot hallottam:

- Amit itt a mennyben átélsz, azt már a Földön megkaptad. Minden kapcsolat, minden találkozás egy másik emberrel, megtaníthatja neked mindezt, de ehhez az alázatosság köpenyét kell hordanod, és meg kell tanulnod, hogy mindig az Úr dicsőségére szegezd a tekinteted. Azért adatott neked ez az élmény, mert le fogod írni. Akik elolvassák, meg fogják érteni, és sokan fogják hordozni azt a dicsőséget és erőt, amire szükség lesz az utolsó csatában.

Csodálkozva ismertem fel ezt az embert, aki kortársam volt, és nem tudtam, hogy meghalt. Soha nem találkoztunk a Földön, de híres szolgálata volt, amit nagyra becsültem. Krisztus sok szolgáját készítette fel, akik ezreket vezettek üdvösségre, és sok nagy gyülekezetet alapított, melyek szinte mind odaszánták magukat az evangélizációra.

Megkérdezte, hogy egy pillanatra átölelhet-e. Beleegyeztem, de elég kínosan éreztem

magam. Amikor megölelt, olyan hatalmas szeretet áradt belőle, hogy hatására egy mély fájdalom szűnt meg bennem. Annyira megszoktam már ezt a fájdalmat, hogy észre sem vettem, amíg meg nem szűnt. Miután eleresztett, elmondtam neki, hogy az ölelése valamiből meggyógyított. Ennek szívből megörült. Majd belefogott, hogy elmondja, miért van itt a menny legutolsó helyén.

- Életem vége felé, annyira büszke lettem, hogy el sem tudtam képzelni, hogy az Úr bármi jelentőset tehetne nélkülem. Az Úr felkentjeit és prófétáit bántottam. Önző büszkeség töltött el, ha az Úr használta valamelyik tanítványomat, és féltékenykedtem, amikor nem az én embereim közül használt valakit. Hibákat kerestem bennük, hogy aztán kitegegethessem azokat. Nem tudtam, hogy minden alkalommal, amikor ezt teszem, saját magamat fokozom le.

- Soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmit tettel - mondtam meglepve.

- Nem személyesen tettem, hanem felbujtottam az embereimet, hogy nyomozzanak mások után, és végezzék el helyettem a piszkos munkát. Arra biztattam őket, hogy akár a Földet is kutassák át, hogy valami hibát vagy bűnt találjanak mások életében, amit leleplezhetünk. A legrosszabbá váltam, amivé ember válhat a földön: botránykővé, amely további botrányköveket szül. A félelem és a viszály mérgét hintettünk el az Eklézsiában, mindezt az igazság megvédésének nevében. Önigazságomban már a kárhozat felé sodródtam. Akkor az Úr, nagy irgalmából megengedte, hogy egy súlyos betegség támadjon meg, ami később lassú és megalázó halállal végződött. Nem sokkal halálom előtt ráébredtem, hogy milyen állapotban vagyok, és megtértem. Nagyon hálás vagyok, hogy egyáltalán itt lehetek. Bár itt a legutolsóok között vagyok, de már ez is sokkal több, mint amit megérdemlek. Nem tudtam elhagyni ezt a termet, amíg nem kaptam lehetőséget, hogy bocsánatot kérjek azoktól, akiket megkárosítottam.

- De hiszen te soha nem károsítottál meg engem - mondtam.

- Ó, dehogyanem - válaszolt. - Sok ellened irányuló támadás azoktól származott, akiket én bujtottam fel és bátorítottam, hogy másokat támadjanak. Jóllehet, nem személyesen támadtalak, az Úr mindezért engem éppúgy felelősségre von, mint azokat, akik ténylegesen tették.

- Ó már értem. Természetesen megbocsátok.

Máris kezdtek eszembe jutni olyan helyzetek, amikor én ugyanezt tettem, bár kisebb mértékben. Visszaemlékeztem, hogyan engedtem meg egy gyülekezet volt tagjainak, hogy szétfröcsköljék mérgüket, s rossz hírt keltsenek arról a bizonyos gyülekezetről anélkül, hogy megállítottam volna őket. Azzal, hogy ezt megengedtem, s nem igazítottam ki őket, valójában bátorítottam tetteiket. Emlékszem, hogy mindezt azzal igazoltam magamban, hogy az a másik gyülekezet hibákat követett el. Azután eszembe jutott, hogy még meg is ismételtam a róluk szóló történeteket, s igazoltam magam azzal a látszattal, hogy imádkozunk értük. Hamarosan más, hasonló emlékek kezdtek elárasztani, s újra előtört a saját szívem sötétsége és gonoszsága.

- Én is botránykővé váltam! - jajgattam. Megérdemlem a halált és a legrosszabb poklot. Soha nem láttam még akkora könyörtelenséget és kegyetlenséget, mint most a saját szívemben.

- És közben azzal vigasztaltuk magunkat, hogy valójában Istennek teszünk szívességet, amikor gyermekeit támadjuk hallottam a férfi megértő hangját. - Jó, hogy mindezeket már most megláthatod, mert te még visszamehetsz. Kérlek, figyelmeztess a tanítványaimat, hogy milyen ítélet vár rájuk, ha nem térnek meg. Sokan közülük

királynak hívtak el, de ha nem térnek meg, a legsúlyosabb ítélettel találják magukat szembe: a botránykövek ítéletével. Az én meg alázó betegségem Isten kegyelme volt. Amikor a trón előtt álltam, kértem az Urat, hogy adjon hasonló kegyelmet a tanítványaimnak is. Én már nem mehetek vissza hozzájuk, de az Úr megengedte, hogy találkozzam veled. Kérlek, bocsáss meg nekik, és engedd szabadon, akik támadtak téged. Nekik fogalmuk sincs róla, hogy a Vádló munkáját végzik. Köszönöm, hogy megbocsátottál nekem, de kérlek, nekik is bocsáss meg. Hatalmadban áll megtartani vagy szeretettel elfedezni mások bűnét. Könyörgök neked, hogy szeresd azokat, akik most az ellenségeid.

Annyira elborítottak a saját bűneim, hogy alig hallottam a hangját. Ez az ember annyira dicsőséges és tiszta volt, és nyilvánvalóan olyan hatalommal rendelkezett, mely a Földön ismeretlen, mégis mély alázattal beszélt velem. Olyan szeretet áradt belőle, hogy lehetetlen volt visszautasítani. De szeretete ellenére is sokkal bűnösebbnek éreztem magam, mint bárki, aki engem támadott.

- Kétségkívül mindent megérdelek, amit tettek velem, sőt még sokkal többet is - válaszoltam.

- Igaz, de itt nem ez számít - felelte. - A Földön mindenki megérdelemli a második halált, de a Megváltó kegyelme és igazságot hozott nekünk. Ha az Ő munkáját akarjuk végezni, akkor mindent kegyelemben és igazságban kell tennünk. Az igazság kegyelem nélkül az, amit az ellenség hoz nekünk, amikor a „világosság angyalaként” jelenik meg.

- Ha majd én magam megszabadulok ettől, akkor talán képes leszek segíteni rajtuk - válaszoltam. - De nem veszed észre, hogy én sokkal bűnösebb vagyok, mint ők?

- Tudom, hogy most sötét gondolatok borítottak el- válaszolt mélységes szeretettel és kegyellemmel. Éreztem, hogy most már legalább annyira törődött velem és jelenlegi állapotommal, mint a saját tanítványaival.

- Ez valóban a menny - tört ki belőlem. - Ez tényleg világosság és igazság. Mi, akik olyan sötétségben élünk, hogyan lehetünk annyira büszkék, hogy azt gondoljuk, már tökéletesen ismerjük Istent? Uram! - kiáltottam a trón irányába. - Kérlek, hadd vigyem vissza ezt a fényt a Földre.

Abban a pillanatban az egész mennyei sereg felállt és rám figyeltek. Még egyetlen ilyen dicsőséges teremtmény előtt is annyira jelentéktelennek éreztem magam, de most, amikor Mindenki rám figyelt, szinte szökőárként tört rám a félelem. Úgy éreztem, a legszörnyűbb ítélet lesz osztályrészem. Úgy tűnt, mintha én lennék a termet betöltő dicsőség és igazság legnagyobb ellensége.

Azután az előbbi kérésemre gondoltam. Túlságosan romlott voltam: soha nem tudnék ekkora dicsőséget és igazságot megfelelően képviselni. Lehetetlen, hogy egy ilyen romlott ember, mint én, közvetítse ennek a dicsőséges helynek és Jelenlétnek a valóságát. Úgy éreztem, hogy még maga a Sátán sem esett olyan mélyre, mint én.

- Ez maga a pokol - gondoltam. Nincs annál kínzóbb fájdalom, mint olyan gonosznak lenni, mint én vagyok, miután megismertem ezt a dicsőséget. Ha kitiltanának erről a helyről, az nagyobb szenvedést jelentene számomra, mint amilyet valaha is el tudtam volna képzelni.

- Nem csoda, hogy a démonok olyan iszonyúan dühösek mormoltam magamban.

Amikor már úgy éreztem, hogy most már hamarosan a pokol legmélyére száműznek, fölkiáltottam: JÉZUS!

Azonnal békesség vett körül. Tudtam, hogy újra el kell indulnom a dicsőség felé, és valamiképpen megvolt ehhez a bátorságom is.

Továbbmentem és talákoztam vé2lakivel, akit minden idők legnagyobb tanítójának tartottam. Ő látott bele legmélyebben az igazságba azok közül, akikkel tanulmányaim során talákoztam.

- Uram, már nagyon régóta várok erre a találkozásra - tört ki belőlem.

- Én is - válaszolt mély őszinteséggel.

Ez , nagyon meglepett, de lelkesedésemben folytattam:

- Úgy érzem, ismerlek téged, és hogy az írásaidon keresztül mintha valamiképpen te is ismernél engem. Azt hiszem, a Biblia szerzői után neked köszönhetek a legtöbbet - folytattam.

- Igazán kedves tőled - felelte. - De sajnálom, hogy nem szolgáltalak jobban. Nagyon felületes ember voltam, és az írásaim is ezt a felszínességet tükrözték. Sokkal inkább földi bölcselkedésekkel, mintsem isteni igazsággal voltak átítatva.

- Amióta itt vagyok, sok mindent megtanultam, és tudom, hogy amit mondasz, igaz kell hogy legyen, mert itt csak igazat lehet mondani. Ezt mégis nehezen tudom elfogadni. Szerintem az írásaid a legjobbak közé tartoznak a Földön - válaszoltam.

- Igen, igazad van - ismerte el őszintén. - És ez annyira szomorú. Itt mindenki, még a Királyhoz legközelebb lévő szentek is máshogy élnék az életüket, ha még egyszer újrameghozhatnák. De én talán még inkább. A Földön királyok tiszteltek, de a Királyok Királyánál kudarcot vallottam. Azokat az értékes ajándékokat és bölcsességet, amit kaptam, arra használtam, hogy magamhoz és a saját bölcsességemhez vonjam az embereket, ahelyett, hogy az Úrhoz vezettem volna őket. Emellett én magam is csak hallomásból ismertem Istent, és akik engem követtek, azok is így ismerték meg Őt. Magamhoz és a hozzám hasonlókhöz láncoltam az embereket. Érvelések és üres okfejtések felé fordítottam őket a Szent Szellem helyett, Akit magam is alig ismertem. Nem Jézusra mutattam, hanem saját magamra és másokra, akik szintén csak színlelték, hogy ismerik Őt. Amikor itt szembetalálkoztam Jézussal, szerettem volna az összes írásomat porrá zúzni, mint ahogy Mózes tette az aranyborjúval. A saját elmém volt a bálványom, és azt akartam, hogy mindenki azt imádja velem együtt. Nagyrabecsülésem nem okoz nekem örömet. Ha annyi időt töltöttem volna azzal, hogy megismerjem Őt, ahelyett, hogy csupán róla szerezzek ismereteket, csak azért, hogy tudásommal másoknak imponáljak, akkor sokan, akik a legutolsó helyeken vannak, most a nekik készített trónon ülnének, és azonkívül sokkal több lélek töltené meg ezt a termet.

- Tudom, hogy amit a munkádról mondasz, az biztosan igaz, de nem vagy túl szigorú önmagadhoz? - kérdezősködtem tovább. - Hiszen a munkáid engem évekig tápláltak szellemileg, s tudom, hogy másokat is.

- Nem, nem vagyok túl szigorú magamhoz. Minden, amit mondtam igaz, s ezt az Úr is megerősítette, amikor a trón előtt álltam. Igaz, hogy sokat véghezvittem, de én több talentumot kaptam, mint itt a legtöbbben, s ezeket elástam szellemi büszkeségem és ambícióim alá. A hatalommal együtt jár a felelősség. Ezt Ádám példája is illusztrálja, aki az emberiséget a legdicsőségesebb jövőre vezethette volna, de a bukása révén lelkek billióit sodorta a legnagyobb tragédiába. Minél nagyobb hatalmat kaptál, annál nagyobb a lehetőséged, hogy jót vagy rosszat tegyél. Azok, akik az Úrral együtt fognak uralkodni az

örökkévalóságban, a lehető legmélyebben meg fogják ismerni, hogy mit jelent a felelősség súlyát hordozni. Senki sem független a többiektől. Minden egyes ember győzelme vagy bukása messzemenően kihat még a jövő nemzedékeire is, sokkal inkább, mint azt felfoghatnánk.

Arra gondoltam, hogy ez az ember olyan gyönyörű és világos stílusban írt, hogy maga volt a szavak mestere, aki az írásból művészetet csinált. Most azonban egyszerűen beszélt, minden olyan fellengzős szólamtói mentesen, amely a Földön oly híressé tette. Tudtam, hogy gondolataim nyilvánvalóak előtte, mint ahogyan itt mindenki értette a gondolataimat, ennek ellenére tovább folytatta mondanivalóját azzal, amit fontosabbnak tartott.

- Ha annak idején magát az Urat kerestem volna ahelyett, hogy csupán ismereteket szerezzek róla, akkor az a sok ezer ember, akiket sikeresen vezethettem volna, további milliókat hozott volna ide. Az, aki valóban érti, hogy mit jelent a hatalom, sohasem törekszik arra, hogy megszerezze. Csupán elfogadja, és mikor felismeri, hogy az Úrral van egy igában, mert egyedül Ő képes botlás nélkül hordozni a hatalmat. Soha ne törekedj befolyásra, hanem egyedül az Urat keresd, és készségesen vedd fel az Ő igáját. Amilyen hatással rád voltam, az nem a szívedet táplálta, hanem a tudásod miatti büszkeségedet.

- Honnan tudhatom, hogy nem követem el én is ugyanezt a hibát? - kérdeztem, miközben elgondolkodtam saját írásaimon.

- Azért tanulj, hogy Isten tetszését elnyerd, és ne azért, hogy az embereknek imponálj - válaszolt, s közben visszament a sorok közé. Mielőtt eltűnt volna, megfordult, és egy halvány mosollyal az arcán még egy utolsó tanácsot adott:

- És ne kövess engem.

Ebben a sokaságban Istennek sok más szentjével találkoztam még: az én időmből és a történelmi időkből is. Sokukkal beszélgettem is. Újra és újra megdöbbentem azon, hogy várakozással ellentétben sokan nem a legelőkelőbb helyeken, hanem a Királyság legalacsonyabb rangján foglaltak helyet. Sok alapvetően hasonló történetet mondtak el arról, hogy a büszkeség halálos bűnében estek el nagy győzelmeik után, vagy a féltékenység bűnében, amikor Isten másokat is ugyanúgy fölkent, mint őket. Mások életük vége felé a bűnös kívánság vétkébe estek, megkeseredtek, vagy elbátortalanodtak, és Istennek el kellett vennie őket a Földről, mielőtt átlépték volna a határt a kárhozat felé vezető úton. Mindannyian ugyanazzal a figyelmeztetéssel szolgáltak: minél nagyobb a szellemi hatalmad, annál nagyobbat eshetsz, ha elhagyod a szeretetet és az alázatot.

Ahogy folytattam utamat az Ítélszék felé, egyre magasabb rangú szentek mellett haladtam el. Még sok más emberrel találkoztam, akik az enyémhez hasonló problémák miatt buktak el, s mindegyik találkozás során lehullott egy lepel a szemem elől. Ezután egyre gyakrabban találkoztam győztesekkel. Találkoztam házaspárokkal, akik mindvégig hűségesen szolgálták az Urat és egymást. Kimondhatatlan dicsőség vette körül őket. Győzelmük bátorított, hogy lehetséges mindvégig az élet ösvényén maradni és hűségesen szolgálni Őt. Azok, akik elbuktak, nagyon sokféleképpen buktak el. De azok, akik győztek, mindannyian ugyanolyan módon győztek. Hűségesek maradtak az első és legnagyobb parancsolathoz: az Úr iránt való szeretethez. Ezáltal az Urat szolgálták és nem embereket, még akkor sem, ha azok szellemi emberek voltak. Ezek a hűséges győztesek azok, akik imádták a Bárányt és követték Őt, akárhová ment.

Amikor a trón felé vezető utamon még félúton sem tartottam, a legalacsonyabb rangon

lévők kimondhatatlan dicsősége szinte a külső sötétségnek tűnt azoknak a dicsőségével összehasonlítva, akik mellett most haladtam el. A Földön elképzelhető leggyönyörűbb dolog, említésre sem volna méltó itt a mennyben. És nekem azt mondták, hogy ez a hely a szavakkal leírhatatlan mennyei birodalmaknak még csak a küszöbe!

Utam a trón felé napokba, hónapokba vagy talán évekbe telt. Itt nem lehetett mérni az időt. Akikkel találkoztam, mindenki nagy tiszteletet tanúsított irántam, nem mintha én lettem volna valaki, vagy azért, amit véghezvittem, hanem egyszerűen mert az utolsó idők csatáinak egyik harcosa voltam. Ebben az utolsó csatában Isten dicsősége olyan módon fog megnyilvánulni, hogy bizonyosság lesz minden teremtet és még eljövendő hatalomnak és hatalmasságnak az örökkévalóságban. Ekkor lesz nyilvánvaló a kereszt dicsősége, és mindenki különleges módon ismeri meg Isten bölcsességét. Az, hogy ebben a csatában részt vehetünk, az egyik lehető legnagyobb megtiszteltetés.

Közelebb érve Krisztus Ítélszékéhez észrevettem, hogy a legmagasabb rangú szentek szintén trónokon ülnek, melyek az Úr trónjának részét képezik. Még a legkisebb trón is sokkal dicsőségesebb volt, mint bármelyik a Földön. A rajtuk ülők közül néhányan földi városok fölött kaptak uralmat, s most arra vártak, hogy hamarosan elfoglalhassák pozíciójukat. Mások a menny bizonyos dolgai fölött uralkodtak, megint mások a fizikai világ különböző birodalmai fölött, például csillagrendszerek és galaxisok fölött. Az azonban nyilvánvaló volt, hogy nagyobb tisztességet jelent egy város fölött uralkodni, mint akár egész galaxisok fölött. Egyetlen gyermek sokkal értékesebb, mint egy egész galaxisra való csillag, mert a Szent Szellem emberekben lakik, és az Úr embereket választott örökkévaló hajlékául. Dicsőségének jelenlétében a Föld jelentéktelen porszemnek tűnt csupán, amely mégis oly végtelenül értékes, hogy az egész teremtet világ figyelme rá összpontosul.

Most, hogy ott álltam a trón előtt, porszemnél is kisebbnek éreztem magam. Mégis, a Szent Szellem jelenléte erősebb volt rajtam, mint valaha. Csakis az Ő erejének köszönhettem, hogy képes voltam megállni. Ekkor értettem meg igazán, hogy Ő a Vigasztaló. Ő vezetett mindvégig az úton, bár én legtöbbször észre sem vettem jelenlétét.

Az Úr sokkal gyengédebb, ugyanakkor sokkal rettenetesebb volt, mint ahogy addig elképzeltem. Felismertem benne Bölcsességet, aki végigkísért utamon a hegyre. Ismerősnek tűnt, mert ráismertem benne sok földi barátomra. Ráismertem, hogy Ő volt Az, aki másokon keresztül gyakran szólt hozzám, és Akit sok esetben elutasítottam. Láttam, hogy Ő a Bárány és az Oroszlán, a Pásztor és a Vőlegény, de most leginkább mégis Bírónak láttam Őt.

Oly erőteljesen körülvett a Vigasztaló, hogy még az Úr félelmetes jelenlétében is, biztonságban éreztem magam. Nyilvánvaló volt, hogy az Úr semmiképpen sem akarja, hogy kellemetlenül érezzem magam, hanem hogy megismerjem az igazságot. Szavakkal nem lehet kifejezni, milyen félelmetes, ugyanakkor mennyire felszabadító érzés volt Előtte állni. Már túljutottam azon a ponton, hogy magamért aggódjak; vajon kedvező vagy megrovó lesz-e az ítéletem, csak azt tudtam biztosan, igazságos lesz és a Bírásban teljesen megbízhatok.

Ekkor az Úr végignézett a körülötte lévő trónok galériáján. Sokukat már elfoglalták a szentek, de sok trón még üres volt. Akkor meg szólalt:

- Ezek a trónok a győztesek számára készültek, akik hűségesen szolgáltak engem a generációk során. Atyám és Én készítettük őket, még a világ teremtése előtt. Méltó vagy-e valamelyikre?

Eszembe jutott egyik barátom mondása: "Ha a Mindentudó Isten kérdez tőled valamit, ezt nem azért teszi, mert tőled szeretné megtudni a választ". Ránéztem a trónokra. Azután a rajtuk ülőkön pásztázott végig a tekintetem. Némelyiket, a hit néhány jól ismert hősét felismertem, de legtöbben olyanok voltak, akik a Földön a legkevésbé sem voltak híresek. Sokan misszionáriusok voltak, akik egész életüket az ismeretlenség homályában töltötték. Soha nem törődtek azzal, ki fog emlékezni rájuk a Földön, hanem egyedül az Úr tetszését keresték. Kissé meglepődtem azon, hogy láttam közöttük gazdagokat és uralkodókat is, akik hűségesek voltak azon, amit az Úr rájuk bízott. Legtöbbjük mégis hűséges imádkozó nő és családanya volt. Meg sem fordult a fejemben, hogy a feltett kérdésre igennel feleljek. Hogyan is lehetnék méltó, hogy közöttük üljek, hiszen egyikükhöz sem vagyok méltó! Tudtam, hogy mennyen és Földön a legnagyobb jutalomért futhattam, de kudarcot vallottam. Kétségbeestem, de mégis volt valami remény. Bár földi életem nagyrészt kudarcnak tűnt, tudtam, hogy még nincs vége! Amikor beismertem, hogy nem vagyok méltó, az Úr azt kérdezte:

- De akarod-e ezt a helyet?

- Akarom, teljes szívemből! - válaszoltam.

Akkor az Úr végigtekintett a trónokon, és ezt mondta:

- Ezeket az üres helyeket betölthették volna bármelyik nemzedékben. Mindenkit meghívtam erre a helyre, aki az Én nevemet segítségül hívta. Az üres trónok még mindig elérhetők. Most, hogy eljött a végső ütközet ideje, és sok utolsóból elsők lesznek, mielőtt a csata befejeződné, minden hely betelik. Azok, akik itt ülnek, két dolgról ismerhetők fel: az alázatosság köpenyét viselik és Énrám hasonlítanak. Te már viseled a köpenyt. Ha meg tudod őrizni és nem vesztéd el a csatában, amikor újra visszatérsz ide, akkor már te is hasonlítani fogsz rám. Akkor majd méltó leszel arra, hogy velük együtt ülj ott, mert Én tettelek méltóvá. Minden erő és hatalom nekem adatott, és egyedül Én tudok helyesen élni ezzel a hatalommal. Csak akkor győzhetsz és akkor ruházom rád a hatalmamot, ha tökéletesen Bennem maradsz. Most fordulj meg, és nézd meg az Én családomat!

Hátrafordultam abba az irányba, amerről jöttem. Innen, az Úr trónszékétől az egész tróntermet beláttam. A látvány olyan dicsőséges volt, hogy semmivel sem lehet összehasonlítani. Milliók és milliók álltak rendezett sorokban. De még a leghátsó sorokban, a legalacsonyabb rangban lévők mindegyike is sokkal erősebb és félelmetesebb volt, mint egy földi hadsereg. Képtelen voltam befogadni ezt a dicsőséges látványt. Ugyanakkor azt is észrevettem, hogy ez a sokaság a hatalmas trónterem csak egy kis részét tölti meg.

Akkor ismét az Úr felé fordultam, és megdöbbenésemre könnyeket láttam a szemében. Itt minden szemről letörölte a könnyeket, csak a sajátjáról nem. Ahogy egy könnycsepp lefutott az arcán, felfogta a tenyerébe és felém nyújtotta.

- Ez az Én poharam. Kiiszod-e velem együtt?

Nem utasíthattam vissza, s ahogy, továbbra is nézett rám, kezdtem érezni hatalmas szeretetét. Éreztem, hogy szeret engem, még ilyen szennyesen és bűnösen is, és azt akarja, hogy közel legyek Hozzá, bármennyire is érdemtelen vagyok rá. Azután így szólt:

- Most még fel sem foghatod, mennyire szeretem mindazokat, akik itt vannak Velem. Szeretem azokat is, akiknek itt volna a helyük, de nem foglalták el. Én otthagytam a kilencvenkilencet, hogy megkeressem azt az egyet, aki elveszett. Az Én pásztoraim egyet sem akarnak elhagyni az elveszett kilencven kilencért, pedig Én az elveszetteket jöttem megmenteni. Hajlandó vagy-

e átvenni az Én szívem indulatát, amely az elveszettek megmentésére irányul? Segítesz-e nekem, hogy ez a terem megteljen? Segítesz-e, hogy ne maradjon üresen egyetlen trón, egyetlen hely sem ebben a teremben? Vállalod-e ezt a feladatot azért, hogy örömet szerezz a mennynek, Nekem és Atyámnak? Ez az ítélet az Én saját házam népére vonatkozik, és az Én házam még nincs tele. Az utolsó csatának nem lesz addig vége, ameddig ez a létszám be nem telik. Csak akkor jön el az ideje, hogy felszabadítsuk a Földet és az egész teremtésből kigyomláljuk a gonoszt. Ha kiiszod a poharamat, akkor ugyanazzal a szeretettel fogod szeretni az elveszetteket, mint Én.

Azzal elővett egy poharat, és beletöltötte a könnycseppet. A pohár annyira egyszerű volt, hogy egészen elcsodálkoztam rajta: hogy lehet valami ennyire egyszerű egy ilyen dicsőséges helyen? Felém nyújtotta. Soha életemben nem ízleltem még ilyen keserűt. Világosan láttam, hogy képtelen vagyok az egészet meginni, sőt még a felét sem, mégis elhatároztam, hogy annyit iszok belőle, amennyit csak tudok. Az Úr türelmesen várt, én pedig végül olyan zokogásban törtem ki, hogy úgy éreztem, folyamok indulnak a könnyeimből. Sirattam az elveszetteket, de még inkább Őérte sírtam.

Kétségbeesve néztem Rá, mert nem tudtam többet elviselni ebből a szörnyű fájdalomból. Akkor békessége és irántam érzett szeretete elárasztott, s kezdett betölteni. Soha nem éreztem még ehhez fogható! Az örökkévaló élő víz folyamai fakadtak fel bensőmből. Azután ez a belőlem fakadó folyam lángra lobbant és úgy tűnt, azonnal megemészt, ha nem kiáltom világgá az Úr dicsőségének nagyságát! Soha nem volt még bennem ilyen erős vágy, hogy prédikáljak, hogy imádjam Őt, s ezentúl minden lehettemmel a Róla szóló örömhírt hirdessek.

- Uram! - kiáltottam mindenki másról megfélekezve.

- Most már tudom, hogy a Te ítélőszéked egyúttal a Kegyelem Trónusa is. Most ezért adj nekem kegyelmet, hogy szolgálhassalak Téged! Mindenekfelett kegyelmet kérek Tőled! Kegyelmet arra, hogy megfuthassam a pályámat. Kegyelmet arra, hogy mindig így szeresselek Téged, és megszabaduljak a megtévesztésekből és az énközpontúságból, amely eddig megrontotta az életemet. Hozzád kiáltok, hogy szabadíts meg önmagamtól és a saját szívem gonoszságától, hogy az a szeretet, amely most bennem van, állandóan ömöljön a bensőmből. Add nekem a Te szívedet és szeretetedet. Add a Szent Szellem kegyelmét arra, hogy meggyőzzön a bűneimről, és hogy úgy mutasson be Téged, amilyen valójában vagy. Add a kegyelmedet, hogy bizonyosságot tehessek mindarról, amit azoknak készítetted, akik Hozzád jönnek. Add a kegyelmedet, hogy prédikálhassam ennek az ítéletnek a valóságát. Kegyelmedet, hogy beszélhesek mindazokkal, akiket ezekre a még üres trónokra hívtál el. Hogy az élet beszédét adhassam át nekik, amely megtartja őket az élet ösvényén, és átadja nekik a hitet, amely által képesek lesznek véghezvinni mindazt, amire elhívtad őket. Uram, ezért a kegyelemért könyörgök!

Ekkor az Úr felállt. Vele együtt felkelt mindenki a trónokról, ameddig csak látni lehetett. Szemében olyan tűz égett, amelyet még soha nem láttam azelőtt.

- Kegyelemért kiáltottál hozzám, s ezt a kérést soha nem utasítom vissza. Vissza fogsz térni a földre és a Szent Szellem veled lesz. Itt megízlelted mind jóságomat, mind keménységemet. Emlékezned kell mindkettőre, ha meg akarsz maradni az élet ösvényén. Isten valódi szeretete magában foglalja Isten ítéletét is. Meg kell ismerned mind jóságomat, mind keménységemet, különben a becsapás áldozata leszel. Kegyelmemből ismerted meg mindkettőt. Azok a beszélgetések a testvéreiddel szintén az Én kegyelmemből történtek. Ne feledkezz el róluk!

Azután kardjával a szívemre, számra és kezemre mutatott. ~hogy ezt tette, kardjából tűzláng csapott ki, amely égetett. Óriási fájdalom járt át.

- Ez is az *Én* kegyelmem - mondta. - Azok közül való vagy, akiket erre az órára készítettem. Hirdesd mindazt, amit itt láttál szóban és írásban. Mondd el a testvéreimnek mindazt, amit neked mondtam. Menj és hívd az *Én* vezetőimet az utolsó csatába. Menj és védelmezd a szegényeket, elnyomottakat, özvegyeket és árvákat. Ezt a parancsot adtam vezetőimnek, és így fogsz rájuk találni. Az *Én* gyermekeim értékesebbek a szememben, mint a menny csillagai. Legeltesd az *Én* bárányaimat. Grizd az *Én* kicsinyeimet. Tápláld őket Isten Igéjével, hogy éljenek általa. Menj és harcolj. Menj és soha ne hátrálj meg. Siess, mert *Én* hamar eljövök. Engedelmeskedj Nekem és siettesd az *Én* visszatérésem napját.

Akkor egy csapat angyal vett körül és elvezettek a trón elől. Vezetőjük mellettem jött és ezt mondta:

- Most, hogy az Úr felállt, nem fog leülni többé, amíg az utolsó csata véget nem ér. Addig kellett ott ülnie, míg elérkezett az ideje, hogy ellenségeit lábai alá vessék. Ez az idő eljött. Azok az angyali légiók, amelyek az Úr szenvedésének éjszakája óta készenlétben várakoztak, most kapták meg az indulási parancsot a Földre. A pokol hordái is most indultak el. Ez az az idő, amire az egész teremtett világ mindeddig várt. Isten nagy titka hamarosan kibontakozik. Mostantól fogva mindvégig harcolni fogunk. Együtt küzdünk veled és a testvéreiddel.

A győztesek

Az Ítélszéket magam mögött hagyva elindultam, s azon gondolkodtam, amik az előbb történtek velem. Mindez rettenetes és ugyanakkor csodálatos volt: mélyen megrázott és a szívembe hasított, ennek ellenére most mégis nagyobb biztonságban éreztem magam, mint azelőtt bármikor. Először nem volt könnyű teljesen lemeztelenítve állni e sokaság előtt, hiszen egyetlen gondolatomat sem rejthettem el. De amint elengedtem magam és belenyugodtam - hiszen tudtam, hogy a lelkeimet megtisztítja -, akkor mindez mélységesen felszabadító érzéssé változott. Az, hogy nem volt többé semmi rejtegetnivalóm, olyan volt, mintha a legnehezebb igát vették volna le a vállamról, és a legsúlyosabb béklyóit szabadították volna meg. Úgy fellélegeztem, mint addig még soha.

Minél jobban megnyugodtam" annál inkább megsokszorozódott elmém felfogóképessége. Észrevettem, hogy itt olyan kommunikáció folyik, amelyet emberi szavakkal lehetetlen kifejezni. Eszembe jutott, amit Pál apostol mondott a harmadik mennyben tett látogatásáról, ahol kimondhatatlan beszédeket hallott. A szellemi kommunikáció messze felülmúl mindenféle emberi kommunikációs formát. Sokkal mélyebb és tartalmasabb, mint amit emberi szavakkal ki lehet fejezni. Valahogy a szív és az értelem együttes kommunikációja, amely annyira tiszta, hogy minden félreértést kizár. Amint ránéztem valakire a teremben, azonnal kezdtem érteni a gondolatait, akárcsak ő az enyéimet. Amikor az Úrra néztem, Őt is ugyanígy kezdtem megérteni. Továbbra is használtunk szavakat, de minden egyes szónak olyan mélységei voltak, amit semmilyen szótár nem képes visszaadni. Az elmém annyira felszabadult, hogy a felfogóképessége sokszorosára nőtt. Elmondhatatlanul üdítő érzés volt.

Nyilvánvaló volt, hogy az Úr is ugyanúgy élvezte mint én, hogy ilyen módon tud velem kommunikálni. Soha azelőtt nem értettem meg ennyire mélyen, mit jelent az, hogy Jézus az Isten Igéje. Isten és teremtményei között Jézus az összekötő kapocs. Jézus szavai Szellem és Élet, melyeknek jelentése és ereje messze felülmúlja jelenlegi emberi fogalmainkat. A szavak csak nagyon felszínesen tudják elmondani azt, amit a Szellem közölni akar. Az Úr úgy teremtett bennünket, hogy képesek legyünk olyan szinten kommunikálni, amely messze meghaladja az emberi szavakat, de a bűnbeesés és a Babel tornyánál történt összeomlás miatt elvesztettük ezt a képességünket. Amíg ezt vissza nem kapjuk, addig nem lehetünk olyanok, amilyenek Isten teremtett bennünket. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha az Ő jelenlétében felszabadulunk.

Most kezdtem csak megérteni, hogy amikor Ádám a bűnbeesés miatt elrejtőzött Isten elől, akkor kezdődött az ember legszörnyűbb torzulása, egyszersmind szellemi és intellektuális képességeinek nagyfokú csökkenése. Ez csak akkor áll helyre, amikor előjövünk „rejtekhelyünkből”, kitarjuk magunkat, és teljesen átlátszóvá válunk. Isten és egymás előtt. Miközben fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét, elváltozunk az Ő hasonlóságára. A leplek a rejtőzködésünk miatt borulnak ránk.

Az Úr a bűnbeesés után először azt kérdezte Ádámtól: „hol vagy?” Ugyanerre a kérdésre kell nekünk is felelnünk, hogy teljesen helyreállítson bennünket és a Vele való kapcsolatunkat. Természetesen az Úr jól tudta, hogy Ádám hol van. Csak Ádám kedvéért kérdezte. Ettől kezdve keresi Isten az embert. A megváltás története arról szól, hogy Isten keresi az embert, nem pedig arról, hogy az ember keresi Istent. Majd ha egészen meg tudjuk válaszolni ezt a kérdést, és már tudjuk, hogy Istenhez viszonyítva hol vagyunk, akkorra leszünk teljesen helyreállítva. Csak az Ő jelenlétében tudunk erre helyesen válaszolni.

Ez volt a lényege mindannak, amit az ítélőszék előtt átéltem. Az Úr már mindazt tudta, amit tudni lehetett rólam. Mindez az én kedvemért történt, hogy megtudjam hol tartok és előjöjjenek a rejtekhelyemről, a sötétségből a világosságra.

Ugyanakkor az is kezdett derengeni előttem, hogy az Úr mennyire vágyik arra, hogy egyesüljön népével. Megítéltetésem egész ideje során soha nem próbált meg rávenni arra, hogy valamit jónak vagy rossznak tartsak" sokkal inkább azt akarta, hogy Vele egységben lássak. Az Úr jobban keresett engem, mint amennyire én Őt. Ítéleteivel felszabadított és megszabadított engem, és amikor majd eljön ítélni, az Ő ítélete fogja a világot is megszabadítani.

Amikor eljön Isten ítéletének napja, akkor szabadítja ki Ádámot is véglegesen a rejtőzködésből. Ez lesz Ádám végső felszabadítása, és ezzel kezdődik majd annak a teremtett világnak felszabadítása is, amely Ádám miatt szolgaság alá vettetett. A bukás után a sötétség az elrejtőzés kényszere miatt állandósult a földön. A „világosságban való járás” sokkal többet jelent, mint bizonyos igazságok ismeretét és azoknak való engedelmességet - azt jelenti, hogy igaz vagy és szabad a rejtőzködés kényszerétől.

„Világosságban járni” azt jelenti, hogy többé nem rejtőzünk el sem Isten, sem mások elől. Ádám és Éva bukásuk előtt nem csupán testileg, hanem szellemileg is mezítelenek voltak. Majd ha megváltásunk teljességre jut, mi is újra meg fogjuk tapasztalni ezt a szabadságot. Mikor teljesen nyitottak leszünk mások előtt, akkor fog megnyílni szívünk és értelmünk olyan területek előtt, amelyekről most még azt sem tudjuk, hogy léteznek. Ezt próbálja a Sátán meghamisítani a New Age mozgalommal.

Amint ezeken gondolkodva továbbmentem, hirtelen mellettem teremtett az Úr, megint a

Bölcsesség alakjában. Most azonban sokkal dicsőségesebbnek tűnt, mint eddig. Még annál is dicsőségesebb volt, mint amikor az ítélőszékben ült. Megdöbbsentem, és bensőmet előntötte az öröm.

- Uram, most már ilyen formában fogsz visszatérni velem? – kérdeztem.

- *Én mindig így leszek veled. De még ennél is több szeretnék lenni számodra, mint amilyennek most látsz. Láttad kedvességemet és keménységemet, de még mindig nem ismeresz engem teljesen Igaz Bíróként!*

Ezen meglepődtem, mivel éppen most töltöttem el annyi időt az Ő ítélőszéke előtt, és úgy éreztem, hogy mindaz, amit megtanultam, az Úr ítéletéről szólt. Kicsit várt, hogy mindez leülepedjen bennem, majd folytatta.

- *Amikor megértesz egy igazságot, akkor átélsz bizonyos felszabadulást, de akit én szabadítok meg, az valóban szabad. Az Én jelenlétem szabadsága nagyobb, mint csupán az igazság megismerése. Felszabadultál az Én jelenlétemben, de még sokkal többet kell megértened ítéleteimről. Amikor Én ítélek, akkor nem elítélni akarok vagy igazolni, hanem az igazságosságot napvilágra hozni. Az igazságosságot csak a Velem való egységben lehet megtalálni. Ez az IGAZSÁGOS ÍTÉLET: az embereket a Velem való egységre eljuttatni. Az Én Eklézsiámat ma szégyen borítja, mert nincsenek bírái. S azért nincsenek, mert az Eklézsia nem ismer Engem Bíróként. Most azonban bírakat fogok támasztani népem számára, akik ismerik az én ítéletemet. Ők nem csupán ítélnék majd az emberek között vagy egyes helyzetekben, hanem helyreigazítják, vagyis összhangba hozzák őket Velem.*

Amikor Józsuénak úgy jelentem meg, mint a Seregek Fejedelme, kijelentettem, hogy nem állok sem az Ő, sem az ellenségei oldalán. Én soha nem azért jövök, hogy valakinek a pártjára álljak vagy állást foglaljak, hanem hogy átvegyem az uralmat. Mielőtt Izrael elfoglalta az Ígéret Földjét, úgy jelentem meg, mint a Seregek Fejedelme. Egyházam most az Ígéret Földjének kapujában áll, és Én megint úgy fogok megjelenni, mint a Seregek Fejedelme. Amikor ez megtörténik, elmozdítom azokat, akik népemet pártoskodásra uszítják. Pártatlanságom és igazságosságom miatt nem foglalom állást az emberi konfliktusokban, még a saját népem között lévőkben sem. Amit Izraelen keresztül tettem, azt az ő ellenségeikért is tettem, nem pedig az ellenségeik ellen. Csak azért nem látod az Én igazságosságomat és pártatlanságomat, mert földi és mulandó szemszögből nézed a dolgokat. Ahhoz, hogy a tőlem kapott hatalommal járj, látnod kell az Én igazságosságomat, mert az Én trónom igazságosságon és pártatlanságon nyugszik.

Igazságosságot tulajdonítottam választott népemnek, de ugyanúgy, ahogyan Izrael a pusztában, az Egyház korszakának legnagyobb szentjei is csak néha-néha, vagy gondolataik és szívük kis részében igazodtak az Én utamhoz. Én nem az ő pártjukon állok, és nem foglalom állást az ellenségeik ellen sem. Népemet az ellenségeik megmentésére akarom használni. Én minden embert szeretek, és azt kívánom, hogy mindnyájan üdvözljenek.

Önkéntelenül is eszembe jutott a hegyen vívott nagy csata. Saját testvéreink közül is sokakat megsebesítettünk az őket leigázó gonosszal vívott harc során. Még mindig sokan voltak közülük az ellenség táborában, akár úgy, hogy használta őket az ellenség, akár fogolyként. Vajon a következő csata megint a saját testvéreink ellen folyik majd? - gondoltam. Az Úr figyelt, ahogy a gondolatok végigfutottak bennem, majd folytatta:

- *Amíg az utolsó csata be nem fejeződik, mindig lesznek a testvéreink között olyanok, akiket az ellenség használ. De most nem emiatt mondom ezeket neked, hanem azért, hogy meglásd,*

hogy az ellenség hogyan férkőzik be a saját szívedbe és értelmedbe, és hogyan használ fel téged! Még most sem látsz úgy mindent, ahogyan Én.

Ez teljesen általános az Én népem között. Manapság még a Legnagyobb vezetőim is csak ritkán vannak Velem harmóniában. Sokan jó dolgokat tesznek ugyan, de csak nagyon kevesen végzik azt, amire elhívtam őket. Ez a következménye a köztetek lévő pártoskodásnak és megosztottságnak. Nem fogok egyik csoportnak sem a pártjára állni, hanem azokat hívom, akik az Én oldalamba fognak átállni.

Nagy hatással van rád, ha természetfeletti ismeretet adok neked valakinek a betegségével kapcsolatban, vagy olyan információt osztok meg veled, amit magadtól nem tudhatsz. Ezt akkor kapod, amikor futólag, egy pillanatra megérinted az én értelmemet. Én mindent tudok. Ha teljesen birtokolnád az Én értelmemet, akkor mindent tudnál mindenkiről, akivel csak találkozol, mint ahogyan itt tapasztaltad. Minden embert úgy látnál, ahogyan Én látom őket. De még ennél is többet jelent teljesen Bennem lakozni. Ahhoz, hogy helyesen tudd használni ezt az ismeretet, az Én szívemnek kell benned lennie. Csak akkor leszel képes úgy ítélni, ahogy Én.

Csak olyan mértékben bízhatom rád természetfeletti tudásomat, amilyen mértékben i-mered a szívemet. A Szent Szellem ajándékai, amelyeket az Én Egyháznak adtam, csak kis előleget jelentenek az eljövendő kor hatalmából. Arra hívtalak el benneteket, hogy ennek a jövendő kornak előhírnökei legyetek, ezért meg kell ismernetek annak hatalmát. Erősen kívánnotok kell a Szent Szellem ajándékait, mert ezek Belőlem származó részek, és azért adtam nektek, hogy olyanok lehessetek, mint Én. Helyes, hogy kívánjátok megismerni az Én gondolataimat, utaimat és céljaim-t, de komolyan kívánnotok kell azt, hogy megismerjétek az Én szívemet is. Szívetek szemei akkor nyílnak meg, amikor megismeritek az Én szívemet. Akkor majd mindent úgy láttok, és úgy cselekedtek, ahogyan Én.

Az eljövendő kor erőiből a közeljövőben sokkal többet fogok rábízni az Én Egyházamba. Azonban akikre nagy erőt bízok, azok sok esetben szörnyű megtévesztésbe esnek, és ha most nem érted meg, amit mutatok neked, akkor te is ugyanebben fogsz elbukni.

Kegyelmemet kérted, és meg is fogod kapni. A legelső kegyelem, ami az élet ösvényén fog tartani az, hogy meglátod a jelenlegi megtévesztettséged mértékét. A megtévesztés magában foglalja mindazt, amit nem úgy látsz és értesz, ahogyan Én. Jelenlegi megtévesztettséged mértékének felismerése alázatot fog szülni, és Én az alázatosnak kegyelmet adok. Ezért mondtam azt: „Ki olyan vak, mint az én szolgám?” Ezért mondtam a farizeusoknak: " ítéletért jöttem e világra, ... hogy a vakok lássanak, és akik látnak, ne lássanak, ... hogy ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel azt mondjátok, hogy látunk, a ti bűnötök megmarad. " Ezért történt, hogy mikor elhívtam Pált, az Én szolgámat, akkor fényem megvakította őt, azaz felfedte az igazi állapotát. Ugyanúgy, mint Pál, neked is vakká kell válnod földi értelemben, hogy igazán láthass az Én Szellemem által.

Ahogyan a trónok sora előtt haladtunk, késztetést éreztem, hogy fölnéztek a rajtuk ülőkre, és tekintetem megállapodott egyikükön. Tudtam, hogy Pál apostol az. Visszanéztem az Úrra, és Ő intett, hogy beszélhetek vele.

- Annyira vártam már ezt a pillanatot - mondtam elfogódottan és izgatottan a találkozás miatt. - Tudom, hogy te is tudod, mekkora útmutatást és segítséget adtál az Egyháznak a leveleid által. Írásaid által valószínűleg többet munkálkodtál, mint mi, többiek együttvéve. Te még mindig az egyik legnagyobb fény vagy a földön.

- Köszönöm - mondta barátságosan. - Nem is gondolod, hogy mi mennyire vártuk, hogy

találkozhassunk veled. Az utolsó csata egyik harcosa vagy, azok közül való, akikkel itt mindenki szeretne találkozni. Mi csak homályosan láthattuk ezeket a napokat, korlátozott prófétai látásunkon keresztül, de téged arra választott az Úr, hogy azokban élj. Harcos vagy, aki az utolsó csatára készül, azok közül való, akikre mindnyájan várunk.

Még mindig kényelmetlenül éreztem magam, s folytattam:

- Nem is tudom kifejezni, milyen nagyra becsülünk téged és mindazokat, akik életükkel és írásaik által mutatták nekünk az utat. Azt is tudom, hogy egy egész örökkévalóság rendelkezésünkre áll majd, hogy kifejezzük egymás iránti nagybecsülésünket, így hát kérlek, amíg itt lehetek, hadd kérdezzem meg: mit üzennél az én generációmnak, ami segítségünkre lesz ebben a csatában?

- Csak azt, amit az írásaimon keresztül már elmondtam. Hogy mindezeket még jobban megértsd, tudd meg, hogy nem sikerült mindazt elérnem és véghezvinnem, amire elhívott az Úr mondta, s közben határozottan a szemembe nézett.

- De hát mégis itt vagy, az egyik legnagyobb trónon! Még így is több gyümölcsöt aratsz az örök életben, mint amennyit bármelyikünk is remélhet - tiltakoztam.

- Isten kegyelméből Befejeztem futásomat, mégsem jártam mindabban, amire az Úr elhívott. Nem sikerült Istennek a legmagasabb rendű céljait elérnem, amelyeket pedig elérhettem volna. És ezzel más is így van. Tudom, néhányan azt gondolják, istenkáromlás nem úgy gondolni rám, mint a keresztény szolgálat legnagyobb példájára, de őszintén írtam életem végén, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös a Földön. Nem azt mondtam, hogy én vagyok a legnagyobb az összes valaha élt bűnös közül, hanem azt, hogy abban a korban én voltam a legnagyobb bűnös. Olyan sok ismeretet és kijelentést kaptam, és ennek csak oly kis részét használtam.

- Hogyan lehetséges ez? - kérdeztem. - Én azt gondoltam, hogy csak alázatos akarsz lenni, amikor ezt mondd.

- Az igazi alázatosság harmóniában lenni az igazsággal. De ne félj: a leveleim igazak, és a Szent Szellem kenete által írtam őket. Azonban olyan sokat kaptam, és oly keveset használtam belőle. Én sem voltam tökéletes, nem értem el a száz százalékot. Ezzel mindnyájan így vagyunk itt, egyetlen Egyet kivéve. Különösen fontos, hogy ezt megértsd velem kapcsolatban, mert sokan még mindig eltorzítják tanításaimat, mivel a rólam alkotott képük is torz.

- Ahogyan a leveleimben észre is vetted ezt a folyamatot, a szolgálatom elején úgy éreztem, nem vagyok alábbvaló a legnagyobb apostoloknál sem. Később beismertem, hogy én vagyok a legkisebb apostol, majd pedig, hogy a szentek között az utolsó, míg végül felismertem, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös. Amikor ezt írtam, nem csupán alázatos voltam, hanem a színtiszta igazságot mondtam. Sokkal-sokkal többet bíztak rám, mint amennyit ebből megvalósítottam. Itt csak egyetlen személy van, Aki tökéletesen hitt, tökéletesen engedelmeskedett és teljesen bevégezte futását. Te azonban sokkal többet elérhetsz, mint én.

Erőtlenül válaszoltam:

- Tudom, hogy mindaz, amit mondasz, igaz, de biztos vagy abban, hogy ez a legfontosabb üzenet, amit az utolsó csata megvívása előtt üzensz nekünk?

- Igen, biztos vagyok benne - mondta a legnagyobb meggyőződéssel. - Nagyra értékelem az Úr kegyelmét, hogy így felhasználja a leveleimet. De aggódom amiatt, hogy sokan közületek rosszul alkalmazzák őket. A leveleim a Szent Szellem igazságait tartalmazzák,

és a Szentíráshoz tartoznak. Az Úr valóban nagy köveket adott nekem, hogy az Ő örökkévaló templomába beépítem azokat, de nem ezek az alapkövek. Az alapot egyedül Jézus fektette le. Ne az én életem és szolgálatom legyen a példa előtted arra, amire Isten elhívott, hanem egyedül Jézusé. Ha azt, amit írtam, alapként használják, akkor nem tudja majd megtartani annak a súlyát, amit rá kell építeni. Amit én írtam, azt nem szabad alapnak használnotok, hanem arra az egyetlen alapra kell ráépítenetek, amely majd kiállja azt, amit hamarosan el kell bírnotok. Az én tanításaimat az Úr tanításain keresztül kell nézned, s ne próbáld megérteni Őt az én szemszögemből. Az Ővéi alkotják a fundamentumot. Én csupán ráépítettem erre az alapra azáltal, hogy részletesen kifejtettem az Ő tanításait. legnagyobb bölcsesség és a legerőteljesebb igazságok az Ő szavaiban rejlenek, nem pedig az enyéimben.

- Azt is tudnod kell, hogy én nem használtam ki mindazt a lehetőséget, amit kaptam. Bármelyik hívőnek megvan a lehetősége, hogy sokkal többet érjen el, mint én. Minden igazi hívőben a Szent Szellem lakik, Annak az ereje, Aki az egész világot teremtette. A szentek közül még a legkisebbnek is megvan a hatalma, hogy hegyeket mozdítson el, hadseregeket állítson meg, vagy halottakat támasszon fel. Hogyha mindent el akarsz végezni, amire elhívást kaptál, akkor az én szolgálatomat nem célnak, hanem kiindulópontnak kell tekintened. Ne az legyen a célod, hogy hozzám hasonlíts, hanem, hogy olyan legyél, mint az Úr. Nem lehetetlen, hogy olyan legyél mint Ő, és mindent meg, tudsz tenni, amit Ő tett, sőt még nagyobb dolgokat is, mert Ő a legjobb borát a végére tartogatta.

Tudtam, hogy ezen a helyen csak igazat lehet mondani. Azt is tudtam, hogy igaza van Pálnak, hogy sokan - helytelenül alapnak használják a tanításait, ahelyett, hogy az evangéliumok alapjára építenének. De azt még mindig nehezemre esett elfogadni, hogy nem tudta teljesen betölteni az elhívását. Ránéztem Pál trónjára és lényének csodálatos dicsőségére. Sokkal nagyobb dicsőség sugárzott róla, mint amiről én valaha is álmodtam, hogy a menny legnagyobb szentjei megkaphatják. Minden ízében annyira egyenes, őszinte és határozott volt, mint ahogy ezt vártam is tőle. Megdöbbenett, hogy még mindig mennyire nyilvánvalóan hordozza az összes gyülekezettel való törődés terhét. Bálványoztam őt, és ettől a büntől akart megszabadítani. Mégis, a valóságban sokkal nagyszerűbb volt, mint az a Pál, akit én bálványoztam. Ismerve gondolataimat, mind két kezét a vállamra tette, és még határozottabban a szemembe nézett.

- A testvéred vagyok. Szeretlek, mint ahogyan itt mindenki más is szeret téged. De valamit meg kell értened: a mi futásunk már véget ért, itt már semmit sem tudunk hozzáadni vagy elvenni abból, amit elültettünk a földön. Neked azonban van még lehetőséged erre. Nem mi vagyunk a te reménységed, hanem most már te vagy a mi reménységünk. Még ebben a beszélgetésben is csak azt tudom megerősíteni, amit már megírtam, neked viszont még sokat kell írnod. Csak Istent imádd, és minden tekintetben növekedjél fel Őhöz. Soha ne tegyél céloddá egyetlen embert sem, csak Őt egyedül. Hamarosan sokan járnak majd a földön, akik sokkal nagyobb dolgokat tesznek majd, mint annak idején mi. Az elsőkből lesznek az utolsók, és az utolsókból az elsők. De ezt egyáltalán nem bánjuk. Ez a szívünk öröme, mivel egyek vagyunk veletek. Az én generációmat arra használta Isten, hogy lefektessük az alapokat és elkezdjük rá építeni, és ezért örökké tisztelet övez bennünket. De minden emeletnek, ami az alapra épül, magasabbra kell emelkednie. Ez az épület soha nem készülhet el, ha ti nem juttok egyre magasabbra.

Ahogyan ezeken tűnődtem, Pál feszülten figyelt engem. Azután folytatta:

- Még két dolog van, amit mi megvalósítottunk a mi időnkben, de az Egyház nagyon

hamar elveszítette, s máig sem állt még helyre. Nektek kell helyre állítanotok ezeket.

- És mi az? - kérdeztem, és éreztem, hogy: amit mondani fog, az több lesz, mint előbbi mondanivalójának kiegészítése.

- Helyre kell állítanotok a szolgálatot és az üzenetet - mondta nyomatékosan.

Ránéztem az Úrra, és Ő helyeslően bólintott, miközben hozzátette:

- *Helyénvaló, hogy ezt Pál mondja el neked. Egészen idáig ő volt a leghűségesebb ezen a két területen.*

- Kérlek, magyarázd el - kértem Pált.

- Rendben - válaszolta. - Ma a Föld néhány kis pontjától eltekintve, ahol nagy nehézségek vannak vagy üldöztetés folyik, alig ismerünk rá arra a szolgálatra, amelyet végeznek, és az üzenetre, amelyet a keresztények hirdetnek. Ezért az Egyház ma csak árnyéka és torzképe annak, ami a mi időnkben volt, pedig mi is messze éltünk attól, amire elhívattunk. Amikor mi szolgáltunk a Földön, az a lehető legnagyobb áldozathozatal volt, és ez tükrözte az üzenetet, amely szintén a lehető legnagyobb áldozathozatalról szólt: a keresztről. A kereszt Isten ereje, és a közepe mindannak, ami által élnünk kell. Azért van oly kevés erőtök ahhoz, hogy átforgalmazzátok a tanítványok gondolkodását és szívét, mert nem élitek meg és nem hirdetitek a keresztet. Ma már alig tudunk különbséget tenni a keresztények és a hitetlenek között. Ez nem az az evangélium, sem nem az az üdvösség, amely ránk bízott. Vissza kell térnetek a kereszthez.

Ezekkel a szavakkal megszorította a vállamat, mint egy apa, és visszatért a trónjára. Úgy éreztem, hogy hihetetlen nagy áldást és egyúttal alapos helyreigazítást kaptam. Ahogy továbbmentem, az üdvösség szintje jutott eszembe és az üdvösség kincsei, amelyeket a hegy belsejében láttam. Kezdtém meglátni, hogy legtöbb döntésemet - még azt is, hogy be léptem az ajtón, amely ide vezetett - legnagyobb részben az motiválta, hogy engem mi vinne előrébb, és nem az, hogy mi az Úr akarata. Mindenben, amit csak tettem, még mindig sokkal inkább magamnak éltem, mint Neki. Még azt a vágyamat is, hogy elfogadjam az itt kapott ítéletet, az a gondolat motiválta, hogy mi segíthetne nekem abban, hogy győztesen visszatérjek anélkül, hogy veszteséget szenvednék. Még mindig sokkal inkább önközpontú voltam, mint krisztusközpontú.

Tudtam, hogy a Pállal folytatott rövid beszélgetésnek olyan következményei vannak, amelyeket csak hosszú idő után fogok teljesen megérteni. Úgy éreztem, valahogyan a teljes, örökkévaló Egyháztól kaptam áldást. A "tanúk hatalmas fellege" valóban óriási biztatást jelent számunkra. Úgy néznek ránk, mint büszke szülők, akik jobbat kívánnak a gyermekeiknek, mint amit ők maguk átéltek. Legnagyobb örömük az lenne, ha az utolsó idők gyülekezete mindazt elérné, amit nekik nem sikerült. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy még mindig rengeteg dolognak híjával vagyok, ahhoz képest, amit ők elkészítettek számunkra.

- *Az utolsó időkben az Én Eklézsiám nem szárnyalja túl a Pál nemzedékét, még akkor sem, ha ti nagyobb dolgokat visztek végbe - szakította félbe gondolataimat az Úr. - Mindezek az Én kegyelmem által történnek. Azonban az utolsó idők Ekléziájának több kegyelmet, több hatalmat és erőt adok, mert többet kell elvégeznie, mint azelőtt bármi kor. Az utolsó idők hívői maradéktalanul abban az erőben és hatalomban fognak járni, amit Én bemutattam, és még annál is magasabb szinten, mert ők lesznek a végső képviselői azoknak, akik előttük jártak. Az utolsó időkben az Én Eklézsiám úgy fogja bemutatni természetemet és utaimat,*

ahogy azt még soha nem látták az emberek. Azért van ez így, mert nektek több kegyelmet adok, és aki többet kap, attól többet követelnek.

Ez még jobban arra ösztönzött, hogy Pálra gondoljak.

- Hogyan lehetnék legalább annyira odaszántak és hűségesek, mint amennyire ő volt? - gondoltam magamban.

- Nem azt kérem tőled, hogy erre törekedj - válaszolt az Úr.

- Arra kérlek téged, hogy Bennem lakozzál. Nem mérheted magad továbbra is másokhoz, még Pálhoz sem. Mindig elégtelennek fogsz bizonyulni ahhoz képest, akire nézel, de ha Rám nézel, akkor túl fogod szárnyalni azt, amit egyébként véghez tudtál volna vinni. Mint ahogy te magad is tanítottad, akkor nyílt meg az emmausi úton annak a két tanítványnak a szeme, amikor látták, hogy megtöröm a kenyeret. Amikor olvasod Pál vagy a többiek leveleit, akkor Engem hallgass. Csak akkor nyílnak meg a szíved szemei, amikor közvetlenül Tőlem veszed el a kenyeret.

Mindennél jobban összezavarhatnak és elvonhatják a figyelmedet azok, akik a legjobban hasonlítanak Rám, ha nem nézel túl rajtuk, és rajtuk keresztül nem Engem pillantasz meg. Egy másik csapda is fenyegeti azokat, akik többet megismernek az Én kenetemből és erőmből, mint mások. Gyakran elvonja a figyelmüket, hogy önmagukra néznek. Amint már mondtam neked, mielőtt Pállal beszélteél, az Én szolgálóimnak vakká kell válniuk, hogy láthassanak. Megengedtem, hogy beszélj vele, mert ő az egyik legjobb példa erre. Kegyelmemből megengedtem neki, hogy üldözze az Én Ekléziámat. Amikor meglátta fényemet, megértette, hogy a saját gondolkodása miatt közvetlen összeütközésbe került azzal az igazsággal, amelyről állította, hogy szolgálja. A saját okoskodásod mindig ide vezet: az Én akaratomnak pontosan az ellenkezőjét teszed. Ha nagyobb kenetet kapsz, akkor még inkább fenyeget a veszély, hogy beleesel ebbe, hacsak nem tanulod meg azt, amit Pál megtanult. Ha nem veszed fel a keresztedet minden nap, és nem teszed le elé mindazt, aki vagy és mindent, amid van, akkor el fogsz bukni amiatt a felhatalmazás és erő miatt, amit tőlem kaptál. Mindaddig, amíg meg nem tanulod, hogy mindent, amit teszel, az evangéliumért tegyél, addig minél nagyobb befolyással rendelkezel, annál nagyobb veszélyben forogsz.

Az egyik legnagyobb megtévesztés, ami az Én felkentjeimet érheti, hogy kezdik azt hinni, hogy csak azért, mert adtam nekik egy kevés természetfeletti ismeretet vagy erőt, az útjaik fel-tétlenül azonosak utaimmal és gondolataik gondolataimmal. Ez nagyon veszélyes csapda, és sokan beleestek már. Akkor gondolkodsz úgy mint Én, amikor tökéletesen egységben vagy Velem. Még a legfelkentebb szolgálóim, akik valaha a földön jártak, beleértve Pált is, csak részlegesen és csak rövid időszakokra tudtak Velem ilyen tökéletes egységben lenni.

Pál olyan szoros közösségben járt velem, ahogy eddig soha senki más rajta kívül. Ugyanakkor félelmek és gyengeségek vették körül, amelyek nem Tőlem származtak. Megszabadíthattam volna ezektől, és néhányszor kérte is tőlem, de jó okom volt rá, hogy nem tettem meg. Pálnak abban rejlett a bölcsessége, hogy elfogadta a saját gyengeségeit, és megértette, hogy ha megszabadítanám ezektől, akkor nem bízhatnék rá akkora kijelentéseket és erőt, mint amit rábíztam. Pál meg tanult különbséget tenni a saját gyengeségei és a Szent Szellem kijelentése között. Tudta, hogy amikor gyengeségek és félelmek szorongatják, akkor nem az Én szemszögömből nézi a dolgokat, hanem a sajátjából. Ez arra ösztönözte, hogy még jobban keressen és még jobban függjön Tőlem. Ugyanakkor gondosan vigyázott arra, hogy ne tulajdonítsa nekem, ami a saját szívéből fakadt. Ezért olyan kijelentéseket bízhattam rá, amiket másnak nem adhattam. Pál ismerte a saját gyengeségeit és az Én kenetemet, és különbséget tudott tenni a kettő között. Nem keverte össze gondolataimmal és érzéseimmel azt, ami a saját szívéből és gondolataiból származott.

Arra gondoltam, mindez milyen világos itt, mégis milyen gyakran elfelejtem ezeket, még az ilyen nagyszerű átélések után is. Itt könnyű világosságban járni és mindezt megérteni, de a csatában minden újra ködössé válik. Arra gondoltam, hogy én nem félelmekkel, hanem türelmetlenséggel és haraggal vagyok körülvéve, amelyek legalább annyira eltorzítják a tisztánlátásunkat, amelyet meg kellene őriznünk a Szent Szellemben való lakozás által.

Bölcsesség megállt és hozzám fordult.

- Te földi edény vagy, és mindig az is maradsz, amíg csak a földön jársz. Azonban ott is olyan tisztán láthatsz Engem, mint itt, ha a szíved szemével nézel. Ott is pontosan olyan közel lehetsz hozzám, sőt még közelebb, mint bárki, aki eddig élt. Elkészítettem az utat mindenkinek, hogy olyan közel legyen Hozzám, amennyire igazán vágyik a közelségemre. Ha igazán szeretnél közelebb jönni hozzám, mint akár Pál volt, megteheted. Néhányan akarni fogják ezt, és eléggé akarják majd, hogy mindent félretoljanak az útból, ami akadályozza a Velem való bensőséges kapcsolatukat. Egész lényüket odaszánják ennek a célnak, és meg fogják kapni, amit keresnek.

Ha ott lenn a Földön is úgy szeretnél Velem járni, mint ahogyan itt jársz, akkor ott is olyan közel leszek hozzád, mint amilyen közel most vagyok. Ha keresel Engem, megtalálsz. Ha közeledsz Hozzám, Én is közeledek hozzád. Azt szeretném, ha asztalt teríthetnék neked ellenségeid előtt. És ezt nem csak a vezetőim számára szeretném, hanem mindenkinek, aki az Én nevemet segítségül hívja. Én sokkal közelebb szeretnék lenni hozzád és mindenkihez, aki Engem hív, mint eddig bárkihez voltam, aki valaha élt. Te szabad meg, hogy milyen közel legyünk egymáshoz, nem pedig Én. Azok fognak megtalálni Engem, akik keresnek.

Azért vagy itt, mert ítéletemet kérted még életedben. Kerestél Engem, a Bírót, és most megtalálsz. De ne gondold, hogy mert láttad az Én ítélőszékemet, azért most már minden ítéleted azonos az Én ítéletemmel. Csak akkor kaphatod meg az Én ítéleteimet, ha Velem egységben jársz és keresed az Én Szellemem kenetét. Ezt mindennap megnyerheted, de el is veszítheted.

Megengedtem, hogy angyalokkal találkozz, sok álmot és látomást adtam neked, mert kitartóan kérted őket. Szeretek jó ajándékokat adni a gyermekeimnek, ha kéri azokat. Évekig kérted, hogy adjak neked bölcsességet, és most megadom neked. Kérted, hogy ítéljelek meg, így hát most teljesül a kérésed. De ezek az élmények nem tesznek téged maradéktalanul bölccsé vagy igazságos bíróvá. Csak akkor lesz bölcsességed és igaz ítélőképességed, ha Bennem maradsz. Soha ne hagyd abba az Én keresésemet. Minél érettebbé válsz, annál inkább megérted, hogy milyen kétségbeesetten szükséged van Rám. Minél érettebb leszel, annál kevésbé akarsz majd elrejtőzni Előlem és mások elől, azért, hogy mindig a világosságban járhasz.

Láttál engem, mint Megváltót, Urat, Bölcsességet és mint Bírót. Amikor visszatérsz a csatába, akkor is láthatod majd az Én ítélőszékemet a szíved szemével. Ahogyan annak a tudatában élsz, hogy ezen a helyen minden gondolatod és cselekedeted teljesen nyilvánvaló mindenki előtt, akkor szabad leszel arra, hogy a földön is úgy élj, ahogyan itt. De ha elrejtőzöl Előlem vagy mások elől, akkor újra fátylak ereszkednek közénk, amelyek eltakarnak Engem előled. Én vagyok az Igazság, és aki engem imád, annak Szellemben és Igazságban kell imádnia. Az Igazság soha nem rejtőzik el a sötétségben, hanem mindig arra törekszik, hogy a világosságban maradjon. A világosság mindent leleplez és nyilvánvalóvá tesz. Csak akkor járhatsz a világosságban, mint ahogy Én a világosságban vagyok, ha törekszel arra, hogy te magad felfedessél, és engeded, hogy kiderüljön, ki is vagy valójában a szívedben. Csak úgy lehetsz Velem igazi közösségben, ha engeded magad teljesen átvilágítani. Ugyanez a feltétele

az *Én* népemmel való közösségnek.

*Amikor az ítélszék előtt álltál, akkor nagyobb szabadságot éreztél, mint valaha, mert nem kellett többé rejtőzködnöd. Nagyobb biztonságot érez téll, mint előtte bármikor, mert tudtad, hogy az *Én* ítéleteim igazak és igazságosak. Az *Én* világegyetemem szellemi és erkölcsi rendje legalább annyira megbízható, mint a természet rendje, amely a természeti törvényeken alapszik. Gondolkodás nélkül bízol az *Én* gravitációs törvényemben, és meg kell tanulnod, hogy ugyanilyen módon bizzál ítéleteimben. Igazságosságom mércéje változhatatlan és bizonyos. Hitben járni annyit jelent, mint ebben az igazságban élni. Ha bízol Bennem, tudva, hogy *Én* ki vagyok - ez az igazi hit.*

*Törekszel arra, hogy megismerd az *Én* erőmet, hogy meggyógyíthasd a betegeket és csodákat tehess, de még csak el sem kezdted felfogni az *Én* szavaim hatalmát. Az, hogy a Földön valaha élt összes embert föltámasszam, a legkisebb erőfeszítésembe sem kerül. Mindent szavam ereje által tartok fenn. Az egész teremtett világ szavam általjött létre és szavam tartja azt össze.*

*Mielőtt eljönne a vég, meg kell mutatnom hatalmammat a Földön. De a legnagyobb erő, amelyet eddig megmutattam vagy még ezután fogok megmutatni a Földön, a hatalmamnak még mindig csak egy nagyon kis töredéke. Nem azért mutatom meg hatalmammat, hogy az emberek abban higgyenek, hanem hogy az *Én* szeretetemben higgyenek. Ha hatalmammal akartam volna megmenteni a világot, amikor a földön jártam, egy ujjam felemelésével hegyeket mozdíthattam volna el. Akkor minden ember leborult volna előttem, nem azért, mintha szerettek volna Engem vagy az igazságot, hanem mert féltek volna a hatalmamtól. De nem akarom, hogy az emberek a hatalmamtól félve engedelmeskedjenek Nekem, hanem mert szeretnek Engem és szeretik az igazságot.*

*Ha nem ismeritek az *Én* szeretetemet, akkor a hatalmam romlásba visz benneteket. Nem azért adok nektek szeretetet, hogy megismerhessétek az *Én* hatalmammat, hanem azért adok nektek erőt és hatalmat, hogy megismerhessétek az *Én* szeretetemet. Az életetek célja a szeretet kell hogy legyen, nem pedig az erő és hatalom. Azután megadom majd nektek az erőt és hatalmat, hogy képesek legyetek igazán szeretni. Megadom majd nektek a hatalmat, hogy meggyógyíthassátok a betegeket, mert szeretitek őket, és *Én* is szeretem őket, és nem akarom, hogy betegek legyenek.*

*Tehát először törekedjete a szeretetre, azután a hitre. Hit nélkül nem lehettek kedvesek előttem. De a hit nem csupán azt jelenti, hogy ismeritek az *Én* erőmet, hanem, hogy ismeritek az *Én* szeretetemet és annak erejét. A hitnek elsősorban a szeretetet kell szolgálnia. Azért törekedjete a hitre, hogy képesek legyetek jobban és hatékonyabban szeretni. Csak akkor bízhatom rátok erőmet és hatalmammat, ha a szeretet kedvéért törekedtek a hitre. A hit szeretet által munkálkodik.*

*Az *Én* szavam az az erő, amely mindent fenntart. Amilyen mértékben hiszitek, hogy az *Én* szavam igaz, olyan mértékben lesztek képesek mindent véghezvinni. Akik valóban hiszik, hogy szavaim igazak, szintén megtartják saját szavaikat. Az *Én* természetem az, hogy igaz vagyok, és a teremtett világ bízik a szavamban, mert megtartom azt. Akik olyanok, mint *Én*, szintén megtartják a saját szavaikat. A szavaik megbízhatóak és az elkötelezettségük is megbízható. Az "igenjük" "igent" jelent, a "nemjük" pedig "nemet". Ha a saját szavaitok nem igazak, akkor az *Én* szavaimban is kételkedni fogtok, mert hamisság van a szívetekben. Ha nem vagytok hűségesek a saját szavaitokhoz, az azért van, mert nem ismertek Engem igazán. Ahhoz hogy hitetek legyen, hűségesnek kell lennetek. Arra hívtalak el benneteket, hogy hit által járjatok, mert *Én* hűséges vagyok. Ilyen az *Én* természetem.*

Ezért fogtok megítélni minden gondatlan, hiábavaló beszédért, amit kimondotok. Gondatlannak lenni annyit tesz, mint nem törődni a dolgokkal. A szavakban hatalom van, és azokra, akik gondatlanul és hiábavalóságokat beszélnek, nem tudom rábízni szavaimnak erejét. Bölcs dolog óvatosan használni a szavaidat és megtartani őket, mint ahogyan Én is megtartom az Én beszédemet.

Az Úr szavai úgy hömpölyögtek át rajtam, akár a tenger hatalmas hullámai. Úgy éreztem magam, mint Jób a forgószél előtt. Azt gondoltam, egyre kisebb és kisebb leszek, de aztán felismertem, hogy Ő lett egyre nagyobb. Eddig még soha nem láttam meg, hogy mennyire önhitt vagyok. Hogyan kezelhettem ilyen félvállról Istent? Úgy éreztem magam, mint egy hangya, aki egy hatalmas hegyláncra bámul fel. Porszemnél is kisebb voltam, O mégis vette a fáradságot, hogy szóba álljon velem. Ez már túl sok volt, így elfordultam.

Néhány pillanat múlva egy kéz megnyugtató érintését éreztem a vállamon. Bölcsesség volt az. Most még dicsőségesebbnek látszott, de újra akkora volt, mint én.

- Érted, hogy mi történt most veled? - kérdezte.

Tudtam, hogy mikor az Úr kérdez valamit, azt nem azért teszi, mert információt szeretne kapni, ezért mielőtt válaszoltam volna, elgondolkodtam. Tudtam, hogy az előbbi események a valóságot fejezték ki. Vele összehasonlítva kisebb voltam, mint egy porszem a Földhöz képest, és valami miatt azt akarta, hogy ezt meglássam. Gondolataimra válaszolva elmagyarázta:

- Amit gondolsz, az valóban úgy van, de az embernek Istennel való ilyen összehasonlítása nem csupán a méreteket tekintve igaz. Kezdted megtapasztalni Igém erejét és hatalmát. Ha valakire az Én Igémet bízom, akkor azt az erőt bízom rá, amely az egész világegyetemet összetartja. Nem azért tettem ezt, hogy kicsinynek érezd magad, hanem azért, hogy segítsék neked megérteni annak a komolyságát és erejét, amit rátok bízom: az Isten Igéjét. Minden igyekezeted közben is emlékezz arra, hogy Isten egyetlen szava az emberhez sokkal értékesebb, mint a Föld összes kincse. Meg kell értened és meg kell tanítanod testvéreimet Igém értékének tiszteletére. Mindazokat, akiket arra hívtam el, hogy hordozzák az Én beszédemet, méltányolniuk kell a saját szavaik értékét. Azoknak, akik az igazságot fogják hordozni, maguknak is igazaknak kell lenniük.

Ahogy hallgattam Őt, késztetést éreztem, hogy felnézzek a mellettünk lévő egyik trónra. Azonnal felismertem a rajta ülő embert. Nagy evangélista volt, amikor én még gyerek voltam, és sokan úgy gondolták, hogy nagyobb erővel és hatalommal munkálkodott, mint az apostoli kor óta bárki más. Sokat olvastam róla, és hallottam néhány tanítását felvételtől. Őszinte alázatossága és az emberek iránt tanúsított nyilvánvaló szeretete mélyen megindított. Ennek ellenére éreztem, hogy néhány tanítása súlyosan elferdült. Meglepetésként ért, de mégis megkönnyebbültem, hogy itt láttam az egyik nagy trónon ülni. Megragadott a belőle áradó alázatosság és szeretet.

Amint odafordultam az Úrhoz, hogy megkérdezzem, beszélhetnék-e vele, láttam, hogy mennyire szereti ezt az embert. Azonban nem engedte meg, hogy beszéljek vele, hanem intett, hogy menjünk tovább.

- Csak azt akartam, hogy lásd őt itt - magyarázta az Úr - *és megértsd, hogy milyen rangja van Nálam. Sok mindent meg kell értened vele kapcsolatban. Ő az egyik hírnököm volt, akit az utolsó időkben élő Egy házamhoz küldtem, de az nem hallotta meg őt bizonyos okok miatt, amelyeket a megfelelő időben meg kell majd értened. Egy időre elbátortalanodott, megtévesztésbe esett, és ezzel együtt tanításai is eltorzultak. Ezt még helyre kell állítani, mint ahogyan*

üzenetemnek azokat a részeit is, amelyeket másoknak adtam, és szintén eltorzultak.

Mivel tudtam, hogy itt minden tökéletesen időzítve van annak érdekében, amit meg kell tanulnom, azon kezdtem gondolkodni, hogy ezzel az emberrel való találkozásom valahogyan kapcsolódhat ahhoz, amiről az előbb beszélgettünk: a hatalom és az elbukás veszélye közötti összefüggéshez.

- Igen. Valóban igen veszélyes, amikor nagy erővel és hatalommal ruházok fel valakit - válaszolt az Úr. - Sok küldöttemmel megtörtént ez, és ez a tanulság is része annak, amit az Én Ekléziámnak az utolsó időkben meg kell értenie. Nektek az Én erőmben kell járnotok, még annál is nagyobb erőben, mint amit ők megtapasztaltak, de amint kezditek azt hinni, hogy ez az erő igazol titeket vagy akár a tanításaitokat, abban a pillanatban megnyitjátok az ajtót ugyanennek a megtévesztésnek. A Szent Szellem azért adatott, hogy egyedül Énrólam tegyen bizonyosságot. Hogyha bölcs vagy, mint Pál, akkor megtanulsz jobban gyönyörködni a gyengeségeidben, mint az erősségeidben.

Az igazi hit annak a felismerése, hogy Én ki vagyok. Nem, több és nem kevesebb. Mindig emlékezz rá, hogy még ha az Én jelenlétemben vagy, még ha úgy látsz is Engem, ahogy vagyok, még akkor is elbukhatsz, ha elfordulsz Tőlem és magadra nézel. Így bukott el Lucifer is, aki ebben a teremben lakott. Láttá dicsőségemet és Atyám dicsőségét. De kezdett saját magára nézni, jobban, mint miránk. Azután felfuvalkodott rangja és hatalma miatt. Ugyanez történt sok szolgálommal, akiknek megengedtem, hogy meglássák dicsőségemet, és akiket hatalommal ruháztam fel. Amint kezded azt gondolni, hogy a saját bölcsességed, igazságosságod vagy akár a tiszta tanítások iránti odaszánásod miatt van ez a hatalmad, akkor el fogsz bukni.

Tudtam, hogy ez komoly figyelmeztetés, mint ahogyan minden, amit itt kaptam vagy hallottam. Vissza akartam menni és harcolni az utolsó csatában, de komoly kétségeim voltak afelől, hogy képes leszek-e rá anélkül, hogy valamelyik csapdába esnék, amelyek -: úgy tűnt - mindenhonnan leselkedtek rám. Visszanéztem az Úrra. Ő volt a Bölcsesség, és arra gondoltam, mennyire nagy szükségem lesz arra, hogy ismerjem Őt, mint Bölcsességet, amikor visszatérek.

- Hasznodra válik, ha elveszíted a saját magadba vetett bizalmadat. Addig nem is bízhatom rád az eljövendő kor erejét, amíg ez nem megy végbe benned. Minél inkább elveszíted az önbizalmadat, annál több hatalmat bízhatok rád, ha ...

Sokáig vártam az Úrra, hogy folytassa, de hiába. Éreztem, azt akarta, hogy én folytassam, de nem tudtam, hogyan. Azonban minél tovább néztem Rá, annál nagyobb bizalmat éreztem Iránta. Végül már tudtam, hogyan folytassam.

- Ha Tebenned bízom - tettem hozzá.

- Igen. Hitre van szükséged, hogy véghez vidd, amire elhívtalak. De ennek a hitnek Belém kell kapaszkodnia. Nem elég, ha elveszíted az önbizalmadat. Ha ezt azt űrt nem töltöd be a Bennem való bizalommal, az csak bizonytalansághoz vezet. Így estek sokan a hitetés áldozatául. Ezek közül a férfiak és nők közül sokan valóban próféták voltak. De néhányan belső bizonytalanságuk miatt nem engedték meg, hogy az emberek prófétának nevezzék őket. Azonban ez nem felelt meg a valóságnak, mert ők tényleg próféták voltak. A hamis alázat ugyanúgy megtévesztés. Ha az ellenség be tudta őket csapni azzal, hogy nem igazán próféták, akkor önbizalmuk felhizlalásával azt is el tudta velük hitetni, hogy nagyobbak gondolják magukat, mint valójában. A hamis alázat nem űzi ki a büszkeséget. Ez csak az önközpontúság egy másik formája, és az ellenségnek joga van hozzá, hogy ezt kihasználja.

Minden kudarcodnak ez az egyedüli oka: az önközpontúság. Az egyetlen mód, hogy megszabadulj ettől, ha a szeretetben jársz. A szeretet nem keresi a maga hasznát.

Amint ezeken gondolkodtam, csodálatos világosság támadt bennem. Hirtelen megláttam, hogy ennek az egész látomásnak elejétől a végéig ez az egyszerű és egyetlen üzenet áll a középpontjában.

- Hogyan tudtam ilyen könnyen eltévelyedni az Irántad való odaadás egyszerűségétől-siránkoztam.

Akkor az Úr megállt, és rám nézett olyan arckifejezéssel, amit bárcsak sose felejtenek el. Mosolygott.

Nem akartam visszaélni a lehetőséggel, de éreztem, hogy mikor így mosolyog, bármit kérhetek, megadja. Így hát megragadtam a lehetőséget.

- Uram, amikor azt mondtad: "legyen világosság", akkor világosság lett. Azért imádkoztál, hogy ugyanazzal a szeretettel tudjunk téged szeretni, amivel az Atya szeret téged (Ján.17). Kérlek, mondd most azt, hogy: "Legyen szeretet benned", hogy az Atya szeretetével tudjalak téged szeretni.

Nem hagyta abba a mosolygást, sőt átölelt, mint egy jó barátot.

- Már a világ teremtése előtt mondtam ezt neked, amikor elhívtalak. Azoknak a testvéreidnek is mondtam, akik veled fognak harcolni az utolsó csatában. Meg fogod ismerni az Atya irántam való szeretetét. Ez a tökéletes szeretet, amely minden félelmedet kiűzi. Képesé tesz majd arra, hogy higgy Bennem, és így ugyanazokat cselekedd, amiket Én, sőt még nagyobbakat is, mert Én az Atyámmal vagyok. Meg fogod ismerni az Ő irántam való szeretetét, és a cselekedeteket, amelyeket véghez kell vinned, Engem fognak dicsőíteni. Most a te kedvedért újra mondom: Legyen az Én Atyám szeretete benned.

Ekkor teljesen elárasztott az öröm és hála.

- Szeretem az ítéleteidet - mondtam) és megfordultam, hogy visszanézzek az ítélőszék felé, de az Úr megállított.

- Ne nézz vissza. Én most a számodra nem ott vagyok, hanem itt. Ki foglak vezetni ebből a teremből, vissza a csatába a saját helyedre, de nem szabad visszanézned. Saját szívedben kell látnod ítélőszékemet, mert most már ott van.

- Ugyanúgy, mint a Kert, és az üdvösség kincsei... - gondoltam magamban.

- Igen. Én mindig mindent a szívedben viszek végbe, ahonnan az élő vizek forrásai fakadnak, és ahol Én magam is lakom. Ezen a helyen lakom Én.

Kezével felém intett, és én félrehúзва az alázatosság köpenyét végignéztem magamon. Megdöböntem azon, amit láttam. A páncéлом ugyanazt a dicsőséget árasztotta, mint amely Őt fogta körül. Gyorsan visszahúztam a köpenyem szélét.

- Megfeszítésem előtti éjszakán azért is imádkoztam az Atyához, hogy az a dicsőség, amellyel kezdetől fogva bírtam Nála, legyen az Én népemmel, hogy eggyé legyetek, mert az Én dicsőségem tesz titeket eggyé. Amikor olyanok jönnek össze, akik szeretnek Engem, akkor dicsőségem ereje megnő. És minél jobban növekszik dicsőségem az Engem szeretők egysége által, annál inkább meglátja a világ, hogy az Atya küldött engem. Akkor a világ majd tényleg meglátja, hogy tanítványaim vagytok, mert szeretni fogtok Engem és egymást is szeretni

fogjátok.

Egyre csak néztem Őt, és folyvást nőtt a bizalmam Benne. Olyan volt, mintha belülről megmostak volna. Hamarosan úgy éreztem, kész vagyok bármit megtenni, amit mond.

- *Még van valaki, akivel találkoznod kell, mielőtt visszatérnél a csatába* - mondta, miközben tovább sétáltunk. Továbbra is bámulatba ejtett, hogy percről percre nőtt a dicsősége.

- *Minden alkalommal, amikor a szíved szemével látsz Engem, az elméd is megújul egy kicsit* - folytatta. *Egyszer majd képes leszel folyamatosan az Én jelenlétemben maradni. Akkor majd minden, amit a Szent Szellem által valaha tanultál, könnyedén elérhetővé válik, és Én is elérhető leszek a számodra.*

Hallottam, amit mondott, és mindent értettem is, de annyira foglyul ejtett a dicsősége, hogy meg kellett kérdeznem:

- Uram, miért vagy most sokkal dicsőségesebb, mint akkor, amikor először jelentél meg nekem Bölcsesség formájában?

- *Nem Én változtam meg, hanem te. Ahogy fedetlen arccal szemléled dicsőségemet, úgy változol el. Ahogy mindezen keresztül mentél, lehullnak a fátylak az arcodról, hogy még tisztábban láss Engem, de semmi mástól nem hullanak le olyan gyorsan, mint amikor az Én szeretetemet szemléled.*

Megálltunk, és felnéztem azokra, akik a közelünkben lévő trónokon ültek. Még mindig azon a helyen jártunk, ahol a leghatalmasabb királyok foglaltak helyet. Egyiküket megismertem.

- Uram. Ismerős vagy, de nem emlékszem, hogy honnan.

- Egy látomásban láttál engem - válaszolt.

Hirtelen eszembe jutott az a látomás, és megdöbbsentem. - Ezek szerint te egy valóságos személy voltál?

- Igen - válaszolta.

Akkor eszembe jutott az a nap. Fiatal keresztény voltam, és bizonyos nehézségek miatt nagyon levertnek éreztem magam. Kimentem imádkozni a lakásomhoz közeli parkba, és elhatároztam, hogy várok, amíg az Úr nem szól hozzám. Ahogy ott ültem és a Bibliámat olvastam, hirtelen egy látomást láttam, amely életem egyik első látomása volt.

Láttam egy embert, aki buzgón szolgált az Urat. Állandóan bizonyosságot tett az embereknek, tanította őket, betegeket látogatott és imádkozott értük. Nagyon buzgó volt az Úrért, és őszintén szerette az embereket. Azután láttam egy másik embert, aki nyilvánvalóan egy csavargó vagy hajléktalan volt. Egy kismacska került az útjába és ő bele akart rúgni, de valahogy mégis visszafogta magát. Rúgás helyett csak durván félretaszította az útjából. Akkor az Úr megkérdezte tőlem, hogy mit gondolok, melyik ember tetszik neki jobban.

- Az első - válaszoltam gondolkodás nélkül.

- *Nem, a második* - válaszolta, és belefogott, hogy elmesélje történetüket.

Az első ember csodálatos hívő keresztény családban nőtt fel. Virágzó gyülekezetben nevelkedett, majd az egyik legjobb, bibliaiskolába járt. Összesen századagnyi szeretetet kapott az Úrtól, de csak hetvenötöt használt belőle.

A másik ember süketen született. Rosszul bántak vele, egy sötét és hideg padláson tartották, amíg a hatóságok rá nem találtak nyolcéves korában. Azután egyik intézetből a másikba vitték, ahol folyton bántalmazták. Végül kidobták az utcára. Hogy mindezt a nyomorúságot legyőzze, az Úr csupán három adagot adott neki szeretetéből, de a süket csavargó ennek minden kis morzsáját összegyűjtötte, hogy harcoljon a szívében lévő haraggal, és ne rúgjon a kismacskába.

Ránéztem erre az emberre, aki királyként ült itt a trónon, sokkal nagyobb dicsőségben, mint amilyenről Salamon király valaha is álmodni mert volna. Angyalok seregei sorakoztak mögötte a parancsaira várva. Elámulva fordultam az Úrhoz. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy valóságos ember volt, még kevésbé, hogy most a legnagyobb királyok egyike.

- Uram, kérlek mondd el a történet többi részét is - kértem.

- Természetesen, hiszen azért vagyunk itt. Angelo annyira hűséges volt azon a kevésen, amit kapott, hogy további három adagot adtam neki szeretetemből. Mindet felhasználta arra, hogy abbahagyja a lopást. Majdnem éhen halt, de ellenállt a kísértésnek, és nem vett el semmit, ami nem az övé. Üvegeket gyűjtött, azon vette az élelmét, és nagy ritkán talált valakit, aki megengedte, hogy a kertjében dolgozzon. Nem hallott ugyan, de olvasni megtanult, így hát küldtem neki egy evangelizációs traktátust. Ahogy elolvasta, a Szent Szellem megnyitotta a szívét, és Angelo nekem adta az életét. Újra megkésztettem az iránta való szeretetemet, és ő hűségesen felhasználta minden cseppjét. Szeretett volna másokat is megismertetni Velem, de nem tudott beszélni. Bár ő maga is nagy szegénységben élt, minden bevételének több mint a felét evangelizációs traktátusokra költötte, és azokat az utcasarkon osztogatta.

- És hány embert vezetett Hozzád? - kérdeztem azt gondolva, hogy biztosan tömegeket, ha itt ül a nagy királyok között.

- Egyet - válaszolt az Úr. - Megengedtem neki, hogy egy haldokló alkoholistát hozzám vezessen, azért hogy ezzel biztassam. Ezen annyira felbátorodott, hogy még sok éven át állt volna azon az utcasarkon, hogy még egy lelket bűnbánatra vezessen. De az egész menny könyörgött, hogy hozzam ide, és Én is azt akartam, hogy megkapja jutalmát.

- De mit tett azért, hogy király lett? - kérdeztem.

- Hűséges volt mindazon, amit kapott, és mindenben győzött egészen addig, amíg hasonlóná lett Hozzá, és mártírhálált halt.

- De mit győzött le, és hogyan halt mártírhálált?

- Szeretettel legyőzte a világot. Nagyon kevesen győztek le olyan sokat oly kevéssel, mint ő. Népem közül sokan olyan kényelmes otthonokban laknak, amelyet még a királyok is megirigyeltek volna csak egy századdal ezelőtt is, ők mégsem értékelik ezt a jólétet. Angelo pedig annyira hálás volt egy kartondobozért egy hideg éjszakán, hogy azt az Én jelenlétem dicsőséges templomává változtatta. Elkezdett szeretni mindent és mindenkit. Jobban örült egy almának, mint népem közül néhányan egy bőséges lakomának. Hűséges volt mindazon, amit adtam neki, még akkor is, ha az nem volt valami sok, összehasonlítva azzal, amit másoknak adtam, beleértve téged is. Megmutattam neked egy látomásban, mert sokszor elmentél mellette. Egyszer még rá is mutattál és mondtál valamit a barátodnak.

- Tényleg? És mit mondtam?

- Azt, hogy: Már megint egy "Illés", aki biztosan a buszmegállóból szökött el. Azt mondtad, hogy "vallásoskodó szentfazék", akit az ellenség küldött, hogy elfordítsa az embereket az

evangéliumtól.

Ez volt a legszörnyűbb csapás, amit átéléseim során el kellett szenvednem. Több volt, mint megdöbbenés, meg voltam rémülve. Próbáltam vissza emlékezni arra a bizonyos esetre, de nem tudtam, egyszerűen azért, mert annyi ehhez hasonló történt. Soha nem éreztem különösebb könyörületet a piszkos utcai prédikátorok iránt, akiket - úgy tűnt nekem - kifejezetten azért küldött az ellenség, hogy az embereket elfordítsa az evangéliumtól.

- Sajnálom Uram. Igazán nagyon sajnálom.

- *Én pedig megbocsátok neked* - válaszolta gyorsan. - *És igazad van. Sokan vannak, akik rossz vagy éppen ellenséges szándékkal próbálják hirdetni az evangéliumot az utcán. Azonban sokan vannak, akik őszintén teszik, még akkor is, ha képzetlenek és tanulatlanok. Nem szabad a külső megjelenés után ítélned. Legalább annyi igaz szolgám van az Angelóhoz hasonlók között, mint a képzett hivatásosak között, akik a nagy székesegyházakban és olyan szervezetekben vannak, amelyeket az Én nevében építettek az emberek.*

Majd intett, hogy nézzek fel Angelóra. Amikor felé fordultam, lejött a trónjához vezető lépcsőkön, és megállt előttem. Karját kitárta és megölelt, azután homlokon csókolt, mint egy apa. Szeretet áradt belőle, amely egészen átjárt, olyan erősen, hogy szinte túlterhelte az idegrendszeremet. Amikor végül elengedett, úgy tántorogtam, mint egy részeg, de ez mégis csodálatos érzés volt. Ilyen szeretetet még soha nem éreztem.

- *Ezt a szeretetet már a Földön is átadhatta volna neked* - folytatta az Úr. - *Olyan sokat adhatott volna az Én népemnek, de ők nem jöttek közel hozzá. Még a prófétáim is elkerülték. Úgy növekedett a hitben, hogy vett egy Bibliát és néhány másik könyvet, amelyeket újra és újra elolvasott. Megpróbált gyülekezetbe járni, de nem talált egyet sem, amelyik befogadta volna. Ha elfogadták volna, Engem fogadtak volna be. Rajta keresztül Én zörgettem az ajtajukon.*

A szomorúság új mélységeit ismertem meg.

- *Hogyan halt meg?* - kérdeztem, emlékezve, hogy mártírhalált halt, miközben attól tartottam, hogy valamiképpen én is felelős vagyok haláláért.

- *Halálra fagyott, miközben megpróbált életben tartani egy öreg iszákost, aki elvesztette az eszméletét a hidegben.*

Ahogy ránéztem Angelóra, egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy lehetett ennyire kemény a szívem. Azonban nem értettem, miért számít mártírnak. Azt gondoltam, ez azoknak van fenntartva, akik azért haltak meg, mert nem voltak hajlandók megtagadni a hitüket.

- Uram, tudom, hogy Angelo valóban győztes - jegyeztem meg

- és teljesen igazságos, hogy itt legyen. De azok, akik ilyen módon halnak meg, szintén mártírnak számítanak?

- *Angelo életének minden napján mártír volt. Csak annyit tartott meg magának, hogy életben maradjon, és boldogan feláldozta az életét, hogy megmentse bajban lévő barátját. Ahogyan Pál írta a korintusiaknak, még ha a testedet tűzre adod is, de szeretet nincsen benned, az egész semmit sem ér. De ha szeretetből adod oda magad, annak van valódi értéke. Angelo minden napon meghalt, mert nem magának élt, hanem másoknak. A földön mindig úgy gondolta, hogy a szentek között ő a legutolsó, mégis ő volt az egyik legnagyobb szent. Amint már megtanultad, sokan azok közül, akik nagynak gondolják magukat, és mások is így néznek rájuk, itt a legkisebbként végzik. Angelo nem egy hittételért halt meg, még csak nem is a bizonyágtételéért, hanem Értém.*

- Uram, kérlek segíts, hogy mindig emlékezzem erre. Kérlek, ne engedd, hogy elfelejtssem, amit most látok, miután visszatértem - könyörögtem.

- *Ezért vagyok veled, és amikor visszatérsz, akkor is veled maradok. Bölcsesség az Én szememmel látni, nem pedig külső látszat szerint ítélni. Azért mutattam meg neked Angelót látomásban, hogy felismerd, amikor elmész mellette az utcán. Ha elmondta volna neki, amit a látomásban megmutattam neked a múltjával kapcsolatban, akkor azon nyomban átadta volna Nekem az életét. Akkor nevelhetted volna ezt a nagy királyt, és ő nagy hatással lett volna az Én Ekléziámra. Hogyha az Én népem úgy nézne az emberekre, mint ahogy Én nézek rájuk, akkor Angelót és sok hozzá hasonló szolgálót felismerték volna. Akkor a legnagyobb szószékekre emelték volna őket, és az enyéim a Föld széléről is eljöttek volna, hogy a lábukhoz üljenek, mert ez olyan lett volna, mintha az Én lábamhoz ültek volna. Ő megtanított volna téged az igazi szeretetre, és hogy hogyan hasznosítsd az ajándékokat, amiket Tőlem kapsz, és akkor sokkal több gyümölcsöt teremnél volna.*

Annyira szégyelltem magam, hogy nem is akartam az Úrra nézni, végül mégis visszafordultam Hozzá, mert éreztem, hogy a fájdalom újra az önközpontúság felé sodor. Ahogy ránéztem, dicsősége szinte elvakított. Időbe telt, amíg hozzászokott a szemem, s újra láthattam Őt.

- *Emlékezz rá, hogy megbocsátottam neked - mondta. - Nem azért mutatom ezeket, hogy kárhoztassalak, hanem hogy tanítsalak. Mindig emlékezz rá, hogy a könyörület minden másnál gyorsabban távolítja el lelkedről a lepleket.*

Ahogy újra elindultunk, Angelo most először megszólalt:

- Kérlek emlékezz a barátaimra, az otthontalanokra. Sokan szeretni fogják a Megváltónkat, ha valaki odamegy hozzájuk.

Szavaiban olyan erő volt, hogy a megindultságtól nem tudtam válaszolni, csak bólintottam. Tudtam, hogy ez parancs, amely egy nagy királytól, a Királyok Királyának közeli barátjától származik.

- Uram, ugye segítesz nekem, hogy segíthessek az otthontalanoknak?

- *Mindenkinek segíteni fogok, aki őket segíti - válaszolta. Amikor azokat szeretitek, akiket Én szeretek, akkor mindig megtapasztaljátok segítségemet. Amilyen mértékben szeretitek őket, annyira számíthatok a Segítőre. Sokszor kérted Tőlem a kenet nagyobb mértékét; ilyen módon fogod megkapni: szeresd azokat, akiket Én szeretek. Ha őket szereted, azzal Engem szeretsz. Ahogy adsz nekik, azzal Nekem adsz, és Én cserébe még többet adok vissza.*

Szép otthonomra gondoltam meg a többi javaimra. Nem voltam gazdag, de földi mértékkel mérve sokkal jobban éltem, mint régen a királyok, akár csak egy évszázaddal ezelőtt is. Eddig még soha nem éreztem büntudatot emiatt, de most igen. Ez valamiképpen jó érzés volt, de mégis éreztem, hogy valami nincs rendben. Újra az Úrra néztem, mivel tudtam, hogy Ő segíteni fog.

- *Emlékezz arra, hogy mit mondtam az Én szeretetem tökéletes törvényéről, amely elválaszlja a sötétséget a világosságtól.*

Amikor úgy érzed, hogy kezdesz összezavarodni - mint ahogyan most is -, akkor tudhatod, hogy amit érzel, az nem az Én szeretetem tökéletes törvénye. Én örülök, ha a családomnak jó ajándékokat adhatok, mint ahogyan te is, a saját családodnak. Szeretném, ha örülnél ezeknek az ajándékoknak és hálás lennél értük. Csak ne imádd ezeket, és készségesen oszd meg

másokkal, amikor ezt kérem tőled. Egy kézmozdulattal azonnal eltörölhetnék a földről minden szegénységet és nyomort. Eljön majd az ítélet napja, amikor a hegyek és a magaslatok leomlanak, a szegények és elnyomottak felemeltetnek, de ezt Én kell hogy végrehajtsam. A pusztán emberi szájalom és együttérzés ugyanúgy ellentétes Velem, mint az emberi elnyomás, mert az emberi könyörületet az Én kerestem erejének a helyettesítésére próbálják használni. Nem arra hívtalak el, hogy áldozatot hozzál, hanem, hogy engedelmeskedj Nekem. Ezért néha áldozatot is kell hoznod, de ha nem azért hozol áldozatot, hogy Nekem engedelmeskedj, akkor az elválaszt minket egymástól.

Vétkeztél abban, hogy ezt a nagy királyt tévesen ítélte meg és rosszul bántál vele, amikor a szolgám volt a Földön. Ne ítélj meg senkit anélkül, hogy előbb Tőlem megkérdeznéd. Több találkozást mulasztottál el, amelyeket elkészítettem a számodra, mint valaha is képzelnéd, pusztán csak azért, mert nem voltál érzékeny és irányítható. De nem azért mutattam meg neked ezeket, hogy büntudatod legyen, hanem azért, hogy bűnbánatra juss, és többé ne mulaszt el ezeket a találkozásokat. Hogyha büntudattól indítva cselekszel, akkor elkezdésért tenni dolgokat, hogy azzal ellensúlyozd ezt a büntudatodat, ez pedig az Én kerestemnek a megcsúfolása. Egyedül az Én kerestem képes eltörölni a büntudatodat is, és mivel Én azért mentem a keresztre, hogy eltöröljem azt, ezért bármi, amit büntudatból teszel, azt nem Értem teszed.

Nem örülök, ha látom, hogy az emberek szenvednek - folytatta Bölcsesség. - De az emberi könyörület nem fogja őket elvezetni a kereszthez, pedig egyedül a kereszt képes őket megszabadítani az igazi szenvedéstől. Elmentél Angelo mellett, mert nem voltál irgalmas. Több könyörületesség lesz benned, amikor visszatérsz, de ezt alá kell rendelned az Én Szellememnek. Még Én sem gyógyítottam meg mindenkit, akin megesett a szívem, hanem csak azt tettem, amit az Én Atyámtól láttam. Semmit sem szabad pusztán könyörületességtől indítva tenned, hanem csakis az Én Szellemem iránti engedelmességből. Csak akkor lesz meg a könyörületességében a megváltás ereje és hatalma.

Rád bíztam Szellemem ajándékait. Megismerted az Én kenetemet prédikálás és írás közben, de sokkal kisebb mértékben, mint ahogy gondold. Csak ritkán látsz az Én szememmel, hallasz az Én fülemmel vagy értesz a szívemmel. Nélkülem semmit sem tehetsz, ami királyságom hasznára válhatna vagy az evangélium előmenetelére volna. Harcoltál az Én csatáimban, és még az Én hegyem csúcsát is láttad. Megtanultál az igazság nyilaival löni (és eltalálni az ellenséget, és egy kicsit megtanultál bánni az Én kardommal is, de legerősebb fegyverem a szeretet, amely soha nem vall kudarcot. Ez az az erő, amely le fogja rombolni az ördög munkáit. És a szeretet lesz, az, amely elhozza az Én királyságomat. A szeretet a zászló az Én seregem felett. Ez alatt a zászló alatt kell most harcolnod.

Ezzel befordultunk egy folyosón, amely már nem tartozott az ítélőszék hatalmas terméhez. Bölcsesség dicsősége teljesen körülvevett, de már nem láttam Őt világosan. Hirtelen egy ajtóhoz értem. Elfordultam, mert nem akartam kimenni innen, de azonnal tudtam, hogy, mégis el kell mennem. Ehhez az ajtóhoz vezetett Bölcsesség. Át kellett mennem rajta.

Folytatása következik.

